THE LITTLE JOURNALIST

MICUL JURNALIST

GUIDE BOOK FOR STUDENTS

GHID PENTRU ELEVI

No. 5/2022

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, in any form or any means, without permission in writing from the authors. The Olga Lengyel Institute is not responsible for any uploaded or submitted content.

The content reflects the views
only of the European Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein."
„Learning past history for present and future-the Holocaust"
Să învăţăm istoria trecutului pentru prezent şi viitor-Holocaustul

PROJECT FUNDED BY THE OLGA LENGYEL INSTITUTE

No. 5
ROMANIA, COSTEŞTI

2022

LICEUL TEHNOLOGIC COSTEŞTI
COSTEŞTI TECHNOLOGICAL HIGH SCHOOL

HOLOCAUST PROJECT
2021-2022

ISSN 2601-9094, ISSN-L 2601-9094

COORDINATOR/COORDONATOR

Teacher/Profesor:
Mrs. Drăguț Violeta, Costeşti Technological High School

COLLABORATORS/COLABORATORI

Bibliotecar, Bădica Daniela, Liceul Tehnologic Dimitrie Dima Pitești
Bibliotecar, Ema-Tamara Bălțățeanu, Liceul Teoretic ”Constantin Noica” Alexandria, Teleorman
Bibliotecar/documentarist Crăciun Mariana, Liceul Tehnologic ”Liviu Rebreanu ” Bălan
Educatoare Crețu Elena Lavinia, Școala Gimnazială”C-tin Motaș”, Grădinița P.N. Numărul 11, Vaslui
Educatoare Zaharia Valerica, G.P.N Lizuca, Mărășești, jud Vrancea
Prof. Alina Bălan, Liceul Tehnologic Toma Socolescu Ploiești
Prof. Băican Ana-Maria, Liceul Tehnologic „Paul Bujor” – Berești, jud. Galați
Prof. Bianca Munteanu, Școala Gimnazială Comuna Tupilați, Jud. Neamț
Prof. Cârdei Maria Elena, Liceul Tehnologic Ion Nistor, Vicovu de Sus
Prof. Ceaușu Silvana-Alisa, Palatul Copiilor Tg. Jiu, Județul Gorj
Prof. Chiran Lenuța, Școala Gimnazială Carmen Sylva-Structura GPN 3
Prof. Ciobotea Mădălina-Angela, Școala Profesională Daneți
Prof. Ciorâță Melisa Măriuca, Școala Gimnazială Nr. 29 Galați
Prof. Covaci Silvia, Liceul Ortodox Sf. Nicolae Zalău, județul Sălaj
Prof. Daczo Aliz, Liceul Tehnologic "Apor Péter" din Tg Secuiesc, Jud. Covasna
Prof. Diana Toader, Colegiul Economic “Mihail Kogălniceanu” Focșani
Prof. dr. Elisabeta Pascu, Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Târgu-Neamț
Prof. Dragomir Oana-Denisa, Liceul Teoretic "Socrates", Timișoara
Prof. Fianu Gabriela, Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfânta Filofteia” Ștefănești, Argeș
Prof. Fürtös Erika, Liceul de Arte, Oradea
Prof. Hojda Vasile, Liceul Tehnologic Iuliu Moldovan, Arad
Prof. Iftime Ticuța, Gimnazială Nr.11 Buzău
Prof. inginer formator Popa Ancuța Maria, Colegiul Tehnic ”Henri Coandă” Timișoara
Prof. înv. preşc. Balu Cosmina, Școala Gimnazială ,,Sorin Leia” Tomești
Prof. inv. preșc. Visan Andreea Gabriela, Școala Gimnaziala “Nicolae Grigorescu”
Prof. inv. preșc: Oglice Atena, Gradinita cu PP."Floare Albastra "-Craiova
Prof. înv. primar Crăciun Daniela, Școala Gimnazială “I. A. Basarabescu”, Ploieşti Prahova
Prof. înv. primar Iosif Elena, Şcoala Gimnazială Nr.1 Jegălia, jud. Călăraşi
Prof. înv. primar Mandache Elena, Școala Gimnazială Nr.6, Vulcan, Hunedoara
Prof. înv. primar Răileanu Maria, Școala Gimnazială Roșcani – Liteni

Prof. înv. primar Alexandru Viorica, Școala Gimnazială “Sfintii Constantin și Elena”, București
Prof. Ionescu Ioana, Colegiul „Spiru Haret” Ploiești
Prof. Klementina Ardelean, Liceul Teoretic Ady Endre, Oradea
Prof. Lazăr Mihai, Liceul Tehnologic ”Dobrogea”, Castelu, jud. Constanța
Prof. Mănăilă Mihaela, Gimnazială Nr.11 Buzău
Prof. Maria Epatov, Colegiul Național „Eudoxiu Hurmuzachi” Rădăuți
Prof. Marilena Găucan, Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu, Focșan
Prof. Marinela Humă, Școala Gimnazială ,,Regina Maria”, Bicaz
Prof. Mihaela Răducea, Colegiul Național Pedagogic Regina Maria, Ploiești
Prof. Mihaela Vâjâitu, Liceul Teoretic"Jean Monnet" București
Prof. Morna Anca Liana, Liceul Tehnologic Felix
Prof. Niță Mihaela, Școala Gimn. ,,Mihai Eminescu’’Pitești Argeș
Prof. Olteanu Loredana, Școala Gimnazială Comuna Cislău, jud Buzău
Prof. Olteanu Lorian, Școala Gimnazială Comuna Cislău, jud Buzău
Prof. Perniu Elena, Școala Gimnazială ,,Nicolae Bălcescu” Pitești,
Prof. Podocea Corina Gabriela, Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogi, jud. Călărași
Prof. Popa Gabriela, Liceul „Voievodul Mircea”, Târgoviște
Prof. Prisacariu Elena Mihaela, Colegiul Tehnic ,,Dimitrie Ghika” Comănești jud. Bacău
Prof. psihopedagogie specială, Tupiluș Hortensia, Școala Profesională Specială /Sf. Stelian Botoșani
Prof. psihopedagogie specială, Viorica Greab, Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.2 Bistrița
Prof. Rîcă Ioana, Liceul de Marină Constanța
Prof. Roşu Alina, Liceul Tehnologic Dimitrie Dima – Piteşti
Prof. Sonkodi-Cozma Dana-Maria, Școala Gimnazială Ștefan Pascu Apahida
Prof. Ștefănescu Geta Daniela, Liceul Tehnologic “Cezar Nicolau”, Brănești, Ilfov
Prof. Zehan-Platon Ana, Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Blaj-Tiur, Județul Alba
Prof.Galben Călin, Liceul Tehnologic Agricol Bistrița

STUDENTS/ELEVI:
Alexe Andrei Alexandru, Liceul Tehnologic Costeşti
Beldimănescu Ioana, clasa a VI-a, Școala Gimnazială Nr. 11 Buzău
Ana-Ştefania Diţă, Liceul Teoretic"Jean Monnet" Bucureşti
Badea Adriana, Liceul Tehnologic Costești
Burcea Georgian, Liceul Tehnologic Costeşti
Ionescu Adrian, Clasa a XI-a, Liceul de Marină Constanța
Iordache Sorina Ioana, Clasa a X-a, Colegiul „Spiru Haret” Ploiești
MicuAlexandru, Grade: a IX-a, Colegiul Economic “Mihail Kogălniceanu” Focșani
Mihai Valentin Daniel, Liceul Tehnologic Costeşti
Mihaly David, Clasa a XI-a, Liceul de Arte, Oradea
Nasaudean Alexandra, Clasa a X-a, Liceul Tehnologic Agricol Bistrița
Șerban Claudiu, Clasa a-X-a, Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu Focșani
Ștefana Andrei, Clasa a-X-a, Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu Focșani
Ștefănescu Rareș Mihai, Clasa a IX-a, Liceul Tehnologic “Cezar Nicolau”, Brănești, Ilfov

Țugui Oana Salome, Liceul Tehnologic Ion Nistor, Vicovu de Sus

EDITORS/EDITORI
Mrs. Drăguț Violeta, Costeşti Technological High School
Student Crucean Raluca, Piteşti National College *Zinca Golescu*

CORRECTOR/CORECTOR
Mrs. Drăguț Violeta, Costeşti Technological High School

Cuprins

HOLOCAUST:TRECUT ŞI PREZENT....13
Olga Lengyel – Cuptoarele lui Hitler....13
Prof. dr. Elisabeta Pascu....13
Colegiul Național ,,Ștefan cel Mare” Târgu-Neamț....13
Holocaustul....16
Elev, Țugui Oana Salome....16
Profesor, Cârdei Maria Elena....16
Liceul Tehnologic Ion Nistor,Vicovu de Sus....16
Holocaust și Anne Frank....17
Prof. Daczo Aliz....17
Liceul Tehnologic "Apor Péter" din Tg Secuiesc, Jud. Covasna....17
Holocaustul – acea lecție a istorie care nu trebuie să se mai repete....19
Profesor învățământul primar, Alexandru Viorica....19
Scoala Gimnaziala “Sfintii Constantin și Elena”, București....19
Holocaustul în literatură....22
Prof. Marilena Găucan....22
Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu, Focșani....22
Scurtă introducere referitoare la Holocaustul din România....24
Prof. Mănăilă Mihaela & Prof. Iftime Ticuța....24
Gimnazială Nr.11 Buzău....24
Pentru cine scriu scriitorii români de origine evreiască?....26
Maria Epatov....26
Colegiul Național „Eudoxiu Hurmuzachi” Rădăuți....26
Holocaustul în România....31
Prof. Lazăr Mihai....31
Liceul Tehnologic *Dobrogea*, Castelu, jud. Constanța....31
Despre Holocaust....36
Prof. Înv. Primar Răileanu Maria....36
Școala Gimnazială Roșcani – Liteni....36
Holocaustului Bistrițean....37

Nasaudean Alexandra, Clasa a X-a.....37
Prof.Galben Calin.....37
Liceul Tehnologic Agricol Bistrița.....37
Holocaustul-fapte, victime și supraviețuitori.....39
Prof. Hojda Vasile.....39
Liceul Tehnologic *Iuliu Moldovan*, Arad.....39
Holocaustul uitat.....43
Elev Ștefănescu Rareș Mihai, clasa a IX-a.....43
Prof. Ștefănescu Geta Daniela.....43
Liceul Tehnologic "Cezar Nicolau", Brănești, Ilfov.....43
Holocaust.....46
Prof. Bianca Munteanu.....46
Școala Gimnazială Comuna Tupilați, Jud .Neamț.....46
Holocaustul.....49
Prof. inv. presc. Visan Andreea Gabriela.....49
Scoala Gimnaziala "Nicolae Grigorescu".....49
Holocaust.....51
Bibliotecar/documentarist Crăciun Mariana.....51
Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu " Bălan.....51
Holocaustul şi consecinţele acestuia asupra umanităţii.....55
Prof. înv. primar Iosif Elena.....55
Şcoala Gimnazială Nr.1 Jegălia, jud. Călăraşi.....55
Povești despre Holocaust.....56
Profesor Dinu Georgeta Corina.....56
Liceul Teoretic Costești.....56
Holocaustul - o tragedie a secolului XX.....57
Elevi: Cernencu Adrada –Cristiana, Vascu Ștefania.....57
Prof. coord. Emilean Anisia.....57
Școala Gimnazială Nr. 12 Tulcea.....57
23 mai 1944 - începutul deportării evreilor orădeni.....62
Prof. Klementina Ardelean.....62
Liceul Teoretic *Ady Endre*, Oradea.....62
Holocaustul.....65
Elev: Ionescu Giulia, Clasa a VII -a.....65

Profesor: Iordache Elisabeta....65
Școala Gimnazială Nr.197 București....65
The Holocaust-No Ally For The Lgbtq+....67
Dragomir Oana-Denisa....67
Liceul Teoretic "Socrates", Timișoara....67
The Jews of Europe....72
Ștefana Andrei, Clasa a-X-a D....72
Teacher, Diana Toader....72
Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu Focșani....72
The Holocaust A Human Tragedy....74
Student: MicuAlexandru, Grade: a IX-a G....74
Teacher, Diana Toader....74
High school: Colegiul Economic “Mihail Kogălniceanu” Focșani....74
Behind the atrocities of Holocaust....75
Șerban Claudiu, Clasa a-X-a H....75
Teacher- Toader Diana....75
Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu Focșani....75
Holocaustul-genocidul umanității....76
Eleva: Ana-Ștefania Diță....76
Prof. Coord. Mihaela Vâjâitu....76
Liceul Teoretic"Jean Monnet" București....76
Lagărul de concentrare Auschwitz....79
Elev: Mihai Valentin-Daniel Clasa: a XII-a....79
Prof. Drăguț Violeta....79
Liceul Tehnologic Costești....79
Au existat agresori educați în Holocaust?....80
Prof. ing. formator Popa Ancuța Maria....80
Colegiul Tehnic *Henri Coandă*, Timișoara....80
Holocaustul....82
Elev Alexe Andrei Alexandru....82
Prof. Drăguț Violeta....82
Liceul Tehnologic Costești....82
Holocaust-între definiții și cifre sângeroase....82
Elev: Badea Adriana....82

Prof. Drăguț Violeta....82
Liceul Tehnologic Costești....82
Holocaustul în cifre. Numărul evreilor uciși....83
Elev: Burcea Georgian....83
Prof. Drăguț Violeta....83
Liceul Tehnologic Costesti....83
Memoria Holocaustului și a victoriei spiritului uman....84
-Evocare-....84
Prof. Alina Bălan....84
Liceul Tehnologic Toma Socolescu Ploiești....84
Programul nazist de exterminare a evreilor....86
Prof. Băican Ana-Maria....86
Liceul Tehnologic „Paul Bujor” – Berești, jud. Galați....86
Holocaustul....89
Prof. Popa Gabriela....89
Liceul „Voievodul Mircea”, Târgoviște....89
„Tăcerile” Holocaustului....91
Ionescu Adrian, Clasa a XI-a C....91
Prof.Coordonator Rîcă Ioana....91
Liceul de Marină Constanța....91
Holocaustul, pe scurt....93
Educ. Zaharia Valerica....93
G.P.N Lizuca, Mărășești, jud Vrancea....93
Nevăzuta față a trecutului în semne și cuvinte....97
Prof. Ciorâță Melisa Măriuca....97
Școala Gimnazială Nr. 29 Galați....97
DREPTURILE OMULUI....98
Drepturile omului....99
Bibliotecar Ema-Tamara Bălțățeanu....99
Liceul Teoretic ”Constantin Noica” Alexandria, Teleorman....99
Aspecte ale istoriei Coreei....101
Iordache Sorina Ioana, Clasa a X-a....101
Profesor -Ionescu Ioana....101
Colegiul „Spiru Haret” Ploiești....101

Democraţia la locul de muncă, în micro şi respectiv macrosistem.....107
Prof. Sonkodi-Cozma Dana-Maria.....107
Școala Gimnazială Ștefan Pascu Apahida.....107
Educaţia pentru drepturile omului.....109
Prof. înv. Preşc. Balu Cosmina.....109
Școala Gimnazială ,,Sorin Leia" Tomești.....109
Drepturile copilului.....111
Ciobotea Mădălina-Angela.....111
Școala Profesională Daneți.....111
EDUCAȚIE PENTRU INCLUZIUNE.....116
Şcoala incluzivă – o necesitate în educaţia actuală.....116
Prof.înv.primar Crăciun Daniela.....116
Şcoala Gimnazială "I.A.Bassarabescu", Ploieşti Prahova.....116
Educaţia incluzivă.....119
Prof. Niță Mihaela.....119
Școala Gimn. ,,Mihai Eminescu''Pitești Argeș.....119
Educația incluzivă – un subiect actual în educație.....121
Educatoare: Crețu Elena Lavinia.....121
Școala Gimnazială"C-tin Motaș", Grădinița P.N. Numărul 11,Vaslui.....121
Incluziunea în mediul școlar.....123
Prof. Perniu Elena.....123
Școala Gimnazială ,,Nicolae Bălcescu" Pitești.....123
Ce este discriminarea?.....124
Prof. Morna Anca Liana.....124
Liceul Tehnologic Felix.....124
Şcoala secolului XXI- fereastră spre diversitate.....125
Prof. Boariu Angela.....125
Școala Gimnazială " Vintilă Brătianu", Ștefănești-Argeș.....125
Omul şi natura.....127
Prof. inv. prescolar: Oglice Atena.....127
Gradinita cu PP."Floare Albastra ", Craiova.....127
Problemele școlare ale elevilor cu cerințe educaționale speciale în pandemia Covid-19.....128
Autor: Ceaușu Silvana-Alisa.....128

Palatul Copiilor Tg.Jiu, Județul Gorj....128
Teoria predării și învățării în educația incluzivă....130
Prof. Olteanu Loredana....130
Prof. Olteanu Lorian....130
Școala Gimnazială Comuna Cislău, jud Buzău....130
Modalităţi de combatere a discriminării în educaţie....131
Prof.înv.primar Mandache Elena....131
Școala Gimnazială Nr.6,Vulcan,Hunedoara....131
Relația dintre părinți, cadre didactice și copiii cu CES....136
Profesor Zehan-Platon Ana....136
Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu" Blaj-Tiur, Județul Alba....136
Incluziunea școlară între provocare și realizare....139
Prof. Marinela Humă....139
Școala Gimnazială „Regina Maria", Bicaz....139
Discriminarea copiilor cu CES în sistemul de educație românesc....143
Prof. Fianu Gabriela....143
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfânta Filofteia" Ștefănești, Argeș....143
Copii diferiți- elevi ai aceluiași dascăl....146
Studiu didactic despre integrarea elevilor cu C.E.S.....146
Mihaela Răducea....146
Colegiul Național Pedagogic Regina Maria, Ploiești....146
Integrarea socială în mediul școlar a copiilor cu deficiență mintală severă....149
Profesor psihopedagogie specială, Tupiluș Hortensia....149
Școala Profesională Specială *Sf. Stelian*, Botoșani....149
Şcoala incluzivă....151
Profesor Covaci Silvia....151
Liceul Ortodox *Sf. Nicolae* Zalău, județul Sălaj....151
Cultivarea toleranței în rândul elevilor....154
Profesor psihopedagogie specială, Viorica Greab....154
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.2 Bistrița....154
Incluziunea – factor al dezvoltării sociale....157
Prof. Chiran Lenuța....157
Scoala Gimnazială *Carmen Sylva*-Structura GPN 3....157
ABORDĂRI METODOLOGICE....159

Atelierul de lectura_.....159
Profesor: Roşu Alina.....159
Liceul Tehnologic *Dimitrie Dima* – Piteşti.....159
Principii educaționale în predarea Holocaustului.....161
Prof. Podocea Corina Gabriela.....161
Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogi, jud. Călărași.....161
Predarea Holocaustului. Fișe de lucru.....164
Prof. Prisacariu Elena Mihaela.....164
Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika” Comănești jud. Bacău.....164

HOLOCAUST:TRECUT ȘI PREZENT

Olga Lengyel – Cuptoarele lui Hitler

Prof. dr. Elisabeta Pascu
Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Târgu-Neamț

Olga Lengyel (n. 19 octombrie 1908 – d. 15 aprilie 2001) a fost o scriitoare maghiară de origine evreiască, originară din Cluj, de profesie asistentă medicală, care a supraviețuit lagărelor de concentrare de la Auschwitz și a relatat ulterior experiențele ei în cartea Cuptoarele lui Hitler (în original, Five Chimneys). Olga Lengyel a urmat cursurile Universității de Medicină, după care s-a căsătorit cu medicul Miklos Lengyel, din această căsătorie născându-se doi copii, Arved și Thomas. În 1938, cei doi soți inaugurează propriul lor Sanatoriu de ginecologie și obstetrică, care era „cel mai modern din România, un sanatoriu reputat, cu 80 de paturi, toate camerele aveau balcoane proprii pentru aeroterapie, terasa avea 300 mp, folosibilă în orice anotimp pentru convalescenți, avea un parc în preajmă, iar consultațiile și vizitele se făceau pe tot parcursul zilei”, în caz de urgență chiar și noaptea, casa doctorului fiind legată de spital printr-un coridor și o ușă. Olga era asistentă-șefă și avea un birou în clădirea spitalului.

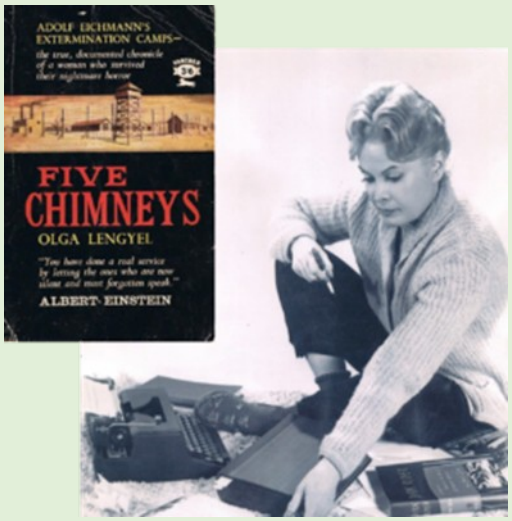
La începutul anului 1944, când soțul ei a fost chemat la sediul Gestapo-ului, Olga Lengyel, îngrijorată și dorind să-și salveze soțul, avea să cedeze șantajului unuia dintre angajații sanatoriului, doctorul Osvath, care îi ceruse să semneze două acte de închiriere, respectiv, de vânzare a sanatoriului și a locuinței familiale. A doua zi, soțul său a fost eliberat, dar medicul Osvath îi ocupase biroul și spitalul, iar casa trebuia să o elibereze cât mai repede. Planul familiei de a se refugia într-o ascunzătoare din casa lăptarului lor a eșuat, iar Olga Lengyel a fost deportată împreună cu soțul, copiii și părinții săi la Auschwitz-Birkenau, în primăvara anului 1944. Dintre membrii familiei, a fost singura supraviețuitoare a Holocaustului. Conform relatării sale, în lagăr a făcut muncă de infirmieră, iar astfel a fost obligată de multe ori să vadă lucruri cu adevărat tragice.

După război, Olga s-a stabilit la Paris, unde și-a scris memoriile, Souvenirs de l'au-delà, care apoi au fost publicate în limba engleză în 1947 cu titlul I Survived Hitler's Ovens (Am supraviețuit cuptoarelor lui Hitler). Edițiile ulterioare ale cărții au fost redenumite Five Chimneys: A Woman Survivor's True Story of Auschwitz (Cinci coșuri de fum: Povestea adevărată a unei femei la Auschwitz). De asemenea, cartea a fost sursă de inspirație pentru romanul lui William Styron, Alegerea Sofiei, ecranizat în anul 1982, cu Meryl Streep în rolul Sofiei, prestație pentru care actrița americană primește primul Oscar.

Iohanan Vass, fiul unui supraviețuitor de la Auschwitz, stomatologul clujean Zoltan Vass, povestește din amintirile tatălui său că acesta a mers împreună cu familia Lengyel în același vagon de

vite spre lagăr. Soția de atunci a tatălui său, Oly, o vieneză plăpândă cu care avea doi copii, a încercat să se sinucidă, iar doctorul Lengyel a salvat-o cu o găleată de apă și un furtun. Ea avea să moară mai târziu, în lagăr, împreună cu copiii ei. Doctorița Kardos Mariana își amintește și ea perfect de bine că, fiind transportată cu primul val de deportați, a fost înghesuită împreună cu 90 de persoane într-un vagon destinat animalelor: „S-a întâmplat ca în acest vagon supraîncărcat jandarmul să mai înghesuie încă zece persoane. Nici vorbă nu putea să fie să aibă loc de culcare, dar nici loc de șezut nu era. Soții doctor Lengyel cu fiul lor cel mai mare au rămas în picioare tot timpul, pentru ca tatăl Olgăi, proaspăt operat, să poată sta măcar în șezut. Picioarele celor fără loc s-au înțepenit și la frânarea trenului au căzut mereu grămadă. Copiii mici au fost ținuți în brațe cu schimbul, ca măcar ei să poată dormi.”

Odată ajunși la Auschwitz, au fost coborâți din tren și încolonați pentru selecție. Bătrânii și copiii la stânga, adulții la dreapta. Olga a întrebat de ce merg copiii cu bătrânii și un ofițer i-a spus că bătrânii au grijă de copii. Când băiatul cel mare, care încă nu împlinise 12 ani a ajuns la triere, unul dintre selecționeri a zis: „e bine dezvoltat, pare a avea peste 12 ani”. Dar ea, gândind că-l scutește de munca din lagăr, a zis repede: „nu, nu are încă 12 ani”. Atunci ofițerul l-a trimis la stânga. Mai târziu, Olga a aflat că cei care mergeau la stânga erau duși direct la camerele de gazare și apoi arși în cuptoare. Nu-și va ierta niciodată deciziile, alegerile făcute. Va supraviețui ororilor din lagăr, va fi bătută, maltratată, va ieși mutilată sufletește și trupește. Olga nu va mai fi niciodată om întreg, iar primele rânduri pe care le va scrie după eliberare vor fi acestea: „Mea culpa, vina mea, mea maxima culpa! Nu-mi pot înlătura remușcările de a fi fost, în parte, responsabilă de moartea părinților și a celor doi fii ai mei. Lumea va înțelege că nu aveam cum s-o prevăd, dar în adâncul sufletului meu stăruie puternic sentimentul că aș fi putut să-i salvez, că poate mi-ar fi fost posibil să o fac”.

Olga va descrie viața ei și ce s-a întâmplat în lagărul de la Birkenau în cartea sa, pe care o scrie după eliberare, cât timp va sta la Paris. Astfel, aflăm de toate ororile închipuite și neînchipuite care au trecut prin sufletul și trupul ei. A vrut să se sinucidă, a încercat să salveze alte vieți, să-și găsească copiii, soțul, părinții. Pe soțul ei l-a întâlnit o singură dată în lagăr; atunci au vrut să împartă otrava de care făcuse rost ca să se sinucidă amândoi, dar soțul i-a spus: „păstreaz-o tu pe toată, că poate cu jumătate nu reușești, iar eu pot găsi mai ușor o modalitate”. A ascuns-o în căptușeala ghetelor, dar, pentru că încălțămintea era prețioasă în lagăr, ghetele i-au fost confiscate; în schimbul lor, i-au dat doi pantofi bărbătești, amândoi pe același picior. N-a mai putut pune în aplicare planul ei, a continuat să muncească și să îndure chinurile zilnice ca un robot, deși gândul sinuciderii îi revenea sistematic. Munca de infirmieră i-a mai dat un sens, până când un bărbat evreu, adus să muncească la șanțuri, i-a spus că au ales-o să facă parte dintr-o rețea numită „Rezistența” prin care își transmiteau informații de la unul la altul ca, atunci când vreunul va scăpa, să știe cât mai multe și să poată spune ce s-a întâmplat acolo. Acesta a fost motivul pentru care Olga-Sofia a ales să trăiască și aceasta avea să fie o alegere bună.

Auschwitz – Birkenau

Istoria omenirii îi este recunoscătoare, iar Albert Einstein îi va aprecia în mod deosebit cartea pentru mărturiile ei: „Vă mulţumesc pentru această carte foarte sinceră, bine scrisă. Aţi făcut un real serviciu de a-i lăsa pe cei tăcuţi şi uitaţi să vorbească…” De altfel, înainte de terminarea războiului, Olga a observat – și acesta a fost un indiciu că va veni sfârșitul – cum nemții ardeau maldăre de documente în curtea lagărului, dincolo de barăci. Nu voiau să lase urme ale ororilor comise de ei.

Pe 27 ianuarie 1945, se deschid porțile lagărului și supraveghetorii le spun că vor fi conduse într-un alt lagăr. Șase mii de femei se vor încolona în așa-numitul „marș al morții” și vor porni spre o destinație necunoscută. Multe deținute nu aveau haine, nu aveau pantofi, nu mai aveau putere. Cele bolnave au fost omorâte înainte de părăsirea lagărului, dar nici celelalte nu erau mai zdravene. Olga, împreună cu alte câteva colege de suferință, profitând de haosul de dinaintea plecării, au spart magazia de pâine și fiecare a fugit cu câte o pâine sub haină. Era visul ei din lagăr, adesea închidea ochii și visa magazia plină cu pâine. Se trezea zicând: „Într-o zi o să sparg magazia de pâine”, iar celelalte se uitau la ea ca la o nebună.

O altă supraviețuitoare va evoca în amintirile ei întâlnirea cu eliberatorii: „Soldaţii englezi se uitau la noi cu greaţă şi cu milă. Arătam de parcă nu voiau să-şi creadă ochilor”. Aceeaşi reacţie a existat şi din partea ruşilor: „Soldaţii ruşi ne priveau şocaţi. Se mirau de zdrenţele noastre, (…) de părul nostru scurt, dar mai ales de trupurile noastre numai piele şi os şi de expresia feţelor noastre hămesite (…) Se holbau la noi, se mirau şi mergeau mai departe.” Priveliştea era uneori atât de şocantă, încât unii soldaţi au izbucnit în lacrimi, alţii au leşinat: „Cum a sărit de pe tanc, cu ochii holbaţi de parcă nu-i venea să creadă priveliştea care i se înfăţişa, a leşinat.”

După război, Olga s-a recăsătorit și s-a mutat la Havana, dar, după revoluția comunistă din Cuba, a revenit la New York, unde a fondat Librăria Memorială și Colecția de Artă din cel de-al Doilea

Război Mondial, găzduite de State University din New York. Olga n-a mai reușit să aibă o casă și o familie ca altădată. N-a mai avut copii și nu are urmași. A lăsat averea ei și casa de pe 79 Street, din New York, Fundației care îi poartă numele, pentru a educa generațiile viitoare cu privire la istoria Holocaustului și pentru a promova importanța drepturilor civile.

Bibliografie:

Olga Lengyel, *Cuptoarele lui Hitler*, traducere din spaniolă de Mariana Popilean, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1986
Ecouri din Holocaust în literatura universală, antologie alcătuită de Oliver Lustig, Editura AERVH, București, 2005
William Styron, *Alegerea Sofiei*, Editura Art, București, 2014

Holocaustul

Elev, Țugui Oana Salome
Profesor, Cârdei Maria Elena
Liceul Tehnologic Ion Nistor,Vicovu de Sus

Termenul de Holocaust vine de la „holos” („totul” în greacă) şi kaein („a arde” în greacă). Acesta definea în Antichitate jertfirea unui sacrificiu oferit zeilor prin ardere. Holocaustul este cunoscut şi ca şoah („calamitate” în ebraică) ce a avut loc în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (1939-1945), fiind impus de către regimul nazist, din Germania condus de Adolf Hitler. Evreii, consideraţi rasă inferioară (sub-umană) erau duşi în aşa-zisele lagăre de concentrare, unde erau uciși, de cele mai multe ori utilizându-se metode extreme. În timpul Holocaustului se estimează că ar fi murit aproximativ 6 milioane de evrei, de toate vârstele, majoritatea acestora provenind din state europene.

În ianuarie 1933, Adolf Hitler a venit la putere în Germania, acesta îi blamase constant pe evrei, pe care îi făcea responsabili de înfrângerea Germaniei în primul război mondial, cât şi de greutăţile economice de care se lovea naţiunea germană, multe apărute pe fondul acestei înfrângeri. Hitler şi-a promovat în paralel teoriile rasiste conform cărora germanii, arieni cu piele albă, păr blond şi ochi albaştri reprezentau rasa umană perfectă. Opusul rasial al germanilor, anti-rasa, erau evreii, aceştia din urmă fiind totodată angrenaţi într-o conspiraţie internaţională menită să distrugă rasa supremă pentru a putea ulterior să-i ia locul cuvenit acesteia din urmă la conducerea lumii.

Campanie antisemită promovată de Ministrul Propagandei, Joseph Goebbels, avea să-i prezinte pe evrei drept duşmani primordiali ai naţiunii germane. Remarci defăimătoare la adresa evreilor apăreau zilnic în ziarele naziste, în postere, în filme, la radio, în discursurile înalţilor oficiali ai partidului nazist. Film propagandistic ce nu a ezitat să-i compare pe evrei cu şobolanii purtători de microbi, era în acest sens o prefigurare a ceea ce avea să urmeze. Antisemitismul sancţionat de stat devine normă în Germania. Evreii pierd tot, inclusiv propriile case şi afaceri, vândute sub presiune la preţuri de nimic. În tot acest timp protestele, reacţiile publice venite din partea germanilor ne-evrei sunt mai curând

sporadice, uşor de izolat şi anihilat.

Legile rasiale de la Nürnberg din 1935 i-au deposedat de cetăţenia germană şi le-au interzis căsătoria cu persoane având o altă etnie şi religie decât cea evreiască. Au fost excluşi din şcolile de stat, li s-a interzis accesul în funcţiile plătite de stat, satisfacerea serviciului militar, ajungându-se până la interdicţia de a sta pe aceeaşi bancă cu un ne-evreu sau de a ocupa un loc în mijloacele de transport în comun.

La începutul lunii noiembrie evreii sunt supuși primului val de violenţă antisemită coordonat de către stat. Aparent doar o izbucnire a urii acumulate de germani împotriva evreilor, "Noaptea de Cristal", Kristallnacht, din 9 noiembrie 1938 nu reprezenta de fapt decât un test la care era supusă populaţia civilă germană. Incitaţi de către Goebbels, naziştii s-au folosit de asasinarea unui diplomat german de către un tânăr evreu drept pretext pentru declanşarea primului pogrom regizat de stat împotriva evreilor. Rezultatele: 90 de evrei au fost omorâţi, 500 de sinagogi au fost arse şi majorităţii magazinelor evreieşti li s-au spart geamurile. Tot acum are loc şi prima arestare în masă a evreilor, 25.000 de evrei fiind arestaţi şi trimişi în lagăre de concentrare.

Holocaustul înseamnă, totodată, suma tuturor acţiunilor anti-evreieşti coordonate şi implementate de către regimul nazist din Germania şi de către aliaţii săi europeni între anii 1933-1945: privarea evreilor de drepturile lor civile şi economice, segregarea şi înfometarea, deportarea etc. Cu alte cuvinte, umilinţe nesfârşite, suferinţe fizice şi psihice, pierderea speranţei, nu în ultimul rând, distrugerea unor comunităţi, a unei culturi, a unei limbi, a tot ceea ce crează împreună memoria colectiva a unui popor.

Bibliografie:

Alexandru Florian, *Cum a fost posibil?,* Editura Elie Wiesl, 2007
Florin Petrescu, *Istoria evreilor.Holocaustul*, EDP, București, 2007
Reflecții despre Holocaust, Studii, articole, memorii, Bucuresti, 2005
www.yadvashem.org
https://aboutholocaust.org/ro
https://www.jewishvirtuallibrary.org/the-holocaust
https://www.jewishvirtuallibrary.org/holocaust-photographs

Holocaust și Anne Frank

Prof. Daczo Aliz
Liceul Tehnologic "Apor Péter" din Tg Secuiesc, Jud. Covasna

Ce înseamnă Holocaust?- uciderea sistematică, sponsorizată de stat, a șase milioane de bărbați, femei și copii evrei și a milioane de alții de către Germania nazistă și colaboratorii săi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Germanii au numit aceasta „soluția finală la problema evreiască”. Crimele au fost comise în pogromuri (masacrare a unui grup național minoritar sau rasial, organizată de

elemente ultranaționaliste, șovine) și împușcături în masă; printr-o politică de exterminare prin muncă în lagărele de concentrare; și în camere de gazare și dube cu gaze din lagărele de exterminare germane, în principal Auschwitz-Birkenau, Bełżec, Chełmno, Majdanek, Sobibór și Treblinka în Polonia ocupată. Holocaustul este înțeles ca fiind în primul rând genocidul evreilor, dar în timpul erei Holocaustului (1933–1945), au avut loc uciderи sistematice în masă ale altor grupuri de populație. Acestea au inclus romi, polonezi, ucraineni, civili sovietici și prizonieri de război și alte populații vizate. Grupuri mai mici au fost, de asemenea, victime ale persecuțiilor naziste mortale, cum ar fi Martorii lui Iehova, germanii de culoare, persoanele cu dizabilități și homosexualii.

Segregarea evreilor în ghetouri a culminat cu politica de exterminare pe care naziștii au numit-o Soluția finală la problema evreiască, discutată de înalți oficiali guvernamentali la Conferința de la Wannsee de la Berlin, în ianuarie 1942. Pe măsură ce forțele germane au capturat teritorii din Est, toate anti- Măsurile evreiești au fost radicalizate. Sub coordonarea SS, cu direcții de la cea mai înaltă conducere a Partidului Nazist, crimele au fost comise chiar în Germania, în toată Europa ocupată și în teritoriile controlate de aliații Germaniei. Echipele paramilitare ale morții numite Einsatzgruppen, în cooperare cu armata germană și colaboratorii locali, au ucis aproximativ 1,3 milioane de evrei în împușcături în masă și pogromuri din vara anului 1941. Până la jumătatea anului 1942, victimele erau deportate din ghetourile din Europa în trenuri de marfă sigilate către lagăre de exterminare în care, dacă supraviețuiau călătoriei, erau gazați, lucrați sau bătuți până la moarte sau uciși de boală, foamete, frig, experimente medicale sau în timpul marșurilor morții. Uciderea a continuat până la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial în Europa, în mai 1945.

Și atunci când spui „Holocaust” nu ai cum să nu te gândești, în mod automat, și la Anne Frank, o fată germană de origine evreiască cine a reușit să devină, în timp, un adevărat simbol al unei perioade de mare încercare, din istoria omenirii. Ea este renumită pentru că a ținut un jurnal cu experiențele ei.

În prima jumătate a lui iulie 1942, Anne și familia ei s-au ascuns. Lor li s-au alăturat în cele din urmă și alți patru evrei – Hermann, Auguste și Peter van Pels și Fritz Pfeffer. Timp de doi ani, au locuit într-un apartament secret pe strada Prinsengracht 263. Apartamentul era situat în spatele birourilor de afaceri unde Otto Frank lucrase ca director al companiei. Anne s-a referit la ascunzătoarea din jurnalul ei drept Anexa Secretă. Prietenii și colegii lui Otto Frank, Johannes Kleiman, Victor Kugler, Johan Voskuijl, Bep Voskuijl, Jan Gies și Miep Gies, ajutaseră la pregătirea ascunzătoarei și făcuseră contrabandă cu mâncare și îmbrăcăminte francilor, cu mare risc pentru propria lor viață. În timp ce se ascundea, Anne a ținut un jurnal în care și-a consemnat temerile, speranțele și experiențele.

La 1 noiembrie 1944, Anne și sora ei, Margot, au fost transferate de la Auschwitz în lagărul de concentrare Bergen-Belsen. Anne Frank a murit în februarie sau martie 1945, cu puțin timp înainte ca trupele britanice să elibereze Bergen-Belsen pe 15 aprilie 1945. Anne Frank a murit la vârsta de 15 ani. Margot Frank a murit la vârsta de 19 ani, tot în februarie sau martie 1945. Ambele, Margot iar Anne a murit de tifos.

Doar tatăl Annei, Otto, a supraviețuit războiului. A fost eliberat de la Auschwitz de forțele sovietice pe 27 ianuarie 1945. Lui Otto i s-au prezentat mai târziu scrierile Annei, care au fost păstrate de Miep Gies, unul dintre cetățenii olandezi care i-au ascuns pe familia Frank. Otto Frank a fost esențial

pentru publicarea jurnalului fiicei sale. Jurnalul Annei Frank este prima și uneori singura expunere pe care mulți oameni o au asupra istoriei Holocaustului. Scrierile Annei Frank au inclus și povestiri scurte, basme și eseuri. S-au realizat și filme, cu ajutorul cărora și tinerii care nu iubesc lectura pot să se familiarizeze cu tema Holocaustului, una dintre aceste filme este Freedom writers (2007), un film pe care elevii urmăresc cu mare atenție.

Bibliografie:

https://www.britannica.com/event/Holocaust/From-Kristallnacht-to-the-final-solution
https://en.wikipedia.org/wiki/The_Holocaust
https://encyclopedia.ushmm.org/content/en/article/anne-frank-biography

Holocaustul – acea lecție a istorie care nu trebuie să se mai repete

Profesor învățământ primar, Alexandru Viorica
Școala Gimnazială "Sfintii Constantin și Elena", București

"S-a întamplat odată. Ar fi trebuit să nu se întâmple, dar s-a întâmplat. Trebuie să nu se mai întâmple vreodată, dar s-ar putea. De aceea educația despre Holocaust este esențială".

Goran Persson

Aceste cuvinte îi aparțin lui Göran Persson și reprezintă momentul de deschidere a Forumului Internațional de la Stockholm din 2000 legat de educația privind Holocaustul.

Într-o lume dominată de mișcări sociale importante, într-o lume în care circulația informației este preponderant liberă și instantanee, într-o lume în care toate categoriile de vârstă au acces la evenimentele ce se întâmplă în diferite colțuri ale lumii, este datoria adulților, a oamenilor activi de a proteja generațiile tinere de afluxul de știrilor lipsite de adevăr, de a limita lucrurile care au un impact negativ asupra copiilor și de a le explica pe cât posibil adevărul istoric din spatele unor evenimente prezente sau din trecut.

Luând în calcul momentul istoric pe care îl trăim astăzi, cel al războiului de la granița țării noastre, războiul dintre Ucraina și Rusia, elevii de toate vârstele au manifestat episoade de îngrijorare, anxietate și frică.

Mulți dintre aceștia au venit cu informații din familiile lor, informații legate atât de evenimente istorice anteriore cu care au făcut legatura și pe care le-au pus într-o relație directă cu evenimentele ce au dus la situația prezentă, dar și de informații transmise prin intermediul mass-media.

Ca profesor al acestor vremuri consider ca este responsabilitatea mea de a „lumina" mințile elevilor în legătura cu evenimentele majore ce se petrec în jurul lor. Pe fondul acestor evenimente au fost redeschise teme discutate în trecut, teme legate de viața și scoala elevilor din alte colțuri ale lumii, locuri în care copiii nu beneficiază de aceleași drepturi și facilități precum elevii mei.

Și asta pentru că…. "S-a întamplat odată.… Ar trebuie să nu se mai întâmple vreodată, dar s-

ar putea”.

A transmite copiilor informații despre Holocaust este o provocare imensa datorită faptului ca acest eveniment istoric a generat o răsturnare a valorilor umane, provocând traume ce se întind până astăzi. Provocările pe care le întampinăm ca profesori atunci când abordăm aceste subiecte au legătura cu „senibilitatea informațiilor transmise și impactul emoțional pe care îl pot avea acestea asupra elevilor”.

Astfel, deoarece copiii află multe lucruri și solicită explicații nenumerate, de-a lungul timpului, conform programei sau conform necesității observate la elevii mei de a aborda diverse teme, am discutat despre școla trecutului, școala prezentul și, în contextul actual generat și de Covid-19, școala viitorului. Temele abordare au avut legătura cu disciplinele Dezvoltare personală, Cultură civică sau Istorie și au pornit de la concepte de bază ale dezvoltării ființei umane în integralitatea sa, și anume: “Noțiunea de persoană”, “Raporturile noastre cu cei din jur – Valori și norme morale”, “Drepturi și responsabilități”, “Copilăria de ieri și de azi”, “Comunități ale minorităților de pe teritoriul României” și altele.

În cadrul acestor capitole, în funcție de tema avută și de interesele manifestate de elevi spre exploatarea uneia dintre acestea, am adus în discuție folosind materiale interactive diferite informații despre țările africane și felul în care se învată acolo, despre sistemul de învățământ japonez, despre dificultățile vieții de elev în țările arabe aflate în mijlocul unor conflicte armate deschise, despre situația dramatică a oamenilor din Ucraina , fără a uita însă trecutul, felul în care arata școala la începuturile sale în țara noastră, cei care au pus bazele acesteia, cât și școala în alte parți ale lumii.

În cadrul temelor abordate la disciplinele istorie și cultură civică pot fi prezentate elevilor informații despre viața comunităților care au trăit și încă mai trăiesc pe teritoriul țării noastre și perioadele de cumpănă din viața acestora. Exemplele legate de viața acestor comunități au rolul de a trezi în sufletele elevilor momente de reflecție care să ducă la identificarea unor drepturi încălcate acestora, de a stimula gândirea critică a elevilor în ideea de a face legătura între dorințele și idealurile lor și dorințele și idealurile copiilor de vârsta lor care au trecut prin Holocaust la acel moment, la dificultățile care le-au schimbat dramatic destinele acelor oameni, la faptul că genocidul generat de Holocaust a început prin încălcarea unor drepturi fundamentale ale oamenilor și a avut la bază discriminarea, rasismul, ura. Iar atunci când întâlnim astel de momente și nu intervenim, atunci când asistăm la încălcarea drepturilor unor comunități, suntem martorii unor evenimente asemănătoare celor din trecut.

Curiozitățile copiilor, nevoia lor de cunoaștere, dorința de a promova o educație bazată pe respectarea identității individuale sau de grup, culturale și religioase a fiecărei comunitati în parte, poate fi atinsă prin diverite tipuri de activități raportat și la nivelul de vârstă la care ne referim. Astfel, la școlarii mici se pot utiliza desene, videoclipuri și scurte povești potrivite ca și conținut istoric, adaptate vârstei și puterii lor de întelege.

Începând cu clasele mai mari, abordarea acestor conținuturi poate fi diferită, dar ar trebui să respecte teme precum aria de extindere a Holocaustului, personajele cheie, deciziile luate, impactul acestor măsuri asupra comunității evreiești, reacția evreilor la situația dată, sfârșitul Holocaustului.

De asemenea, se poate lucra și pe partea de comunicare introducând în vocabular cuvinte

precum: genocid, responsabilitate, cetățenie, comunitate, apartenență, drepturile omului, represiune etc., folosindu-le atât în cadrul unor proiecte, cât și în activități de genul "debate". Elevii mai mari pot realiza proiecte prin care să atragă atenția la încălcarea unor drepturi, pot concepe afișe pe baza acestei tematici și pot participa la jocuri de rol ce structurează gândirea critică și luarea deciziilor. Pe partea de dezvoltare personală/cultură civică, elevii pot identifica la nivel micro, la nivelul clasei, la nivelul grupului din care fac parte situații în care anumiți membri sunt supuși discriminării și pot acționa în sensul aplicării unor modele democratice de bună practică.

Pe lângă conținutul istoric asociat programei școlare, abordarea temelor despre Holocaust poate fi supusă discuției prin diverse tipuri de lecții și activități ce pot avea și caracter extrașcolar. De exemplu, în București pot fi desfășurate vizite la Memorialul Holocaustului -monument ridicat in memoria evreilor deportati în Transnistria, la Muzeul de Istorie al Evreilor din România, în Cartierul Evreiesc, la Teatrul Evreiesc, precum și la cele șase sinagogi din oraș.

În contextual socio-istoric actual și nu numai, este extrem de relevantă lecția Holocaustului în asumarea unor decizii importante la nivelul națiunilor, a reacțiilor indivizilor și societăților.

Ceea ce este important ca elevii să rețină sunt valorile morale umane democratice care stau la baza evoluției societății și care exclud total persecutarea, discriminarea, asasinarea, extremismul (religios) pentru a ne asigura ca în viitor astfel de evenimente nu se vor mai repeta indiferent despre ce colț al lumii vorbim, despre ce comunitate este vorba. Și că elevii, viitorii adulți, vor fi capabili să evalueze critic situații și momente sociale fără a fi manipulați de contextual socio-politic în care se vor regăsi la un moment dat.

Fotografii din arhiva personală – (dintr-un loc care mi-aș fi dorit să nu existe)

Bibliografie:

Recomandări privind predarea și învățarea despre holocaust – international holocaust remembrance alliance - Prima ediție a fost publicată în 2019 de către Alianța Internațională pentru Memoria Holocaustului (IHRA) © 2019 IHRA - ISBN–979–3–00–064374-3
Proiectul Crocus - Manualul de Informare al Învățătorului – *Holocaust Education Trust Ireland - Clifton House, Lower Fitzwilliam Street, Dublin 2*, Ireland
https://www.youtube.com/watch?v=1m2Gtvm33q0&ab_channel=KING5
https://www.youtube.com/watch?v=k5RVBCAX6IE&ab_channel=YadVashem

Holocaustul în literatură

Prof. Marilena Găucan
Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu, Focșani

Holocaust (din greacă holos, „complet” și kaustos, „ars”), este un termen utilizat pentru a descrie uciderea a aproximativ șase milioane de evrei, de toate vârstele, majoritatea din Europa, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ca parte din „soluția finală a problemei evreiești”, programul de exterminare a evreilor, plănuit și executat de regimul național-socialist din Germania, condus de Adolf Hitler și de colaboratorii acestuia. Între victime, s-au numărat 1.5 milioane de copii, iar totalul lor a reprezentat circa două treimi din cei nouă milioane de evrei care trăiau anterior în Europa continentală. O definiție mai largă a Holocaustului cuprinde și victimele care nu erau evrei, cum ar fi romii, polonezii, alte grupuri care erau uciși, deoarece erau bolnavi mintal sau aveau handicap fizic. O definiție și mai largă include cetățeni sovietici, prizonieri de război, homosexuali, martori ai lui Iehova, negri, adversari politici ai naziștilor, și membri ai altor grupuri mai mici.

Pentru ca tragedii precum Holocaustul să nu se mai repete, avem datoria să nu uităm. Avem datoria de a conserva memoria fiecărei victime. Prin Rezoluția Adunării Generale a Națiunilor Unite, începând cu anul 2005, ziua de 27 Ianuarie a devenit Ziua Internațională de comemorare a victimelor Holocaustului, marcând eliberarea lagărelor de concentrare naziste și sfârșitul Holocaustului, un genocid la o scară nemaivăzută până acum.

Această istorie nu poate fi uitată niciodată și trebuie să dăinuiască și prin zile memoriale. Însă perspectiva nu trebuie să

rămână încremenită în groaza trecutului. Trebuie să ne întrebăm din nou și din nou ce avem de făcut astăzi pentru a ne ridica la înălțimea acestei responsabilități speciale?
Tocmai pentru că ultimii supraviețuitori, dar și ultimii făptași mor, trebuie să găsim alte căi pentru a-i face pe tineri, viitorii alegători, dar și pe factorii de decizie politică conștienți de această responsabilitate. Cu cât mai mult regimul nazist se pierde în negura vremii, cu atât mai grea este păstrarea semnificației sale în prezent. Acesta este un fenomen natural. Iar, noi profesorii, avem posibilitatea să-i ducem pe tineri în trecut prin literatură.

Maus. Povestea unui supraviețuitor de Art Spiegelman este, un roman grafic complex, apărut în două volume, la care autorul a lucrat în total treisprezece ani. Maus este o poveste despre Holocaust, prezentată diferit. Autorul, Art Spiegelman, este fiul lui Vladek Spiegelman, supraviețuitor al lagărului de concentrare de la Auschwitz. Modul în care a fost creat Maus este excepțional, personajele fiind desenate ca șoareci, pisici sau porci, fiecare animal reprezentând o naționalitate. Maus prezintă două povești interesante expuse într-un roman grafic excepțional. Povestea principală urmărește viața lui Vladek în timpul celui de al doilea război mondial, iar a doua urmărește relația dintre Art și Vladek, în timp de autorul aduna informații pentru romanul grafic. Cu ajutorul acestor 2 fire narative principale, autorul reușește să ne prezinte viață tatălui său în două momente cruciale din viața sa, tinerețea și bătrânețea. Printre rândurile biografiei și a casetelor romanului grafic, Art Spiegelman ne prezintă efectele psihologice, relaționale și personale pe care al Doilea Război Mondial le are asupra victimelor care au supraviețuit acestuia.

Fata cu palton albastru, de Monica Hesse prezintă pevestea unei tânăre care este nevoită să facă o muncă riscantă pentru a le aduce bătrânilor săi părinți mâncare. Deși lucra la o firmă de pompe funebre, Hanneke procura pe baza cartelelor oamenilor morți mâncare pe care o vindea celor ce aveau suficienți bani pentru a o cumpăra. oamna Janssen, o doamnă respectabilă căreia îi livra câteva produse de pe piața neagră, îi cere într-o zi un serviciu mai special. Avea nevoie să o ajute să o găsească pe micuța Mirjam. Era un lucru care implica anumite riscuri pentru că Mirjam era evreică și părinții ei fuseseră deja deportați în lagărele de muncă. Părinții lui Mirjam lucraseră în atelierul de mobilă al domnului Janssen care îi și apărase cu prețul propriei vieți. Doar Mirjam scăpase și rămăsese ascunsă într-un compartiment secret în cămara doamnei Janssen. Hanneke refuză. Riscul și situațiile tensionate nu îi lipseau absolut deloc, dar dragostea pentru Bas este cea care o împinge să accepte misiunea aceasta ciudată. Bas ar fi riscat tot, Bas ar fi făcut asta. Ea o va face în locul lui, dar de unde să înceapă? Doamna Janssen se jură că fata evreică nu a ieșit pe ușa din față a casei pentru că ea era acolo alături de o vecină, camera unde stătea Mirjam nu avea nicio trapă și ușa din spate nu putea fi închisă decât pe interior. Nu exista nicio șansă de evadare pentru Mirjam. Și totuși, fata era cât se poate de reală. Cum plecase este primul mister, de ce plecase dintr-un loc sigur este cel de-al doilea.

Socoteala diavolului este o carte scrisă de Jane Yolen. O lectură istorică despre cel de-al Doilea Război Mondial, povestită prin ochii unei copile într-un mod original. Personajul principal este un copil și modul de expunere al întregii întâmplări este pe înțelesul tuturor. Copilul Hannah este săturat de tradițiile evreiești ale familiei, ar prefera să fie alături de cea mai bună prietenă decât să sărbătorească Sederul împreună cu bunicul bântuit de fantomele războiului. În aceste condiții, puțină magie face ca seara să ia o întorsătură neașteptată și Hannah dispare. Dispare și reapare, dar sub o altă denumire, într-

un alt timp şi într-o altă viaţă. Aici începe povestea tristă a unor evrei care vor face un drum lung spre barăcile naziste, în loc de calea către casele lor primitoare. Cu ce greşiseră? Evident că nu ştiau, dar sperau şi se rugau. Era însă o persoană care le tot şoptea adevărul despre situaţia în care se aflau şi despre morţile milioanelor de persoane care vor avea loc. Şoaptele erau totuşi respinse categoric fiindcă speranţa era singura armă rămasă în joc de partea lor.

Acestea sunt câteva cărți care cărţi care emoţionează. Te poartă prin drumurile prăfuite din lagăr şi tu te laşi condus fără prea multe obiecţii. Asculţi poveştile, te întristezi şi mergi mai departe. Fiindcă nu ai prea multe opţiuni. Poţi doar să îţi aduci aminte. Aceste cărți sunt scrise fix pentru acest scop, de aducere aminte şi de rugăminte pentru cei în viaţă să nu-i uite pe cei care au plecat forţat.

Bibliografie:

Art Spiegelman, *Maus. Povestea unui supravieţuitor*, Editura Grafic, 2021;
Monica Hesse, *Fata cu palton albastru*, Editura Art, 2018;
Jane Yolen, *Socoteala diavolului*, Editura Arthur, 2018.

Scurtă introducere referitoare la Holocaustul din România

Prof.Mănăilă Mihaela & Prof. Iftime Ticuța
Gimnazială Nr.11 Buzău

Între anii 1937 și 1944, evreii aflați în teritoriile controlate de statul român, cât și cei cu cetățenie română, majoritatea din Transilvania de Nord, aflați în afara granițelor au luat partea la Holocaust. Acesta era procesul prin care erau discriminați, deportați și exterminați.

Cu toate acestea, evenimentele din România au făcut parte din ”mai largul” Holocaust, din Europa, atunci când mareșalul Ion Antonescu a aplicat în țara noastră propria versiune a Soluției Finale, intitulată ”Curățarea Terenului”.

Tren cu victime ale Progomului de la Iași în timpul staționării la Gara din Târgu Frumos, unde s-au înlăturat cadaver

Despre Holocaust

Persecuția ”țiganilor”, ce a durat mai multe secole și a culminat cu genocidul comis în timpul Epocii Naziste. Calificați ca „o problemă” și considerați ”asociali” și ”inferiori ca rasă”, romii sunt arestați și omorâți în Reich-ul German și în teritoriile ocupate.

Terminologia şi poziţiile, care vor servi mai târziu naziştilor să justifice suprimarea vieţilor nedemne de a fi trăite (Lebensunwertes Leben), au fost elaborate cu mult înainte de ascensiunea la putere

a lui Hitler. Termenul «rasă», de exemplu, este folosit din secolul al XVII-lea, pentru a împărţi oamenii în categorii.

În secolul al XIX-lea, au funcţionat mai multe teorii rasiale. Natura diferită a fiecărei rase conduce la obţinerea unei valori – cuprinsă între 3 şi 11 care variază în funcţie de teoria folosită.

• Până în 1944, data clasificării definitive a romilor, „Rassenhygienische und bevolkerungs-biologische Forschungsstelle „(institutul de cercetări asupra igienei rasiale), condus de Ritter, a avut timp „să clasifice" în jur de 24.000 de persoane, dintre care mulţi erau deja morţi. (Lewy 2001, pag.105)

Ce este Genocidul?

Genocidul reprezintă exterminarea fizică intenţionată, sistematică şi programată a unui grup sau o parte a lui din cauza originii etnice, religioase sau rasiale. Termenul a fost formulat pentru prima oară de avocatul Raphael Lemkin în 1944, în lucrarea Axis Rule in Occupied Europe, prin care îşi propusese să explice crimele regimurilor fasciste împotriva evreilor, slavilor şi romilor în al Doilea Război Mondial, a Imperiului Otoman împotriva armenilor în Primul Război Mondial precum şi cele împotriva asirienilor din Irak (1933). Termenul genocid provine din grecescul genos (specie, gen) şi latinescul caedere (a ucide, a masacra).

În timpul Holocaustului, regimul nazist a persecutat sau a ucis şi alte grupuri considerate „rase inferioare": romi, slavi. De asemenea, au fost persecutaţi pe criterii ideologice comunişti, socialişti sau comunităţi pe criterii religioase sau de gen precum martorii lui Jehova sau homosexualii (USHMM).

Victime.

Între 45 000 şi 60 000 de evrei au fost omorâţi în Basarabia şi Bucovina de către trupele germane şi române în 1941.

Între 105 000 şi 120 000 de evrei români deportaţi au murit ca rezultat al expulzărilor în Transnistria.

În regiunea Transnistriei, între 115 000 şi 180 000 de evrei locali au fost lichidaţi (în special la Odessa şi în districtele Golta şi Berezovca).

Cel puţin 15 000 de evrei din Regat au fost ucişi în Pogromul de la Iaşi şi ca urmare a altor măsuri antievreieşti.

Etapele Holocaustului

Măsuri antisemite în timpul guvernului Goga şi al dictaturii regale

Instaurarea guvernului condus de Octavian Goga (Decembrie, 1937 –Februarie, 1938) a marcat momentul în care antisemitismul a devenit o politică de stat sistematică. Principalele măsuri îndreptate împotriva minorităţii evreieşti au fost:

- 1.Închiderea ziarelor pe care guvernul le considera deţinute sau dominate de evrei;
- 2.Interdicţia ca evreii să aibă licenţe de de comercializare a băuturilor alcoolice;
- 3.Interzicerea utilizării limbii idiş în administraţia din Basarabia şi nordul Moldovei;
- 4.Revizuirea cetăţeniei evreieşti prin Decretul-lege nr. 169/22 ianuarie 1938, în urma căruia unui număr de 225222 de evrei li s-a retras cetăţenia, ceea ce a echivalat cu pierderea drepturilor politice, a dreptului de a profesa, pierderea proprietăţilor şi a mijloacelor de existenţă.

Deportarea în Transnistria a fost concepută de autorităţile antonesciene ca o variantă românească a *Soluţiei Finale*. Conform unor calcule, în Transnitria au fost lichidaţi între 115000 şi

118000 de evrei locali şi între 105000 şi 120000 de evrei români au fost omorâţi sau au pierit din cauza condiţiilor de viaţă impuse în lagăre şi ghetouri.

Printre cei supuşi regimului de exterminare din Transnistria au fost şi mii de familii de romi, deportaţi din ordinului mareşalului Ion Antonescu pe parcursul anilor 1942-1943. Din 24000 de romi deportaţi (atât nomazi, cât şi sedentari) au supravieţuit doar 14000.

Mărturii:

"Pe 25 septembrie 1942 am fost încărcați în camioane și duși la Turnu Măgurele. Acolo erau trenuri de vite. Am fost încărcați cu toții în vagoane, peste 100 de familii, toți eram numai din branșa asta, a alămarilor. De acolo am făcut șase zile până în Transnistria, unde am ajuns pe 1 octombrie, la Grigorești, dincolo de Tiraspol", povestește Brăilă Constantin.

"Am avut hrană pe șase zile, apă aveam într-un butoiaș. WC-ul era un hârdău, într-un colț al vagonului am pus o perdea dintr-o pătură și acolo ne făceam nevoile până când ajungeam într-o gară în care staționam mai mult. Acolo se descăca hârdăul, era spălat și pus la loc", mai spune el.

"După patru - cinci ore după ce am ajuns la Grigorești ne-au luat pe jos sub escortă și ne-au dus la Delenii 2, care era o fermă, unde era nevoie să fie culeși cartofi și porumb. Și am rămas acolo într-un grajd, fără paturi fără nimic, numai cu paie așternute pe jos pe care dormeam, fără ușă la grajd, fără geamuri să le putem închide, eram ca niște vite", adaugă Brăilă Constantin.

Bibliografie:

Site-ul Wikipedia
Ziarul „Vocile Lumii – România”
Fișă explicativă despre Holocaust, realizată de Consiliul Europei
INSHR EW – Holocaustul în România

Pentru cine scriu scriitorii români de origine evreiască?

Prof. Maria Epatov
Colegiul Național „Eudoxiu Hurmuzachi” Rădăuți

Una dintre principalele întrebări pe care le ridică literatura scriitorilor aparținând minorităților este pentru cine scriu aceștia? De aici, derivă o a doua întrebare: în ce măsură urmăresc aceștia integrarea în literatura majorității? Prin urmare, ce mai înseamnă literatura majorității în epoca globalizării? Și cum influențează fenomenul aculturației construirea identității scriitorilor care aparțin unei etnii minoritare?

Vom începe prin a discuta fenomenul de *aculturație*, având în vedere faptul că aculturația este unul dintre factorii omniprezenți în spațiul cultural și social, influențând evoluția individuală și

colectivă a societății umane. Aculturația, termen introdus încă din 1880 de J.W. Powel, se referă la schimbarea modelelor comportamentale și mentale ale unei culturi care interacționează cu o altă cultură și nu trebuie confundată cu asimilarea culturală. Aculturația înseamnă adaptare la noile modele societale și culturale, fiind, în cele din urmă, o formă de evoluție și de supraviețuire. Sabina Adina Luca [Luca, 2010] identifică trei tipuri de aculturație: cea *spontană*, liberă, care se manifestă la contactul liber, firesc dintre două culturi, cea *organizată*, forțată, care se manifestă în cazul colonizărilor, și cea *planificată*, controlată, sistematică, care se manifestă pe termen lung, fiind o formă de impunere care aduce în discuție o poziție de putere. Aculturația reprezintă un factor important de luat în calcul atunci când se discută raportului *minor – major*, intervenind în felul în care se construiește și se manifestă identitatea scriitorilor care aparțin unei etnii minoritare. Din punctul nostru de vedere, opțiunea scriitorilor de a se exprima în limba majorității este o consecință a aculturației. Dacă privim lucrurile din această perspectivă, este posibil ca ideea de multiculturalitate să nu mai primeze, ci să se manifeste, mai mult sau mai puțin direct, doar la nivelul temelor și al motivelor abordate, prin mărci certe sau doar sugerate, care să sugereze apartenența la o etnie minoritară. În acest caz, rămâne să continuăm cercetarea și să aprofundăm ideea enunțată în partea din teză dedicată analizei operei scriitorilor români de etnie armeană, care aleg ca formă de expresie limba majorității.

Vom supune atenției, pentru exemplificare, cazul scriitorilor români de origine evreiască, în virtutea faptului că, pe de o parte, sunt mai cunoscuți în spațiul cultural românesc pentru identificarea asumată a etniei, și, pe de altă parte, este mai cunoscut contextul social și istoric al comunității evreiești din România, în raport cu cea armeană, de care ne vom ocupa în teza de doctorat. Locul scriitorilor evrei este mai greu de definit în raport cu literatura majorității; identitatea acestora se construiește pe baza raportării la un spațiu mitic, altul decât cel al majorității. Condițiile istorice au creat o altă identitate, una aflată în permanentă căutare de rădăcini.

Observația lui Carmen Mușat, referitoare la Mihail Sebastian: „înainte de a fi evreu sau român, scriitorul a fost un om conștient de unicitatea absolută a fiecărei ființe” [Mușat, 2008: 237], poate fi extrapolată la cazul fiecărui creator din spațiul literar. Fiecare scriitor se (auto)definește prin raportare la Ceilalți, dar și la Sine, dovedind o profundă nevoie de confirmare, dar și de afirmare a caracterului său unic. Aceasta e marea dilemă: cum să fii ca ceilalți, integrat, și, în același timp, unic, mai ales în cazul unei situații istorice nefavorabile, precum cea a evreilor la începutul secolului al XX-lea? Ovidiu Morar, în *Argumentul* care deschide volumul *Scriitori evrei din România*, sintetizează situația scriitorilor aparținând etniei evreiești: „Să mai notăm că, din mulțimea scriitorilor români de

origine evreiască, puțini au fost cu adevăra omologați de critica și istoria literară, însă niciunul n-a devenit până acum canonic, deși nume ca Max Blecher, Tristan Tzara, Benjamin Fondane (B. Fundoianu), Ilarie Voronca, Gherasim Luca, Norman Manea ș.a. sunt mult mai cunoscute în afara granițelor țării decât multe altele." [Morar, 2014: 15]. Aceasta să fie soarta scriitorilor etnici, să scrie pentru alții decât pentru conaționalii lor? Nu e și cazul lui Norman Manea, care se bucură de receptare pozitivă în America. De altfel, trebuie remarcat faptul că literatura lui Max Blecher sau cea a lui Tristan Tzara sunt aliniate/sincronizate cu climatul european, nu neapărat cu cel românesc, încă supus canoanelor trecutului. Modernismul lor poate fi considerat o formă de revoltă, de afirmare a independenței față de literatura majorității.

Asumarea identității etnice minoritare nu exclude integrarea în identitatea culturală românească, cea majoritară. Cazul lui Mihail Sebastian este unul relevant pentru analiza noastră, care urmărește felul în care se construiește identitatea unui scriitor aparținând unei etnii minoritare, în raport cu cea majoritară, cea română. Relevanța cazului Mihai Sebastian rezidă în felul în care scriitorul reușește să își păstreze identitatea etnică și, în același timp, să fie integrat în cultura majoritară, prin universalizarea traumelor pe care scrierile sale le reflectă. Durerea, suferința care transpar din scrierile lui Mihai Sebastian țin de coordonata sa umană, și nu doar de cea etnică: scriitorul reușește să transforme coordonata etnică în una culturală, profund umană, depășind criteriul etnic.

Scriitorul Mihail Sebastian scrie „românește". Operele sale nu sunt impregnate de un marcant sentiment care să reflecte viața evreiască, precum romanele lui I. Peltz, Ury Benador sau Ion Călugăru, despre care Camelia Crăciun notează: „Trecând de la descrierea monografică a vieții tradiționale dintr-un mic *ștetl* din nordul Moldovei în romanul lui Ion Călugăru la provocările vieții urbane din legendarul Cartier evreiesc bucureștean Văcărești-Dudești imortalizat de I. Peltz, varietatea reprezentărilor literare a mediului socio-cultural s-a îmbogățit de asemenea, cu descrierea cartierului evreiesc din Brăila, oraș important din estul Munteniei, cu structură multietnică, semi-urban la periferia sa săracă și prezentat magistral în opera lui Benador." [Crăciun, 2013: 69]. Romanele lui Mihail Sebastian acordă atenție altor aspecte, de natură universal-valabilă. Scrierile sale devin o armă de apărare împotriva vitregiei epocii; romanul *De două mii de ani*, dincolo de intenția tezistă, este și o formă de cunoaștere și autoanaliză, iar alături de *Jurnal* „are un rol preponderent terapeutic și testmonial, valoare sa fiind, în principal, una de natura etică" [Mușat, 2008: 239]. În fond, viziunea lui Sebastian se află între cele două lumi care îi definesc orizontul ontologic: a fi român și a fi evreu. Sebastian se dovedește a fi cu mult înaintea epocii sale, propunând o perspectivă unificatoare și

pacifistă, în care națiunea reprezintă „o realitate culturală”, și nu etnică și religioasă, ca la Nae Ionescu, maestrul său [Petreu, 2009: 339].

Pentru cine scriu scriitorii evrei din România? Atât pentru evrei, scrierile lor fiind impregnate de un sentiment al necesității păstrării tradițiilor și imaginilor evreiești, cât și pentru români sau, altfel spus, pentru neevrei, care, din paginile lor, află din interior aspecte legate de ceea ce înseamnă să fii evreu, cum pot fi demontate prejudecățile și stereotipurile, cum poți fi diferit și, în același timp, integrat în viața majorității, dat fiind faptul că evreii din România au parcurs un proces de aculturație, creând un model particular de viață adaptat climatului românesc, dar păstrând elemente ale identității evreiești. Așadar, „literatura scrisă în limba română și inspirată din lumea evreiască era articulată pe baze comune, capabile să faciliteze atât accesul cititorilor neevrei, cât și al maselor evreiești deja aculturate” [Crăciun, 2013: 76].

Pornind de la analiza făcută de Mircea A. Diaconu [Diaconu, 2017], una dintre principalele întrebări pe care le ridică literatura scriitorilor aparținând minorităților este pentru cine scriu aceștia? De aici, derivă o a doua întrebare: în ce măsură urmăresc aceștia integrarea în literatura majorității? Prin urmare, ce mai înseamnă literatura majorității în epoca globalizării? Și cum influențează fenomenul aculturației construirea identității scriitorilor care aparțin unei etnii minoritare?

Vom începe prin a discuta fenomenul de aculturație, având în vedere faptul că aculturația este unul dintre factorii omniprezenți în spațiul cultural și social, influențând evoluția individuală și colectivă a societății umane. Aculturația, termen introdus încă din 1880 de J. W. Powel, se referă la schimbarea modelelor comportamentale și mentale ale unei culturi care interacționează cu o altă cultură și nu trebuie confundată cu asimilarea culturală. Aculturația înseamnă adaptare la noile modele societale și culturale, fiind, în cele din urmă, o formă de evoluție și de supraviețuire. Sabina Adina Luca [Luca, 2010] identifică trei tipuri de aculturație: cea *spontană*, liberă, care se manifestă la contactul liber, firesc dintre două culturi, cea *organizată*, forțată, care se manifestă în cazul colonizărilor, și cea *planificată*, controlată, sistematică, care se manifestă pe termen lung, fiind o formă de impunere care aduce în discuție o poziție de putere. Aculturația reprezintă un factor important de luat în calcul atunci când se discută raportului *minor – major*, intervenind în felul în care se construiește și se manifestă identitatea scriitorilor care aparțin unei etnii minoritare. Din punctul nostru de vedere, opțiunea scriitorilor de a se exprima în limba majorității este o consecință a aculturației. Dacă privim lucrurile din această perspectivă, este posibil ca ideea de multiculturalitate să nu mai primeze, ci să se manifeste, mai mult sau mai puțin direct, doar la nivelul temelor și al motivelor abordate, prin mărci certe sau doar sugerate,

care să sugereze apartenența la o etnie minoritară. În acest caz, rămâne să continuăm cercetarea și să aprofundăm ideea enunțată în partea din teză dedicată analizei operei scriitorilor români de etnie armeană, care aleg ca formă de expresie limba majorității.

Vom supune atenției, pentru exemplificare, cazul scriitorilor români de origine evreiască, în virtutea faptului că, pe de o parte, sunt mai cunoscuți în spațiul cultural românesc pentru identificarea asumată a etniei, și, pe de altă parte, este mai cunoscut contextul social și istoric al comunității evreiești din România, în raport cu cea armeană, de care ne vom ocupa în teza de doctorat. Locul scriitorilor evrei este mai greu de definit în raport cu literatura majorității; identitatea acestora se construiește pe baza raportării la un spațiu mitic, altul decât cel al majorității. Condițiile istorice au creat o altă identitate, una aflată în permanentă căutare de rădăcini.

Observația lui Carmen Mușat, referitoare la Mihail Sebastian: „înainte de a fi evreu sau român, scriitorul a fost un om conștient de unicitatea absolută a fiecărei ființe" [Mușat, 2008: 237], poate fi extrapolată la cazul fiecărui creator din spațiul literar. Fiecare scriitor se (auto)definește prin raportare la Ceilalți, dar și la Sine, dovedind o profundă nevoie de confirmare, dar și de afirmare a caracterului său unic. Aceasta e marea dilemă: cum să fii ca ceilalți, integrat, și, în același timp, unic, mai ales în cazul unei situații istorice nefavorabile, precum cea a evreilor la începutul secolului al XX-lea? Ovidiu Morar, în *Argumentul* care deschide volumul *Scriitori evrei din România*, sintetizează situația scriitorilor aparținând etniei evreiești: „Să mai notăm că, din mulțimea scriitorilor români de origine evreiască, puțini au fost cu adevăra omologați de critica și istoria literară, însă niciunul n-a devenit până acum canonic, deși nume ca Max Blecher, Tristan Tzara, Benjamin Fondane (B. Fundoianu), Ilarie Voronca, Gherasim Luca, Norman Manea ș.a. sunt mult mai cunoscute în afara granițelor țării decât multe altele." [Morar, 2014: 15]. Aceasta să fie soarta scriitorilor etnici, să scrie pentru alții decât pentru conaționalii lor? Nu e și cazul lui Norman Manea, care se bucură de receptare pozitivă în America. De altfel, trebuie remarcat faptul că literatura lui Max Blecher sau cea a lui Tristan Tzara sunt aliniate/sincronizate cu climatul european, nu neapărat cu cel românesc, încă supus canoanelor trecutului. Modernismul lor poate fi considerat o formă de revoltă, de afirmare a independenței față de literatura majorității.

Asumarea identității etnice minoritare nu exclude integrarea în identitatea culturală românească, cea majoritară. Cazul lui Mihail Sebastian este unul relevant pentru analiza noastră, care urmărește felul în care se construiește identitatea unui scriitor aparținând unei etnii minoritare, în raport cu cea majoritară, cea română. Relevanța cazului Mihai Sebastian rezidă în felul în care scriitorul

reușește să își păstreze identitatea etnică și, în același timp, să fie integrat în cultura majoritară, prin universalizarea traumelor pe care scrierile sale le reflectă. Durerea, suferința care transpar din scrierile lui Mihai Sebastian țin de coordonata sa umană, și nu doar de cea etnică: scriitorul reușește să transforme coordonata etnică în una culturală, profund umană, depășind criteriul etnic.

Scriitorul Mihail Sebastian scrie „românește". Operele sale nu sunt impregnate de un marcant sentiment care să reflecte viața evreiască, precum romanele lui I. Peltz, Ury Benador sau Ion Călugăru, despre care Camelia Crăciun notează: „Trecând de la descrierea monografică a vieții tradiționale dintr-un mic *ștetl* din nordul Moldovei în romanul lui Ion Călugăru la provocările vieții urbane din legendarul Cartier evreiesc bucureștean Văcărești-Dudești imortalizat de I. Peltz, varietatea reprezentărilor literare a mediului socio-cultural s-a îmbogățit de asemenea, cu descrierea cartierului evreiesc din Brăila, oraș important din estul Munteniei, cu structură multietnică, semi-urban la periferia sa săracă și prezentat magistral în opera lui Benador." [Crăciun, 2013: 69]. Romanele lui Mihail Sebastian acordă atenție altor aspecte, de natură universal-valabilă. Scrierile sale devin o armă de apărare împotriva vitregiei epocii; romanul *De două mii de ani*, dincolo de intenția tezistă, este și o formă de cunoaștere și autoanaliză, iar alături de *Jurnal* „are un rol preponderent terapeutic și testmonial, valoare sa fiind, în principal, una de natura etică" [Mușat, 2008: 239]. În fond, viziunea lui Sebastian se află între cele două lumi care îi definesc orizontul ontologic: a fi român și a fi evreu. Sebastian se dovedește a fi cu mult înaintea epocii sale, propunând o perspectivă unificatoare și pacifistă, în care națiunea reprezintă „o realitate culturală", și nu etnică și religioasă, ca la Nae Ionescu, maestrul său [Petreu, 2009: 339].

Pentru cine scriu scriitorii evrei din România? Atât pentru evrei, scrierile lor fiind impregnate de un sentiment al necesității păstrării tradițiilor și imaginilor evreiești, cât și pentru români sau, altfel spus, pentru neevrei, care, din paginile lor, află din interior aspecte legate de ceea ce înseamnă să fii evreu, cum pot fi demontate prejudecățile și stereotipurile, cum poți fi diferit și, în același timp, integrat în viața majorității, dat fiind faptul că evreii din România au parcurs un proces de aculturație, creând un model particular de viață adaptat climatului românesc, dar păstrând elemente ale identității evreiești. Așadar, „literatura scrisă în limba română și inspirată din lumea evreiască era articulată pe baze comune, capabile să faciliteze atât accesul cititorilor neevrei, cât și al maselor evreiești deja aculturate" [Crăciun, 2013: 76].

Bibliografie:

Crăciun, Camelia, *Lumea evreiască în literatura română*, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza", 2013.
Luca, Sabina-Adina, *Identitatea socioculturală a tinerilor*, Iași, Editura Institutul European, 2010.
Morar, Ovidiu, *Scriitori evrei din România*, București, Editura Ideea Hasefer, 2014.

Mușat, Carmen, *Mihail Sebastian şi anxietatea identității*, în *Identitate de frontieră în Europa lărgită*, coord. Romanița Constantinescu, Iași, Editura Polirom, 2008.
Petreu, Marta, *Eliade, Sebastian, Ionescu, Cioran, „copiii din flori" ai României interbelice*, în *Identitatea românească în context european* (coord. Vasile Boari, Stefan Borbely, Radu Murea), Cluj-Napoca, Editura Risoprint, 2009.

Holocaustul în România

Prof. Lazăr Mihai
Liceul Tehnologic *Dobrogea*, Castelu, jud. Constanța

Holocaustul în România a fost procesul de discriminare deportare și exterminare a evreilor aflați în teritoriile controlate de statul român între anii 1937 și 1944, cât și a evreilor cu cetățenie română, majoritatea din Transilvania de Nord, aflați în afară granițelor. Evenimentele din România au făcut parte din mai largul Holocaust în Europa, mareșalul Ion Antonescu aplicând în România propria versiune a Soluției Finale, denumită curățarea terenului.

În teritoriile controlate de statul român, Holocaustul a început cu promulgarea primelor legi anti-evreiești ale guvernului Octavia Goga și s-a sfârșit cu lovitură de stat de la 23 august 1944, când România a încetat colaborarea cu Puterile Axei. Se estimează că între 280.000 și 380.000 de evrei români și ucraineni, precum și 11.000 de romi, au fost uciși de către forțele statului. În Transilvania de Nord, controlată de Regatul Ungariei, au fost uciși aproximativ 150.000 de evrei români, circa 132.000 din aceștia fiind deportați către Lagărul de concentrare Auschwitz.

Deși, cu excepția Germaniei Naziste, nicio altă țară nu s-a implicat în uciderea evreilor la asemenea scară, rolul autorităților române în Holocaust a fost minimalizat constant după finalul războiului. Regimul comunist a denaturat istoriografia Holocaustului în România, negând amploarea evenimentului sau responsabilitatea autorităților, cu scopul de a eroiza faptele românilor și de a-i pune pe aceștia în postura de principale victime ale nazismului. După 1989, negarea Holocaustului în România a fost inclusă în discursul mai multor partide politice, în același timp devenind un fenomen difuz, adoptat de grupări cu caracter divers: naționalist, xenofob, conspirationist, autoritar, antidemocrat sau nostalgic după dreapta radicală interbelică.

La recensământul din 1938 apar, printre cetățenii români, un număr de 756.930 de evrei. Conform lucrărilor lui Matatias Carp și Marius Mircu, între 1938 și 1941 au pierdut cetățenia română 387.407 evrei, fie că le fusese retrasă de guvernul Goga (circa 120.000 de persoane), fie că deveniseră cetățeni maghiari sau sovietici prin cedarea Transilvaniei de nord, Bucovinei de nord, ținutului Herța și Basarabiei (circa 270.000 persoane). În 1940, mai erau cetățeni români 369.523 de evrei.

Conform lucrărilor Comisiei Wiesel, dintre evreii români din 1938, mai ales dintre cei deveniți apatrizi în 1938 și dintre cei bucovineni sau basarabeni, acuzați că ar fi susținut Uniunea Sovietică și că s-ar fi dedat la jafuri și cruzimi în dauna populației românești în 1940, au fost exterminați

de statul român circa 140.000 (îndeosebi în Transnistria), în timp ce 130.000 au fost exterminați de Ungaria Horthystă în Transilvania de nord, fie direct, fie prin deportare în lagărele germane. În total au fost măcelărite 270.000 persoane (35% din populația evreiască română din 1938) și au devenit sovietice 136.250 (18% din populația evreiască română din 1938).

Dintre cei 356.237 evrei români din 1952 (47% din populația evreiască română din 1938), până în 1956 au emigrat spre Palestina, Europa Occidentală și America 209.963 persoane, astfel că la recensământul din 1956 mai erau 146.274 evrei în România. Emigrația a continuat: în 1970 mai rămăseseră 24.667 evrei, în 1992 doar 9.670 iar în 2002 doar 6.179. Majoritatea lăcașurilor de cult ale evreilor au fost abandonate și sunt distruse.

1. Antisemitismul premergător Holocaustului În România, ostilitatea față de evrei își are originile în mișcarea naționalistă a secolului XIX și se întrepătrunde cu istoria unirii principatelor și crearea României Mari. Curentul antisemit premergător Holocaustului a ajuns la apogeu în anii 1930, în urma marii crize economice, perioadă în care partidele politice învinuiau cetățenii evrei de problemele economice ale populației generale. Discursul anti-evreiesc în România a fost încurajat de ascensiunea lui Hitler și de transformarea antisemitismului în politică de stat în Germania Nazistă.

Masacrul de la Odesa este cea mai mare crimă săvârșită vreodată de armata română. El a avut loc șase zile după intrarea trupelor române în Odesa, în data de 22 octombrie 1941, în urma unui atentat al partizanilor sovietici care l-au ucis pe generalul Ion Glogojanu, comandant al orașului, împreună cu alți 40 de militari. Succesorul lui Glogojanu, generalul Constantin Trestioreanu, a replicat spânzurând aproximativ 5.000 de persoane în ziua și noaptea următoare, de felinare și balcoane. Majoritatea celor spânzurați au fost evrei, deoarece partizanii, care cunoșteau perfect canalizarea orașului, erau mult mai greu de prins.

La data de 23 octombrie, 19.000 de evrei au fost arestați pe cartiere și deținuți în hangare, biserici și săli publice. Sute dintre ei, poate mii au fost împușcați cu mitraliera apoi stropiți cu benzină și arși, iar în ziua următoare alte câteva mii au fost conduși în afara orașului în șanțurile defensive și acolo împușcați cu mitraliera câte 40 sau 50 laolaltă, fiind acoperiți cu pământ pe măsură ce se prăvăleau în șanțuri. Încă 5000 au fost închiși în trei depozite industriale mari, de asemenea împușcați cu mitraliera, stropiți cu benzină și arși cu depozite cu tot. Numărul total al victimelor este estimat a fi între 15.000 și 40.000 de evrei odeseni.

Pe 1 noiembrie, 33.885 de evrei supraviețuitori (dintr-o comunitate inițială de circa 50.000 înainte de război) au fost regrupați la apus de oraș, în cartierul Moldoveanca și în colhozurile și grajdurile din jurul Odesei în vederea deportării în nordul Transnistriei. Majoritatea au murit de dizenterie, foame și frig în decursul lunii decembrie: Raul Hilberg afirmă că în total măcelul de la Odesa ar fi cauzat aproximativ 100.000 de morți, la cei odeseni adăugându-se mii de evrei basarabeni aduși și ei la Moldoveanca (pe unde trecea calea ferată Tighina–Odesa). Într-o scrisoare a mareșalului Antonescu din 19 octombrie 1941 către fostul său coleg de liceu Wilhelm Filderman, Conducătorul statului se justifică astfel: „La Odesa, evreii sunt cei care au insistat pentru ca trupele rusești să ne opună o rezistență îndârjită și inutilă, numai ca să ne aducă nouă cât mai mari daune”.

2. Deportarea evreilor și romilor în Transnistria Nu în limitele teritoriale ale României propriu-zise, unde se aplicau legile civile, au fost comise cele mai mari crime, ci în Transnistria, teritoriu

sub administrație militară, anexat formal de România. Crimele au fost comise din ordin, pe militarii șovăielnici așteptându-i aspre pedepse, cum reiese clar din declarațiile mareșalului Antonescu. Evreii care treceau Bugul meridional (limita răsăriteană a Transnistriei) fugind de Einsatzgrupele naziste, erau predați înapoi. La numai o lună după trecerea Prutului, 25.000 de evrei basarabeni fuseseră deja deportați în Transnistria, conform ordinelor date de mareșalul Antonescu privind „curățirea terenului". În total, în cei trei ani cât a durat stăpânirea românească în Transnistria, circa 160.000 de evrei din toată țara, dar îndeosebi bucovineni și basarabeni, au fost deportați în Transnistria în asemenea condiții, încât peste 25.000 au murit pe drum. Dintre cei ajunși în viață, încă o treime au mai murit la fața locului de frig, foame și boli (în special dizenterie). Jumătate dintre cei 320.000 evrei bucovineni, dorohoieni și basarabeni au pierit în acest răstimp, majoritatea în cele cincisprezece lagăre în care fuseseră regrupați, sub pază militară, și în care orice incident dădea loc împușcării în grup a deținuților implicați sau bănuiți (cele mai sinistre lagăre fiind Ahmetcetka, Bogdanivka, Domanivka și Peciora).

În anii 1943 și 1944 (până în august), statul român le impusese evreilor din restul țării obligația de a asigura, în locul soldaților plecați pe front, munca de jos adică terasamentul, curățarea străzilor ș.a., în comunele și orașele unde locuiau; cei care nu se prezentau erau arestați și deportați în Transnistria (45.000 cazuri), dar exista posibilitatea de a plăti taxe pentru a fi scutit (26.000 cazuri).

3. Holocaustul evreilor transilvăneni În Transilvania de nord, cedată Ungariei, armata amiralului Horthy, și „Baroșii" (o organizație antisemită, al cărei președinte a fost József Haracsek) au ucis sau predat Germaniei naziste circa 120.000 de evrei care fuseseră cetățeni români înainte de război, adică 80% din populația evreiască din acest teritoriu. În acelea cedate URSS-ului (Bucovina de nord și în Basarabia), evreii nu au fost persecutați ca atare de noile autorități sovietice, dar cei dintre ei care erau negustori, având magazine și case, precum și cei care fuseseră salariați ai statului român, au fost deportați spre Kazakhstan ca exploatatori ai norodului sau ca lachei ai ocupantului burghezo-moșieresc român.

Este adevărat că « Yad Vashem » a recenzat numai 139 de « Drepți între popoare » (79 în Rep. Moldova și 60 în România) și este logic: « Yad Vashem » era necunoscut în țările comuniste (1946–1990), majoritatea « Drepților » murind fără să fi aflat de existența sa, iar familiile salvate de ei și trăind în Israel sau în alte « țări imperialiste » nu aveau cum să-i mai găsească pe binefăcătorii lor. Însuși Iosif Goebbels scria în jurnalul său personal la data de 19 februarie 1941 că « Antonescu este la guvern cu sprijinul francmasonilor și dușmanilor Germaniei iar sașii noștri sunt prigoniți: Reich-ul a făcut atâtea eforturi degeaba! ».

4. Rezistență și refugiu Începând cu toamna anului 1940, sute de evrei, o parte din ei refugiați din alte țări, pleacă în fiecare lună spre Palestina, în mod ilegal, prin asociația Aliyah condusă de Eugen Maisner și Samuel Leibovici, cu asentimentul guvernului Antonescu pentru care expulzarea este, în acel moment „soluția corectă pentru rezolvarea problemei evreiești". Desigur, respectivii trebuie să-și abandoneze toate bunurile și economiile statului român. Circa 80.000 de evrei au părăsit România pe parcursul unui an. Nu toți au ajuns sau au rămas în Palestina; unii aveau să emigreze în final spre Statele Unite.

5. După 23 august 1944. Prin lovitura de stat din 23 august 1944 România trece de partea Aliaților declarând război Puterilor Axei. Guvernul generalului Constantin Sănătescu desființează toate

măsurile și legile împotriva evreilor, dar haosul domnind în țară, ocupată de Armata Roșie care continua să se socotească în teritoriu inamic, chiar și după 12 septembrie când s-a semnat armistițiul, nu le-a permis multor dintre evreii deportați în Transnistria să-și reocupe domiciliile, cel mai adesea jefuite sau ocupate de alți refugiați.

Monumentul Victimelor Pogromului de la Iași.

Evreii prezenți în conducerea Partidului Comunist, care preia puterea la data de 6 martie 1945, precum Ana Pauker sau Iosif Chișinevschi, nu s-au preocupat de populația evreiască în general, nici de soarta refugiaților, ci excluziv de interesele lor de staliniști carieriști, iar cei care, închipuindu-și că pot obține de la ei ajutoare sau dreptate, revendicându-se ca evrei, au fost acuzați că ar fi naționaliști mici-burghezi sau mai rău, cosmopoliți fără conștiință de clasă. Unii ajung astfel în lagărele din Bărăgan.

6. Istoriografia Holocaustului Elie Wiesel rezuma astfel situația: „Dintre toți aliații Germaniei naziste, Franța Vichystă și România sunt cei care aveau cele mai importante comunități evreiești și cei care au pus la cale propria lor politică de exterminare, astfel că poartă răspunderea cea mai mare, după însăși Germania, pentru moartea evreilor europeni... Iași, Odesa, Bogdanivka, Domanivka, Peciora de exemplu sunt printre cele mai hidoase măceluri comise contra evreilor în decursul Holocaustului. Statul român a săvârșit și el un genocid împotriva evreilor. Faptul că nu i-a exterminat pe toți nu trebuie să ascundă această realitate.”

Există trei interpretări ale Holocaustului din România. Toți autorii descriu aceleași crude fapte, dar cei care le-au trăit ei-înșiși, precum Matatias Carp, Marius Mircu sau Raul Rubsel le înțeleg ca o paranteză monstruoasă de bestialitate în istoria poporului român provocată de circumstanțele războiului, dar străină de caracterul obișnuit al acestui popor. În schimb, cei care nu au trăit ei-înșiși urgia, unii afirmă că «Istoria României moderne nu poate fi înțeleasă fără antisemitism», în acord prin aceasta cu Mișcarea Legionară. Istoricul Neagu Djuvara, mărturisind că el însuși a fost influențat de ideile antisemite în tinerețe, a explicat că bestialitatea nu face parte din identitatea nici-unui popor în particular, ea ieșind la iveală oriunde dispare democrația și oriunde o ideologie totalitară justifică folosirea violenței ca mijloc de rezolvare a problemelor politice: în România, violența criminală inițial dezlănțuită împotriva Evreilor a lovit ulterior, până la 22 decembrie 1989, majoritatea poporului român. Tot el estima că ipoteza «parantezei monstruoase» duce la pocăință și împăcare suscitând groază și milă

față de victime la tinerele generații, astfel incitate să aibă grijă să nu se mai întâmple niciodată asemenea crime, pe când ipoteza «României moderne nedespărțită de antisemitism» duce la întreținerea și chiar la reapariția antisemitismului, culpabilizând tinerele generații care, simțindu-se acuzate de sentimente monstruoase prin simplul fapt că aparțin poporului român, sunt incitate să se simtă potrivnice acuzatorilor sau chiar să ia partea călăilor.

Mormântul celor 36 de evrei Soroceni uciși de armata română în Iulie 1941.

Multe fapte infirmă ipoteza «României moderne nedespărțită de antisemitism». Între iunie 1941 și august 1944, aproape 86.000 de militari au fost condamnați pentru că au refuzat să execute ordine privind măcelul evreilor sau altor civili și două divizii, denumite «Tudor Vladimirescu» și «Horia-Cloșca-Crișan» au combătut de partea Aliaților în cadrul forțelor sovietice; nu toți acești soldați erau evrei sau comuniști, iar poporul român nu poate fi împărțit doar în "antisemiți" și "comuniști".

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Holocaustul_%C3%AEn_Rom%C3%A2nia
Carp, Matatias (1946*). Cartea neagră. 1-2-3. Legionarii și rebeliunea*, București: SOCEC & Co. S. A. R
Ioanid, Radu (2019). *Holocaustul în România: distrugerea evreilor și romilor sub regimul Antonescu 1940-1944* (ed. 2). Polirom. ISBN 978-9734678792.

Despre Holocaust

Prof. înv. Primar Răileanu Maria
Școala Gimnazială Roșcani – Liteni

"Ştiţi voi unde vă aflaţi acum?", tuna prima întrebare, după care urma o tăcere de mormânt. "Vă aflaţi într-un lagăr de exterminare!", veni raspunsul rostit cu trufie şi sadică satisfacţie. "Ştiţi voi ce înseamna aceasta?", tuna si a doua întrebare si iar se lasa aceeasi tacere de mormânt. "Aceasta înseamna ca, începând de azi, voi nu mai aveti nici un drept, ci numai îndatoriri. Nici hainele de pe voi nu mai sunt ale voastre. Sunt ale statului german! N-aveti voie sa raportati nimic, nimanui, ci numai sa va supuneti si sa executati. Şeful lagărului şi şefii de barăci au drept de viaţă şi de moarte asupra voastră."

Este un citat din Dicţionar de lagăr de Oliver Lustig, născut în 1926 în România, unul din supravieţuitorii lagărului Birkenau-Auschwitz.

Holocaustul a reprezentat încercarea Germaniei naziste, a aliaților săi și a altor colaboratori de a ucide evreii din Europa. În cei șase ani ai celui de-Al Doilea Război Mondial, persecuția și opresiunea sistematică, birocratică, sponsorizată de stat și organizată de guvern au dus la moartea a șase milioane de evrei europeni de pe întregul continent.

Germanii şi colaboratorii lor au avut nevoie de patru ani şi jumătate pentru a omorî şase

milioane de evrei. Nu a fost nicio scăpare. Criminalii nu erau bucuroşi doar cu distrugerea comunităţilor, ei au vizat fiecare evreu care se ascundea şi au vânat fiecare fugar. Păcatul de a fi evreu era atât de mare, încât fiecare dintre ei trebuia să moară – bărbatul, femeia, copilul, responsabilul, dezinteresatul, renegatul, cel sănătos şi cel creativ, cel bolnav şi cel leneş – toţi trebuiau să sufere şi să moară, fără nicio păsuire, fără speranţă, fără vreo posibilă salvare, fără nicio şansă de alinare (Yad Vashem).

În timpul Holocaustului, regimul nazist a persecutat sau a ucis şi alte grupuri considerate „rase inferioare": romi, slavi. De asemenea, au fost persecutaţi pe criterii ideologice comunişti, socialişti sau comunităţi pe criterii religioase sau de gen precum martorii lui Jehova sau homosexualii

Elevilor ar trebui să le fie oferite oportunități de a explora de ce și cum s-a întâmplat Holocaustul, inclusiv:

Care au fost etapele, momentele cruciale și deciziile cheie în derularea genocidului?

Cum și de ce au participat/au făptuit/au devenit complici oameni la aceste crime?

Cum au răspuns evreii la persecuție și ucidere în masă?

Înainte de orice alt considerent, profesorii ar trebui să fie încrezători că despre Holocaust se poate învăța eficient și cu succes în condițiile unei pregătiri atente și utilizând materiale adecvate. Secțiunea „Cum să înveți despre Holocaust" discută posibilitățile și provocările pentru Educația despre Holocaust, prezentând abordări și metode practice de aplicat atât în mediul educațional formal, cât și în cel informal. Este accentuată importanța exactității și preciziei în ceea ce privește faptele istorice, comparațiile istorice și limbajul utilizat. Secțiunea încurajează utilizarea unor abordări centrate pe elev care susțin gândirea critică și reflecția. Se acordă atenție importanței selectării surselor primare și secundare adecvate pentru cursanți, care clarifică individualitatea și influența personajelor istorice. Secțiunea discută, de asemenea, despre importanța includerii unui context istoric nuanțat și evitarea comparațiilor scoase din contextul istoric atunci când se explorează Holocaustul în domenii precum prevenirea genocidului și drepturile omului.

Educația cu privire la Holocaust oferă o șansă esențială pentru a inspira gândirea critică, conștientizarea socială și dezvoltarea personală. Holocaustul, un eveniment hotărâtor în istoria lumii, a depășit granițele geografice, a afectat toate segmentele societăților și a apărut în contextul Celui de-al Doilea Război Mondial.

Bibliografie:

Marcu Rozen, *Holocaust sub guvernarea Antonescu, Date istorice şi statistice privind evreii din România, în perioada 1940-1944*, Ed. a II-a, revizuită și completată, AERVH, București, 2004.

Liviu Beriş, *Holocaust sub guvernul Antonescu, Întrebări şi răspunsuri*, Editura Hasefer, Bucureşti.

Alexandru Florian (coordinator), *Cum a fost posibil?, Evreii din România în perioada Holocaustului*, Editura Institutului Elie Wiesel, Bucureşti, 2007.

Holocaustului Bistrițean

Elev: Nasaudean Alexandra, Clasa a X-a
Prof.Galben Calin
Liceul Tehnologic Agricol Bistrița

Holocaustul a reprezentat poate cea mai neagră pată a istoriei Europei moderne, care din păcate nu a ocolit județul Bistrița-Năsaud. Se presupune că au murit în Transnistria în jur de 120.000 de evrei deşi se vehiculează şi cifra de 400.000 de victime în Basrabia şi Bucovina. În total în urma Holocaustului din România au pierit în jur de 380.000 de evrei, în teritoriile controlate de statul roman.

Lângà orasul Bistrita în anul 1944 s-a infiintat un lagăr in care vor fi incarcerati evreii din orasele Bistrita si Nasaud. La data de 28 aprilie 1944 autoritatiile hortyste ale judetului in frunte cu Szomlenschi Láslo, subprefect al județului si primarul orasului, Kuales Norbert, au luat parte la conferinta administrativă ținută de Endre Láslo la Târgu Mures, unde s-au discutat măsurile ce trebuiau luate in vederea strângerii evreilor in lagăre si ghetouri. La intoarcerea in judet s-au adus la cunostinta prefectului judetului, grof Bethlen Béla, măsurile ce trebuiau luate de autoritați in vederea deportărilor populatiei evreiesti si s-a "fixat"' terenul unde urma sa fie stabilit lagărul pe domeniul fermei agricole "Stromboli", aflată la 3-4 km depărtare de orasul Bistrita.

Pentru a nu crea panicà si suspiciuni in rândul evreilor bistriteni, autoritătile au "procedat" la anumite diversiuni, lăsând zvonuri că pe locul lagărului vor fi construite crescatorii de porci, în acest sens s-au reparat acolo barcile existente si s-au construit unele noi.

Începând cu 2 mai 1944 seful politiei Debreczényi Miklos, a dat ordinul nr.9211/1944 prin care toti evreii erau obligati sà poarte steaua galbenà pânà la data de 4 mai si sà nu parasească locuintele. De asemenea se cerea fiecărui evreu să-si pregătească câte 2 rânduri de haine, lenjerie de corp și de port, pătură, tacâmuri, toate într-un bagaj care să nu depăsească 50 kg. Tot prin ordin li s-a interzis evreilor să ia cu ei bani, obiecte de valoare etc.

În dimineata de 3 mai, orele 7, echipe formate din detectivi, polițisti, functionari, jandarmi, voluntari maghiari, au descins in locuințele evreilor trecând la ridicarea tuturor persoanelor inclusiv a bolnavilor. Astfel in scurt timp au fost ridicați si internați in lagăr cca 6300 de evrei dintr-un numar de 6800 câti existau în județ. Acestia toți au fost îngramadiți in barăcile si cotețele de porci din ferma Stromboli, iar cei care nu incapeau inăuntru, au râmas afară sub cerul liber.

Conditiile din lagar au fost inumane, nu existau surse de apă potabilă, condiți de pregătit mâncarea, nu existau puncte de tratare a bolnavilor, a femeilor gravide si lehuze. Hrana a fost drastic diminuată, apa era transportată de o cisternă a primăriei dar nu ajungea niciodată, îmbrăcamintea era dijmuită si păturile insuficiente in fata ploilor si a frigului. Pentru tratarea bolnavilor nu erau medicamente iar medicii evrei internați in lagăr erau neputincioși in fata acestei situații. Mulți bolnavi erau din rândul copiilor si ai batrânilor. Din aceste cauze la Bistrița au pierit in lagar 300 de evrei care au fost aruncați intr-o groapă comună unii peste alții.

Odată cu sosirea in lagăr a unei echipe speciale de jandarmi venită de la Târgu Mures, s-a amplificat procesul de teroare deoarece aceștia maltratau oamenii pentru a descoperi bunuri de valoare

presupus ascunse. Victimele erau dezbrăcate pana la piele și apoi cercetate, bătute cu bastonul de cauciuc la talpi și peste corp, bărbatii erau loviți in testicole până leșinau, femeile erau torturate la rândul lor și percheziționate și la organul intim. În fața acestor orori unele persoane au cedat și s-au sinucis precum dr. Raezner.

Următorul pas al Holocaustuli evreilor a început în ziua de 1 iunie 1944 și a durat până la data de 10 mai 1944, când Comandamentul Corpului IV al armatei maghiare, ce avea sediul la Cluj, prin ordinul nr.10597/R.L.N. III n.y.t. 1944, cu aceeași dată, a dat dispoziții cu privire la deportarea evreilor din județul Bistrița-Năsăud in Germania.

Deportarea propriu-zisă a evreilor a început în ziua de 1 iunie 1944 și a durat până la data de 4 iunie. Acest transfer s-a desfășurat la fel, în condiții inumane, de o duritate excesivă din partea autorităților. La ieșire, evreii erau dezbrăcați la piele, bărbații fiind așezați în partea dreaptă, iar femeile pe partea stângă și din nou percheziționați. S-au confiscat toate lucrurile, în afară de haine și doua rânduri de lenjerie de corp, două batiste, o pătură, ½ pâine de persoană și o găleată de apă de vagon. Vagoanele au fost sigilate, închise cu lacăt și sărmă ghimpată și trimise la drum până la Kosice unde au fost preluați de jandarmi maghiari și trimise la drum până la destinația finală Auschiwitz, unde pe supraviețuitorii ghetoului bistrițean îi așteptau o soartă mai crudă.

Guvernul maghiar încearcă să nege că evreii au fost deportați, adevărul este că am asistat la cea mai rușinoasă și cea mai neomenoasă acțiune de deportare, care a întrecut în bestialitate și metodele naziste germane.

În confruntarea cu tragicul, aproape cu imposibilul, populația evreiască din nord-vestul Transilvaniei, condamnată cu premeditare și irevocabil la pieire sigură, ca orice ființă umană care speră la viață, chiar și în aceste împrejurări tragice și unice din ultimele secole ale Europei moderne a încercat și a căutat mijloace și căi de apărare pentru supraviețuire, în diferite forme de acțiune si organizare.

Totalul populației evreiești care a aparținut și a provenit din teritoriul românesc ocupat de ungaria în anul 1940 fără alte adaosuri de populație evreiască din afară, s-a ridicat, în jurul datei de 1 mai 1944, la circa 156.285 locuitori evrei, care au căzut victimă holocaustului.

Bibliografie:

Ion Ardeleanu, Gh. Bodea, Mihai Fătu, Oliver Lustic, Mircea Mușat, Ludovic Vajda, *Teroarea hortysto-fascistă in nord-vestul României (sept. 1940- oct. 1944)*

Vasile T. Ciubăncam, Maria I. Ganea, Ion V. Rauca, *Drumul Holocaustului, Calvarul evreilor din nord-vestul Transilvaniei sub ocupația Ungariei 5 IX 1940 – 25 X 1944*, Ed. Ciubăncan, Cluj- Napoca, 1955.

Holocaustul-fapte, victime și supraviețuitori

Prof. Hojda Vasile
Liceul Tehnologic *Iuliu Moldovan*, Arad

Cuvântul „Holocaust”, din cuvintele grecești „holos” (întreg) și „kaustos” (ars), a fost folosit istoric pentru a descrie o ofrandă de jertfă arsă pe un altar. Din 1945, cuvântul a căpătat un sens nou și oribil: persecuția ideologică și sistematică sponsorizată de stat și uciderea în masă a milioane de evrei europeni (precum și a milioane de alți evrei, inclusiv romi, persoane cu dizabilități intelectuale, dizidenți și homosexuali) de regimul nazist german între 1933 și 1945.

Pentru liderul nazist antisemit Adolf Hitler, evreii erau o rasă inferioară, o amenințare străină la adresa purității și comunității rasiale germane. După ani de stăpânire nazistă în Germania, în care evreii au fost persecutați în mod constant, „soluția finală” a lui Hitler – cunoscută acum sub numele de Holocaust – s-a concretizat sub acoperirea celui de-al Doilea Război Mondial, cu centre de ucidere în masă construite în lagărele de concentrare din Polonia ocupată. Aproximativ șase milioane de evrei și alte cinci milioane, vizați din motive rasiale, politice, ideologice și comportamentale, au murit în Holocaust. Peste un milion dintre cei care au murit au fost copii.

Înainte de Holocaust: antisemitism istoric și ascensiunea lui Hitler la putere

Antisemitismul în Europa nu a început cu Adolf Hitler. Deși folosirea termenului în sine datează doar din anii 1870, există dovezi ale ostilității față de evrei cu mult înainte de Holocaust – chiar și în lumea antică, când autoritățile romane au distrus templul evreiesc din Ierusalim și i-au forțat pe evrei să părăsească Palestina. Iluminismul, în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, a subliniat toleranța religioasă, iar în secolul al XIX-lea Napoleon și alți conducători europeni au adoptat o legislație care a pus capăt restricțiilor de lungă durată asupra evreilor. Sentimentul antisemit a rezistat, însă, în multe cazuri, luând un caracter rasial mai degrabă decât unul religios.

Rădăcinile brandului deosebit de virulent al antisemitismului lui Hitler sunt neclare. Născut în Austria în 1889, a servit în armata germană în timpul Primului Război Mondial. La fel ca mulți antisemiți din Germania, a învinuit evreii pentru înfrângerea țării în 1918. La scurt timp după încheierea războiului, Hitler s-a alăturat Partidului Muncitoresc Național German, care a devenit Partidul Național Socialist al Muncitorilor Germani (NSDAP), cunoscut de vorbitorii de engleză drept naziști. În timp ce a fost închis pentru trădare pentru rolul său în Putsch-ul Beer Hall din 1923, Hitler a scris memoriile și tratatul de propagandă „Mein Kampf” (Lupta mea), în care a prezis un război general european care va avea ca rezultat „exterminarea rasei evreiești în Germania."

Hitler era obsedat de ideea superiorității rasei germane „pure”, pe care a numit-o „ariană”, și de nevoia de „Lebensraum”, sau spațiu de viață, pentru ca acea rasă să se extindă. În deceniul după ce a fost eliberat din închisoare, Hitler a profitat de slăbiciunea rivalilor săi pentru a spori statutul partidului său și a se ridica din obscuritate la putere. La 30 ianuarie 1933, a fost numit cancelar al Germaniei. După moartea președintelui Paul von Hindenburg în 1934, Hitler s-a uns drept „Fuhrer”, devenind conducătorul suprem al Germaniei.

Obiectivele gemene ale purității rasiale și expansiunii spațiale au fost nucleul viziunii asupra

lumii a lui Hitler și, din 1933, ele s-au combinat pentru a forma forța motrice din spatele politicii sale externe și interne. La început, naziștii și-au rezervat persecuția cea mai dură pentru oponenții politici precum comuniștii sau social-democrații. Primul lagăr de concentrare oficial a fost deschis la Dachau (lângă München) în martie 1933, iar mulți dintre primii prizonieri trimiși acolo au fost comuniști.

La fel ca și rețeaua de lagăre de concentrare care a urmat, devenind terenul de ucidere al Holocaustului, Dachau se afla sub controlul lui Heinrich Himmler, șeful gărzii naziste de elită, Schutzstaffel (SS), și mai târziu șef al poliției germane. Până în iulie 1933, lagărele de concentrare germane (Konzentrationslager în germană sau KZ) țineau aproximativ 27.000 de oameni în „custodie de protecție". Mitinguri uriașe ale naziștilor și acte simbolice, cum ar fi arderea publică a cărților de către evrei, comuniști, liberali și străini, au contribuit la transmiterea mesajului dorit de putere a partidului.

În 1933, evreii din Germania erau în jur de 525.000, sau doar 1% din totalul populației germane. În următorii șase ani, naziștii au întreprins o „arianizare" a Germaniei, revocând non-arienii din serviciul public, lichidând afacerile deținute de evrei și dezbrăcând avocații și doctorii evrei de clienții lor. În conformitate cu Legile de la Nürnberg din 1935, oricine avea trei sau patru bunici evrei era considerat evreu, în timp ce cei cu doi bunici evrei erau desemnați Mischlinge (metisi).

În conformitate cu Legile de la Nürnberg, evreii au devenit ținte de rutină pentru stigmatizare și persecuție. Acest lucru a culminat cu Kristallnacht, sau „noaptea sticlei sparte" în noiembrie 1938, când sinagogile germane au fost arse și vitrinele magazinelor evreiești au fost sparte; aproximativ 100 de evrei au fost uciși și alte mii au fost arestați. Din 1933 până în 1939, sute de mii de evrei care au putut să părăsească Germania au făcut-o, în timp ce cei care au rămas au trăit într-o stare constantă de incertitudine și frică.

Începutul războiului, 1939-1940

În septembrie 1939, armata germană a ocupat jumătatea de vest a Poloniei. Poliția germană a forțat curând zeci de mii de evrei polonezi să plece din casele lor și să intre în ghetouri, dându-le proprietățile confiscate etnicilor germani (ne-evrei din afara Germaniei care s-au identificat ca germani), germanilor din Reich sau nemtilor polonezi. Înconjurate de ziduri înalte și sârmă ghimpată, ghetourile evreiești din Polonia funcționau ca orașe-stat captive, guvernate de consilii evreiești. Pe lângă șomajul pe scară largă, sărăcia și foamea, suprapopularea a făcut din ghetouri un teren de reproducere pentru boli precum tifosul.

Între timp, începând din toamna anului 1939, oficialii naziști au selectat aproximativ 70.000 de germani instituționalizați pentru boli mintale sau dizabilități pentru a fi gazați până la moarte în așa-numitul Program de Eutanasie. După ce liderii religioși germani proeminenți au protestat, Hitler a pus capăt programului în august 1941, deși uciderile persoanelor cu dizabilități au continuat în secret, iar până în 1945 aproximativ 275.000 de persoane considerate cu handicap din toată Europa au fost ucise. În retrospectivă, pare clar că Programul de Eutanasie a funcționat ca un pilot pentru Holocaust.

Spre „soluția finală", 1940-1941

În primăvara și vara anului 1940, armata germană a extins imperiul lui Hitler în Europa, cucerind Danemarca, Norvegia, Țările de Jos, Belgia, Luxemburg și Franța. Începând cu 1941, evrei de pe tot continentul, precum și sute de mii de romi europeni, au fost transportați în ghetourile poloneze. Invazia germană a Uniunii Sovietice din iunie 1941 a marcat un nou nivel de brutalitate în război.

Unitățile mobile de ucidere numite Einsatzgruppen ar ucide peste 500.000 de evrei sovietici și alții (de obicei prin împușcare) în timpul ocupației germane.

Un memorandum din 31 iulie 1941, de la comandantul superior al lui Hitler, Hermann Goering, către Reinhard Heydrich, șeful SD (serviciul de securitate al SS), se referea la necesitatea unei Endlösung (soluție finală) la „chestiunea evreiască". Începând din septembrie 1941, fiecare persoană desemnată ca evreu pe teritoriul stăpânit de Germania a fost marcată cu o stea galbenă, făcându-le ținte deschise. Zeci de mii au fost în curând deportați în ghetourile poloneze și orașele ocupate de germani din URSS.

Din iunie 1941, în lagărul de concentrare de la Auschwitz, lângă Cracovia, se desfășurau experimente cu metode de ucidere în masă. În august, 500 de oficiali au gazat 500 de prizonieri sovietici până la moarte cu pesticidul Zyklon-B. SS a plasat în curând o comandă uriașă pentru gaz la o firmă germană de control al dăunătorilor, un indicator de rău augur al viitorului Holocaust.

Începând cu sfârșitul anului 1941, germanii au început transporturile în masă din ghetourile din Polonia către lagărele de concentrare, începând cu acei oameni priviți ca fiind cei mai puțin utili: bolnavii, bătrânii și slabi și cei foarte tineri. Primele gazări în masă au început în lagărul de la Belzec, lângă Lublin, pe 17 martie 1942. În lagărele din Polonia ocupată au fost construite încă cinci centre de ucidere în masă, inclusiv Chelmno, Sobibor, Treblinka, Majdanek și cel mai mare dintre toate, Auschwitz-Birkenau. . Din 1942 până în 1945, evreii au fost deportați în lagărele din toată Europa, inclusiv din teritoriul controlat de germani, precum și din acele țări aliate cu Germania. Cele mai grele deportări au avut loc în vara și toamna anului 1942, când peste 300.000 de oameni au fost deportați numai din ghetoul din Varșovia.

Sătui de deportări, boli și foamete constantă, locuitorii ghetoului din Varșovia s-au ridicat în revoltă armată. Revolta din Ghetoul din Varșovia din 19 aprilie-16 mai 1943 s-a încheiat cu moartea a 7.000 de evrei, cu 50.000 de supraviețuitori trimiși în lagărele de exterminare. Dar luptătorii rezistenței îi reținuseră pe naziști timp de aproape o lună, iar revolta lor a inspirat revolte în lagărele și ghetourile din Europa ocupată de germani.

Deși naziștii au încercat să păstreze secretă funcționarea lagărelor, amploarea uciderii a făcut acest lucru practic imposibil. Martorii oculari au adus rapoarte despre atrocitățile naziste din Polonia guvernelor aliate, care au fost aspru criticate după război pentru eșecul lor de a răspunde sau de a face publice știrile despre masacrul în masă. Această lipsă de acțiune s-a datorat, probabil, în mare parte concentrării Aliaților asupra câștigării războiului la îndemână, dar a fost și rezultatul neînțelegerii generale cu care au fost întâlnite veștile despre Holocaust și al negării și neîncrederii că astfel de atrocități ar putea avea loc într-un astfel de scară.

Numai la Auschwitz, peste 2 milioane de oameni au fost uciși într-un proces asemănător unei operațiuni industriale la scară largă. O populație mare de deținuți evrei și neevrei lucra în lagărul de muncă de acolo; deși numai evreii au fost gazați, mii de alții au murit de foame sau de boală. Și în 1943, eugenicistul Josef Mengele a sosit la Auschwitz pentru a începe experimentele sale infame asupra prizonierilor evrei. Domeniul său special de atenție a fost efectuarea de experimente medicale pe gemeni, injectându-le cu orice, de la benzină la cloroform sub pretextul de a le oferi tratament medical. Acțiunile sale i-au adus porecla „Îngerul Morții".

Stăpânirea nazistă se încheie, în timp ce Holocaustul continuă să revendice vieți, 1945.Până în primăvara anului 1945, conducerea germană se dizolva pe fondul disidenței interne, Goering și Himmler căutând ambii să se distanțeze de Hitler și să preia puterea. În ultimul său testament și testament politic, dictat într-un buncăr german în 29 aprilie, Hitler a pus războiul pe seama „evreimii internaționale și a ajutorilor săi" și a îndemnat liderii și poporul german să respecte „respectarea strictă a legilor rasiale și cu o rezistență nemiloasă împotriva otrăvitorilor universali ai tuturor popoarelor" – evreii. A doua zi, Hitler s-a sinucis. Predarea oficială a Germaniei în al Doilea Război Mondial a avut loc abia o săptămână mai târziu, pe 8 mai 1945.

Forțele germane au început să evacueze multe dintre lagărele morții în toamna anului 1944, trimițând deținuți sub pază să mărșăluiască mai departe de linia frontului inamicului în avans. Aceste așa-numite „marșuri ale morții" au continuat până la capitularea germană, ducând la moartea a aproximativ 250.000 până la 375.000 de oameni. În cartea sa clasică „Supraviețuirea la Auschwitz", autorul evreu italian Primo Levi și-a descris propria sa stare de spirit, precum și pe cea a colegilor săi deținuți la Auschwitz, cu o zi înainte ca trupele sovietice să sosească în lagăr în ianuarie 1945: „Noi zăcem într-o lume a morții și a fantomelor. Ultima urmă de civilizație dispăruse în jurul nostru și în interiorul nostru. Lucrarea de degradare bestială, începută de germanii victorioși, fusese dusă până la capăt de către germani înfrânți."

Consecințe și impact durabil al Holocaustului

Rănile Holocaustului – cunoscute în ebraică drept Shoah sau catastrofă – au întârziat să se vindece. Supraviețuitorii din lagăre au găsit aproape imposibil să se întoarcă acasă, deoarece în multe cazuri își pierduseră familiile și fuseseră denunțați de vecinii lor neevrei. Drept urmare, la sfârșitul anilor 1940, un număr fără precedent de refugiați, prizonieri de razboi și alte populații strămutate s-au mutat în întreaga Europă.

În efortul de a pedepsi răufăcătorii Holocaustului, Aliații au organizat Procesele de la Nürnberg din 1945-1946, care au adus atrocitățile naziste la o lumină înfiorătoare. Creșterea presiunii asupra puterilor aliate pentru a crea o patrie pentru evreii supraviețuitori ai Holocaustului ar duce la un mandat pentru crearea Israelului în 1948.

De-a lungul deceniilor care au urmat, germanii obișnuiți s-au luptat cu moștenirea amară a Holocaustului, în timp ce supraviețuitorii și familiile victimelor au căutat restituirea bogăției și proprietăților confiscate în anii naziști. Începând cu 1953, guvernul german a făcut plăți către evrei individuali și către poporul evreu ca o modalitate de a recunoaște responsabilitatea poporului german pentru crimele comise în numele său.

Holocaustul uitat

Elev Ștefănescu Rareș Mihai, clasa a IX-a
Prof. Ștefănescu Geta Daniela
Liceul Tehnologic "Cezar Nicolau", Brănești, Ilfov

Holocaustul- Shoah este politica sistematică, de discriminare și exterminare a evreilor europeni de către regimul nazist din Germania și de către aliații și colaboratorii acesteia.
Termenul "Holocaust" este de origine greacă și înseamnă "sacrificiu prin ardere completă". Termenul presupune un sacrificiu religios și din acest motive el nu definește exact realitatea. Un alt termen de caracterizare a tragediei suferite de către evreii europeni este cuvântul ebraic "Shoah", însemnând catastrofă.

În cei șase ani ai celui de-Al Doilea Război Mondial, persecuția și opresiunea sistematică, birocratică, sponsorizată de stat și organizată de guvern au dus la moartea a 6.000.000 de evrei europeni de pe întregul continent.

Național-socialismul a fost o ideologie rasistă al cărei scop era eliminarea evreilor și a altor grupuri nedorite din societatea germană. Nu avea nicio bază faptică sau logică. Adolf Hitler și naziștii i-au vizat pe evrei pentru a-i persecuta și anihila, deoarece erau antisemiți înverșunați care detestau evreii.
Naziștii au făcut două afirmații false principale în propaganda lor timpurie: în primul rând, că evreii de origine germană trădaseră Germania în timpul Primului Război Mondial și că fuseseră responsabili de înfrângerea sa; în al doilea rând, că evreii fuseseră responsabili de dificultățile economice ale Germaniei din timpul crizei de la sfârșitul anilor '20 și începutul anilor '30. Acestea s-au legat de o minciună mai generală despre o conspirație evreiască globală.

În timpul celui de-al Treilea Reich, îndoctrinarea s-a concentrat pe ideea de eliminare a evreilor, fiind considerați un element care contamina puritatea rasială „ariană" și care trebuia îndepărtat.
Ura față de evrei are o lungă istorie în societatea europeană. Pogromurile și expulzările au pătat istoria a aproape tuturor țărilor din Europa, în Evul Mediu și chiar și în epoca modernă. Acest lucru s-a bazat pe descrierea evreilor ca „ucigași ai lui Hristos" de către autoritățile creștine și pe persistența stereotipurilor antisemite în artă și literatură. În secolul al XIX-lea, ura religioasă față de evrei s-a îmbinat cu credințe despre diferențele rasiale și superioritate care se concentrau mai degrabă pe „sânge" decât pe credință pentru a produce antisemitismul modern.

Istoricul inovator al Holocaustului, Raul Hilberg, a susținut că ura față de evrei a evoluat de-a lungul secolelor, dar cu continuități remarcabile în ceea ce privește metodele și scopurile: „Într-adevăr, misionarii creștinismului spuseseră: Nu aveți dreptul să trăiți printre noi ca evrei. Conducătorii laici care au urmat au proclamat: Nu aveți dreptul să trăiți printre noi. Naziștii germani au decretat în cele din urmă: Nu aveți dreptul să trăiți."[antisemitism – ura față de evrei. Eforturile de a defini acest lucru rămân controversate, dar definiția și exemplele concepute de *Alianța Internațională pentru Memoria Holocaustului* sunt utilizate pe scară largă de către guverne și alte organizații]

Politicile și măsurile îndreptate împotriva evreilor pot fi împărțite în trei perioade sau etape: persecuție și emigrare forțată a evreilor germani și austrieci între 1933 și 1939; o perioadă de ghetoizare și represiune în teritoriile estice ocupate de Germania între 1939 și 1941; și o fază de exterminare sistematică de la mijlocul anului 1941 până la sfârșitul războiului. Savanții au avut păreri diferite cu privire la motivațiile și intențiile din spatele acestor politici.

Inițial, în anii 1940 și 1950, savanții au susținut dintr-un punct de vedere intenționalist [intenționalism: credința că naziștii acționau pe baza unui plan sau conspirații pe termen lung bazate pe identificarea, concentrarea și în cele din urmă uciderea evreilor, conceput înainte de a veni la putere în 1933.], că anihilarea evreilor provenise din ura personală a lui Hitler față de evrei. Aceștia au susținut că consecvența declarațiilor sale împotriva evreilor, de la începutul activității sale politice în 1919 până la „Testamentul" final din 1945, sugera că a venit la putere cu un scop foarte clar de a elimina cel puțin evreii din Germania.

Cu timpul, însă, alți cercetători au subliniat necesitatea unor interpretări structuraliste sau funcționaliste (funcționalism: argumentul că multe dintre deciziile de a ucide au apărut ca răspuns la provocări la nivel și la lipsa de locuințe sau alimente și au fost luate de oficiali și ofițeri SS la niveluri inferioare, mai degrabă decât direcționate central), care să ia în calcul efortul societății germane de a-i izgoni pe evrei din viața de zi cu zi din Germania, printr-o legislație din ce în ce mai opresivă și prin radicalizare cumulative -un termen inventat de istoricul german Hans Mommsen pentru a descrie modul în care afacerile, organizațiile profesionale și chiar localitățile germane au depășit directivele regimului nazist în ceea ce privește excluderea evreilor din societatea germană. Acești cercetători au evidențiat, de asemenea, planurile de a încuraja sau de a forța emigrarea evreiască din Germania de la sfârșitul anilor 1930 și (prin extensie) au evidențiat eșecul restului lumii de a oferi un adăpost pentru miile de persoane care au încercat să fugă. Eforturile internaționale de a elabora o soluție pentru criza refugiaților au fost, în cel mai bun caz, superficiale și extrem de inadecvate.

Odată cu izbucnirea războiului, situația evreilor germani s-a deteriorat, în timp ce evreii din teritoriile nou cucerite din Polonia ocupată au fost deseori concentrați în ghetouri. Cu toate acestea, după invazia Uniunii Sovietice din iunie 1941, activităților Einsatzgruppen, extinderii lagărelor existente precum Auschwitz și construirii de centre de ucidere li s-a adăugat deportarea evreilor din Germania către locurile de ucidere.

Deși nu există niciun document în care Hitler să fi ordonat în mod explicit „Soluția finală a problemei evreiești", făcând imposibilă stabilirea unei date exacte, consensul este că în vara anului 1941 a avut loc o tranziție către un program mai sistematic de ucidere.

Persecuția evreilor în Germania a început în 1933, aproape imediat după venirea la putere a naziștilor. Cu toate acestea, uciderea sistematică, în masă, a evreilor a avut loc în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. La început, acest lucru însemna ghetoizare și împușcări în masă în Europa

Centrală și de Est. Apoi, între 1941 și 1945, au început deportările în centre de ucidere precum Auschwitz, Treblinka și Belzec, mai întâi din locații din Polonia ocupată și apoi din întreaga Europă ocupată. Această fază de ucidere sistematică a fost numită de naziști „Soluția finală a problemei evreiești".

Cu toate acestea, în Uniunea Sovietică, evreii au fost uciși în cea mai mare parte prin împușcări în masă: aproape o treime din victimele Holocaustului au fost ucise acolo unde locuiau sau în apropiere, fără a fi duse în ghetouri sau lagăre. Nici căutarea de către naziști a victimelor evreiești nu a fost limitată la Europa: evreii din Tripoli au fost deportați la Bergen-Belsen, iar alții din Benghazi au fost trimiși într-un lagăr de muncă din Austria.

Holocaustul a fost gândit, planificat și dirijat de regimul nazist german condus de Adolf Hitler. A fost implementat în mare parte de către SS (Schutzstaffel, „Eșalonul de protecție"), alături de membrii altor organizații și instituții din Germania și din alte țări.

SS (Schutzstaffel, Eșalonul de protecție) a fost inițial o organizație paramilitară care asigura securitatea Partidului Nazist.

Sub conducerea lui Heinrich Himmler, SS s-a extins pentru a deveni un stat virtual în cadrul statului din Germania nazistă, fiind responsabil pentru aplicarea politicilor rasiale naziste și identificarea și persecutarea opozanților politici și a altor oponenți ai regimului nazist.

Începând din martie 1933, SS a condus rețeaua de lagăre de concentrare în care oponenții regimului nazist au fost închiși, torturați și adesea uciși. Din 1941, aceasta a inclus lagărele morții din Polonia ocupată de naziști, unde milioane de evrei au fost uciși în timpul Holocaustului. Pentru a face acest lucru, SS a aplicat cunoștințele și tehnicile dezvoltate pentru a ucide persoanele cu dizabilități fizice și psihice în cadrul programului T4 „Eutanasie" între 1939 și 1941.

SS nu ar fi putut ucide atât de mulți oameni fără asistența activă a membrilor Wehrmacht-ului (Forțelor Armate) germane și a administrațiilor civile germane din teritoriile ocupate, iar crimele au fost comise și de unități ale Poliției de Securitate și Poliției de Ordine care, deși erau în mod oficial instituții civile, s-au aflat sub comanda liderilor SS după 1936.

De asemenea, nu ar fi fost posibilă uciderea atât de multor evrei fără implicarea colaboratorilor și a complicilor din întreaga Europă ocupată de naziști. În timp ce mare parte din uciderea efectivă a evreilor în timpul Holocaustului s-a petrecut în lagărele morții din Polonia ocupată de Germania, persecuția evreilor, încarcerarea lor în ghetouri și deportarea din casele lor a avut loc sub privirile vecinilor lor nonevrei din orașele europene dominate de naziști. În Europa de Vest, regimurile-marionetă interne naziste au ajutat la identificarea și arestarea evreilor; în Europa de Est, populațiile civile au luat adesea parte la uciderea în sine.

Ghetourile erau cartiere ale orașelor din Europa de Est ocupată de germani, în care evreii erau obligați să trăiască separat de majoritatea populației. Marea majoritate a ghetourilor erau situate în Polonia ocupată de germani și pe teritoriile aparținând Uniunii Sovietice înainte de invazia germană din 1941.

Cercetătorii nu sunt de acord cu privire la locul ocupat de ghetouri în planul nazist pentru evreii din Europa. Unii susțin că acestea au fost un pas deliberat spre distrugerea totală a evreilor, concentrându-i în anumite zone. Alții susțin că variațiile mari în ceea ce privește dezvoltarea și întreținerea ghetourilor

sugerează că acestea ar fi putut fi inițial gândite ca măsuri locale, drept răspuns la invadarea zonelor cu populații evreiești numeroase: până la cel de-Al Doilea Război Mondial, Polonia și Uniunea Sovietică aveau cele mai mari populații evreiești din lume.

Primul ghetou a fost înființat în orașul Piotrków Trybunalski în 1939, după invazia germană. Ultimul ghetou lichidat a fost cel din Lodz/Litzmannstadt în august-septembrie 1944.

Multe ghetouri erau închise, adică închise de ziduri, dar altele, cum ar fi Będzin și Sosnowiec, erau „deschise", permițând evreilor să meargă sau să lucreze în alte zone. Cel mai mare ghetou a fost în Varșovia, unde erau înghesuiți peste 400.000 de evrei.

Începând cu vara anului 1942, autoritățile naziste au început să deporteze un număr mare de evrei în lagărele morții pentru a fi anihilați, iar în anul 1943 au început procesul de lichidare a ghetourilor și deportarea evreilor rămași.

Această prezentare a fost realizată pentru a cunoaște ororile săvârșite împotriva poporului evreu, de către conducătorii partidelor xenophobe și antisemite, precum și de o parte a populației civile, în anii celui de Al Doilea Război Mondial.

Bibliografie:

Florin Petrescu*, Istoria evreilor: Holocaustul*, Ediția a II-a Editura Didactică și Pedagogică, 2007
https://aboutholocaust.org/ro/facts

Holocaust

Prof. Bianca Munteanu
Școala Gimnazială Comuna Tupilați, Jud. Neamț

Holocaustul a reprezentat încercarea Germaniei naziste, a aliaților săi și a altor colaboratori de a ucide evreii din Europa. În cei șase ani ai celui de-Al Doilea Război Mondial, persecuția și opresiunea sistematică, birocratică, sponsorizată de stat și organizată de guvern au dus la moartea a șase milioane de evrei europeni de pe întregul continent.

Un procent semnificativ al comunităţii evreieşti din România a fost distrus în perioada celui de-al doilea război mondial. Deportarea şi uciderea sistematică au fost aplicate evreilor din Basarabia, Bucovina şi judeţul Dorohoi. Transnistria, partea din Ucraina ocupată aflată sub administraţie românească, a fost folosită ca un imens spaţiu pentru uciderea evreilor. Comisia conchide, împreună cu marea majoritate a cercetătorilor de bună credinţă ai acestui domeniu, că autorităţile române poartă responabilitatea principală, atât pentru planificarea cât şi pentru punerea în practică a Holocaustului. Aceasta include deportarea şi exterminarea sistematică a majorităţii evreilor din Basarabia şi Bucovina, precum şi a unor evrei din alte zone ale României, în Transnistria; uciderea în masă a evreilor români şi a celor locali în Transnistria; execuţiile masive ale evreilor din timpul pogromului de la Iaşi; discriminarea şi degradarea sistematică la care au fost supuşi toţi evreii români în timpul administraţiei

antonesciene – inclusiv exproprierea bunurilor, concedierea de la locurile de muncă, evacuarea forţată din zonele rurale şi concentrarea lor în capitale de judeţ şi în lagăre, şi utilizarea masivă a evreilor de sex masculin la muncă forţată sub aceeaşi administraţie. Evreii au fost supuşi degradării pentru simplul motiv că erau evrei, au pierdut protecţia statului şi au devenit victimele lui. O parte a populaţiei roma din România a fost de asemenea supusă deportării şi morţii în Transnistria

Numărul victimelor Numărul evreilor români şi al evreilor din teritoriile aflate sub administraţie românească ucişi în timpul Holocaustului nu a putut fi stabilit cu precizie absolută. Dar concluzia Comisiei în acest sens este că în timpul Holocaustului în România şi în teritoriile 482 aflate sub controlul său au fost ucişi sau au murit între 280.000 şi 380.000 de evrei români şi ucraineni. În Holocaust au pierit şi aproximativ 135.000 de evrei români care trăiau în Transilvania de nord sub conducere maghiară, precum şi 5.000 de evrei români care se aflau atunci în alte ţări din Europa. Referindu-se la România, Raul Hilberg a afirmat că „nici o ţară, în afara Germaniei, nu s-a implicat în masacrarea evreilor la o asemenea scară." Conştientă de responsabilitatea enormă care i-a fost încredinţată, Comisia a decis să nu menţioneze o unică cifră concluzivă privind numărul evreilor ucişi în România şi în teritoriile aflate sub autoritatea sa. În schimb, Comisia a ales să definească două limite între care se plasează această cifră, aşa cum reiese din cercetările contemporane.

Cercetări viitoare vor stabili, să sperăm, numărul exact al victimelor, deşi s-ar putea să nu ajungem niciodată la imaginea completă, din punct de vedere statistic, a carnagiului uman provocat de Holocaustul din România. Între 45.000 şi 60.000 de evrei au fost omorâţi în Basarabia şi Bucovina de către trupele germane şi române în 1941. Între 105.000 şi 120.000 de evrei români deportaţi au murit ca rezultat al expulzărilor în Transnistria. În regiunea Transnistriei, între 115.000 şi 180.000 de evrei locali au fost lichidaţi (în special în Odessa şi în districtele Golta şi Berezovca). Cel puţin 15.000 de evrei din Regat au fost ucişi în pogromul de la Iaşi şi ca urmare a altor măsuri antievreieşti. Aproximativ 132.000 de evrei au fost deportaţi la Auschwitz în perioada mai-iunie 1944 din Nordul Transilvaniei stăpânit de Ungaria. Informaţii detaliate privind originea acestor statistici, evaluarea şi referinţele lor sunt furnizate în capitolele din raport care abordează acest subiect. Au murit de asemenea o mare parte dintre romii deportaţi. Din cei 25.000 de romi (jumătate dintre ei, copii) trimişi în Transnistria, aproximativ 11.000 au pierit. Comunităţi rome nomade vechi de secole au dispărut pentru totdeauna.

Evoluţia distrugerii. Istoria exterminării evreilor români din perioada celui de-al doilea război mondial este plină de paradoxuri. În anii 1920 şi 1930, propaganda antisemită, instigarea şi violenţele de stradă ale Gărzii de Fier au otrăvit atmosfera politică şi au intensificat ura românilor împotriva populaţiei evreieşti a ţării. În perioada cât s-a aflat la guvernare, de la mijlocul anului 1940 şi până în ianuarie 1941, Garda a fost vârful de lance al aplicării unor legi şi decrete antisemite care au adus daune imense evreilor şi au pavat drumul pentru distrugerea lor prin înjosire şi privarea de drepturi, proprietăţi, demnitate şi, mai ales, de mijloacele 483 organizaţionale şi materiale pentru a se apăra.

Victimele pogromurilor legionare din ianuarie 1941 au fost puţine comparativ cu numărul celor care au pierit ulterior de mâna guvernului, armatei şi jandarmeriei române. Deşi Garda de Fier propovăduia acţiunea violentă împotriva evreilor, şi este adesea acuzată pentru Holocaustul din România, şi deşi mulţi foşti membri şi simpatizanţi ai săi au luat parte la politica sistematică de deportare forţată şi ucidere a evreilor care a început în 1941, Garda fusese interzisă ca organizaţie la

momentul când au avut loc majoritatea crimelor, iar conducerea ei (cea mai mare parte fugită în Germania nazistă sub protecţia SS) nu a jucat nici un rol în guvernarea ţării. Responsabilitatea directă pentru Holocaustul din România aparţine exclusiv statului român condus de Antonescu.

Precum în Ungaria în 1941, sau în Bulgaria în 1942, şi în România discriminarea antievreiască a avut o componentă geografică. Evreii au fost omorâţi – mai întâi şi mai ales – în teritoriile disputate care au fost ulterior anexate acestor ţări. În România, au fost deportaţi şi ucişi evreii din Bucovina şi Basarabia, teritorii care au fost pierdute şi ulterior recucerite de la URSS, în timp ce, paradoxal, în Bucureşti, chiar şi în momentele de maximă disperare, continua un dialog neobişnuit pentru acea vreme între oficialii români şi liderii comunităţii evreieşti pentru salvarea lor. Declaraţi inamici ai naţiunii române împreună cu neamurile lor de către o hidoasă propagandă oficială, aceşti lideri au demonstrat capacitatea lor de a menţine deschise canale de comunicare cu oficialii români.

Deşi autorităţile şi birocraţia româna împărtăşeau dorinţa Germaniei de a lichida evreii, acestea şi-au coordonat cu dificultate acţiunile cu germanii, şi numai pentru perioade scurte de timp. Divergenţele privind aspectele de abordare, planificare şi metodologie au condus la reacţii negative din partea germanilor, ei învinuind adesea „tehnicile“ ineficiente ale pogromurilor din România, natura improvizată a „marşurilor morţii“, graba oficialilor români de a trimite lungi coloane de deportaţi peste Nistru, în 1941, şi peste Bug, în 1942, precum şi faptul că românii au acţionat foarte frecvent fără un plan clar în legătură cu ce aveau să facă cu evreii odată ajunşi la destinaţie, sau chiar sperau ca germani să le rezolve problemele. În plus, la începutul anului 1943, politica românească a fost influenţată de Realpolitik. Presiunea germană pentru predarea evreilor din Vechiul Regat a produs un efect contrar: nici o putere străina nu le putea dicta naţionaliştilor români ce să facă cu evreii lor. În vara lui 1942, regimul Antonescu a acceptat în scris să-i deporteze pe evreii din Regat şi sudul Transilvaniei în lagărul nazist de la Belzec, din Polonia, şi plănuia noi deportări în Transnistria. Totuşi, doar câteva luni mai târziu, aceiaşi oficiali români se opuneau presiunii germane de a deporta evreii din ţară în lagărele morţii din Polonia. Iniţial, România a aprobat şi deportarea de către autorităţile germane a evreilor români aflaţi în Germania.

Rezultatul a fost moartea a circa 5.000 de cetăţeni români. În momentul în care evoluţia schimbătoare a războiului a influenţat concepţiile celor de la Bucureşti, mii de evrei români care trăiau în străinătate au avut şansa să supravieţuiască mulţumită reînnoitei protecţii diplomatice româneşti.

Deşi evreii români au fost deportaţi în masă în Transnistria, mii dintre ei au fost ulterior repatriaţi (chiar dacă în mod selectiv). În mod ironic, cu cât sistemul de concentrare german îşi dezvolta potenţialul terifiant, cu atât numărul asasinatelor comise de români descreştea, la fel ca şi hotărârea lor de a aplica legislaţia antisemită din ţară. Aceste contradicţii explică în mare măsură supravieţuirea unei mari părţi din evreii aflaţi sub autoritate românească.

Holocaustul

Prof. înv. preșc. Vișan Andreea Gabriela
Școala Gimnazială "Nicolae Grigorescu"

Deşi Europa prosperă, politicienii şi scriitorii săi sunt preocupaţi de moarte. Uciderea în masă a civililor europeni între 1930 şi 1940 este punctul de referinţă al discuţiilor confuze de astăzi despre memorie şi piatra de temelie a eticii împărtăşite de europeni. Birocraţiile Germaniei naziste şi ale Uniunii Sovietice au transformat vieţile individuale în moarte în masă, persoanele umane în cote care urmau să moară. Sovieticii şi-au ascuns împuşcările în masă în păduri întunecoase şi au falsificat arhivele regiunilor în care au înfometat oamenii pînă la moarte; germanii au avut lucrători-sclavi care să îngroape şi să ardă trupurile evreilor, victime pe ruguri uriaşe. Noi, istoricii, atît cît putem, trebuie să luminăm aceste umbre şi să numărăm aceste victime. Încă nu am făcut acest lucru. Auschwitz, considerat în general simbolul adecvat sau chiar cel mai important al răului produs de uciderea în masă, reprezintă, de fapt, doar începutul cunoaşterii, un punct de plecare al adevăratei socoteli cu trecutul, care abia acum se arată.

Principalele motive pentru care ştim ceva despre Auschwitz ne deformează înţelegerea Holocaustului: ştim despre Auschwitz pentru că acolo au existat supravieţuitori, şi au existat supravieţuitori deoarece Auschwitz a fost un lagăr de concentrare şi o fabrică a morţii, în acelaşi timp. Aceştia au fost în mare parte evrei vest-europeni, pentru că la Auschwitz aceştia erau trimişi de obicei. După Al Doilea Război Mondial, supravieţuitorii evrei din Europa de Vest au fost liberi să scrie şi să publice aşa cum doreau, pe cînd evreii est-europeni, prizonieri în spatele Cortinei de Fier, nu puteau. În Vest, amintirile despre Holocaust puteau (deşi foarte încet) să intre în scriitura istorică şi în conştiinţa publică.

Această formă de istorie a supravieţuitorilor, pentru care operele lui Primo Levi sînt cel mai bun exemplu, surprinde inadecvat realitatea uciderii în masă. Jurnalul Annei Frank vorbeşte despre comunităţi evreieşti europene asimilate, precum cea germană şi cea daneză, a căror tragedie, deşi oribilă, a fost doar o mică parte a Holocaustului. În 1943 şi 1944, cînd au avut loc majoritatea crimelor în rîndul evreilor vest-europeni, Holocaustul era, în mare măsură, complet. Două treimi dintre evreii care vor fi ucişi în timpul războiului erau deja morţi la sfîrşitul anului 1942. Principalele victime, evreii polonezi şi evreii sovietici, au fost omorîţi de gloanţele trase din cuiburi ale morţii sau de monoxidul de carbon din motoarele cu combustie internă, pompat în camerele de gazare din Treblinka, Belzec şi Sobibor din Polonia ocupată.

Auschwitz, ca simbol al Holocaustului, îi exclude pe aceia care au fost în centrul evenimentului istoric. Cel mai mare grup al victimelor Holocaustului – evreii ortodocşi şi vorbitori de idiş din Polonia sau, în vocabularul german, Ostjuden – a fost înstrăinat cultural de vest-europeni, inclusiv de evreii din Europa de Vest. Pînă la un anumit grad, aceştia continuă să fie marginalizaţi în

memoria Holocaustului. Fabrica morţii Auschwitz-Birkenau a fost construită pe teritorii aparţinînd azi Poloniei, deşi la acel timp erau parte a Reich-ului german. Auschwitz este, astfel, asociat cu Polonia din zilele noastre, de către oricine o vizitează, deşi acolo au murit relativ puţini evrei polonezi şi aproape nici un evreu sovietic. Cele două mari grupuri de victime aproape lipsesc din simbolul memorialului.

Programul de exterminare a evreilor a fost plănuit şi executat de regimul naţional-socialist din Germania, condus de Adolf Hitler. Adevărul.ro vă prezintă cele mai înfricoşătoare statistici şi informaţii despre Holocaust:

În timpul Holocaustului au murit peste 1,1 milioane de copii au murit. Cei mai mulţi oameni au fost ucişi în septembrie 1941, lângă Kiev. În doar două zile au fost omorâţi mai bine de 33.000 de evrei. Aceştia au fost împuşcaţi de trupele germane. În perioada 1933 – 1945, mai bine de 11 milioane de bărbaţi, femei şi copii au fost omorâţi. Aproape jumătate dintre ei erau evrei. Trupele naziste puneau o parte din prizonierii evrei să îngroape sau să incinereze alţi evrei. Ulterior, aceştia erau şi ei omorâţi.

- „Noaptea geamurilor sparte” - a avut loc în 1938, când naziştii au atacat comunităţile evreieşti din Germania şi Austria. Naziştii au distrus atunci mai bine de 1.000 de sinagogi, atacând inclusiv spitalele, şcolile, casele şi cimitirele evreieşti. 30.000 de evrei au fost arestaţi în noaptea respectivă.

- În cea mai mare tabără dedicată evreilor, situată în Polonia, în jur de 1% din populaţie murea în fiecare lună, de foame şi de sete.

- Se estimează că în jur de o treime din populaţia evreiască de pe planetă a murit atunci.

- Pentru a evita panica, naziştii le spuneau evreilor care intrau în camerele de gazare că urmează să fie spălaţi şi dezinfectaţi. Alţi evrei aveau rolul de a-i calma şi a-i asigura că urmează să facă duş.

- În complexul Auschwitz au murit peste un milion de oameni. Acesta deţine recordul din acest punct de vedere.

- Se estimează că au murit, în timpul Holocaustului, în jur de 220.000-500.000 de rromi.

- Au mai fost omorâţi oponenţii lui Hitler, martorii lui Iehova şi homosexualii.

- Majoritatea prizonierilor erau transportaţi spre taberele de muncă sau de exterminare cu ajutorul vagoanelor pentru animale. Acestea nu aveau hrană, apă, toaletă sau ventilaţie. Cel mai lung transport s-a întins pe 18 zile şi niciunul dintre prizonieri nu a supravieţuit.

- Doctorul Josef Mangele, cunoscut ca „Îngerul Morţii” pentru experimentele sale sadice, era fascinat de gemeni. Printre altele, el a încercat să unească doi gemeni, în încercarea de a crea siamezi. Guido şi Ina au fost omorâţi chiar de părinţi, care nu au mai putut să-i vadă suferind.

În 1935, Hitler a introdus o lege care nu le permitea nemţilor să se căsătorească sau să întreţină relaţii sexuale cu evreii. Aceeaşi lege a lăsat evreii fără cetăţenia nemţească şi fără mare parte din drepturi.

Holocaust

Bibliotecar/documentarist Crăciun Mariana
Liceul Tehnologic ”Liviu Rebreanu ” Bălan

Am mers să văd „Cimitirul evreiesc” din Iaşi. Mi s-a părut uimitor că cea mai sângeroasă crimă rasială, petrecută în istoria României a putut să aibă loc într-un oraş atât de liniştit, cu oameni atât de frumoşi şi de buni.

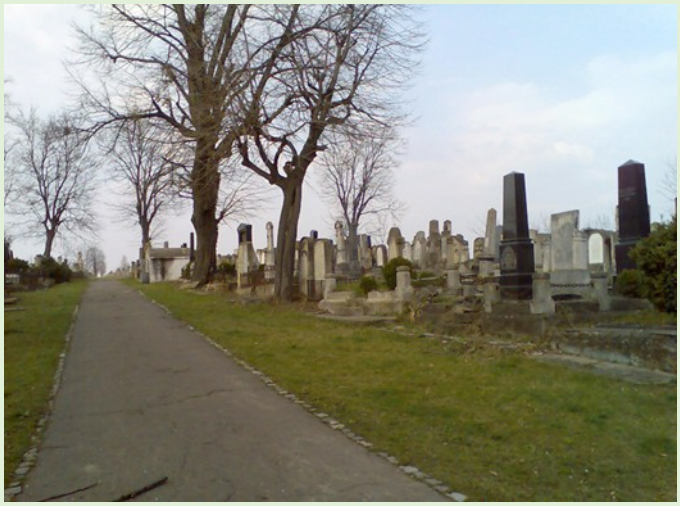
Sunt mii de morminte în cimitir, dar foarte puţine recente.

O inscripţie aminteşte de extinderea cimitirului, devenind neîncăpători în 1936.

Aleile care urcă pe deal, par să nu aibă sfârşit, şi povestesc tăcut despre comunitatea evreiască.

Ultimele cercetări vorbesc despre 14.000 de evrei ucişi la Iaşi, sau în Trenurile Morţii din 28-29 iunie 1941. Numele lor nu stă scris nicăieri. Gropile comune au îmbrăcat în beton, forma unor vagoane îngropate în pământ.

Pe aceştia îi plângem…spune un verset din Ieremia.

S-au încercat mai multe definiţii ale Holocaustului, dar în unanimitate este recunoscută cea dată de Muzeul Memorial al Holocaustului din Statele Unite ale Americii, şi anume: „Holocaustul este persecuţia sponsorizată în mod sistematic de către stat, precum şi anihilarea evreilor din Europa de către Germania nazistă, aliaţii şi colaboratorii săi, în perioada 1933-1945”.

Shoah este un cuvant ebraic - cu sensul de "catastrofã", "prãpãd", "distrugere totalã". El apare doar de douã ori în Vechiul Testament: "Nu te vei teme [..] de prãpãdul celor fãrã de lege".
Shoah - Într-un alt tip de jertfã, doar o parte a animalului era arsã pe jertfelnic, iar alta era consumatã ritual de sacrificator: "Sã iei pieptul berbecului […]. Aceasta sã fie partea ta".

Printre acestea era jertfa "arderii de tot", în cadrul cãreia toate pãrţile animalului sacrificat erau arse în întregime: "Sã arzi berbecul întreg pe jertfelnic, cãci este ardere de tot a Domnului".
Holocaust - Traducãtorii Bibliei în limba greacã - evrei elenizati din Alexandria secolului al II-lea î. Hr - au echivalat sintagma "ardere de tot" prin grecescul holo ("tot") + causton ("ardere").
Care au fost principale victime?

Evreii (şase milioane au fost ucişi), rromi, persoanele cu handicap fizic sau mintal, polonezii , homosexualii, martorii lui Iehova, prizonierii de război sovietici ,dizidenţii politici

Holocaustul, sub semnul întrebării?

România s-a numărat în cel de-al II-lea Război Mondial printre aliaţii şi colaboratorii Germaniei naziste, care au implementat un plan sistematic de persecutate şi anihilare a populaţiei evreieşti, rrome, etc.

Holocaustul în România postbelică a fost:

- ✓ Prin negaţie: se înţelege tăgăduirea Holocaustului sau negarea participării la genocid.
- ✓ Prin minimalizare: se diminuează importanţa Holocaustului.
- ✓ Prin distorsionare: se înţelege modificarea datelor realităţii istorice în scopuri politice şi propagandistice.
- ✓ România s-a aflat sub influenţa U.R.S.S. după război, preluând de la ei distorsionarea adevărului:

La noi în ţară, evenimentele vorbesc de la sine, în 1945, regionala comunistă de la Iaşi a încercat fără succes comemorarea pogromului de la Iaşi. Autorităţile s-au opus distribuirii celor 3 volume din „Cartea neagră”, privind suferinţele evreilor români între anii 1940-1944.

În Transilvania în 1941, exista o populaţia evreiască de 230.125.

Legislaţie antievreiască

În 1938, limitarea cu 20% a evreilor - în funcţii publice şi în profesiuni liberale

În 1939, excluderea din funcţii publice şi presă li s-a limitarea cu 6% accesul la profesiunile liberale, în domeniul medical, artistic învăţământ superior. Au fost expropriate proprietăţilor funciare şi imobiliare apoi proporţia funcţionarilor evreilor în întreprinderilor particulare limitată la 12%, li s-a retras dreptului de cetăţenie al evreilor naturalizaţi după 1 iulie 1914 şi expulzarea lor mai ales cei din secuime (16.000 predaţi germanilor şi executaţi în 1941 în Ucraina. În 1941au fost oprite căsătoriilor mixte, s-a introdus munca obligatorie pentru bărbaţii evrei între 20-48 ani (74 detaşamente de muncă cu 15.000 persoane). În 1942- se interzicea evreilor dreptul de a deţine bănci, întreprinderi, farmacii fără un coproprietar creştin

Evreii în secuime…

1941 - În zona Ciuc au fost - 2.067 de evrei (0,44% din totalul populaţiei), 858 în mediul urban (0,23%)

Prezenţa evreiască în secuime este insignifiantă datorită măsurilor aplicate

Odată cu ocuparea Ungariei de germani, în 19 martie 1944 s-a aplicat “soluţia finală”: introducerea semnului distinctiv –steaua galbenă; eliminarea evreilor din toate funcţiile publice şi camerele profesionale; sechestrarea averilor; confiscarea aparatelor de radio; rechiziţionarea caselor.

În mai 1944 – adunarea a 131.633 de evrei din Transilvania în 13 ghetouri care în mai-iunie

1944- sunt deportaţi în 45 garnituri de tren la Auschwitz.

Asociaţia Femeilor Catolice din Miercurea Ciuc conduse de Margit Schlachta a organizat o reţea de salvare a evreilor prin trecerea lor în România.

De asemenea parohul luteran Andor Jarosi a emis certificate de convertire a evreilor.

În România…populaţia evreiască totală 466.128- 1941 iar în - 1942 era de 275.068.

Măsuri legislative: septembrie 1940- ianuarie 1941 luate deIon Antonescu şi legionari: politică de românizare a economiei (excluderea evreilor de a deţine proprietăţi rurale, păduri, mori, fabrici de spirt, gatere, stocuri de cereale, construcţii, linii de cale ferată; concedierea evreilor din întreprinderi (31 decembrie 1941) cu plata unor despăgubiri celor concediaţi în primele 3 luni;

s-a limitat dreptul de practică al medicilor, avocaţilor exclusiv la pacienţi evre; excluderea din şcoli de stat; li s-a permis organizarea de şcoli cu profesori şi elevi exclusiv evrei pe cheltuiala comunităţilo; serviciul militar a fost înlocuit cu munca forţată pentru bărbaţii între 18(ulterior 15) şi 50 de ani; se împiedică tăierea rituală a animalelor şi păsărilor; călătoriile se fac cu autorizaţii speciale; se limitează perioada de aprovizionare din pieţele alimentare.

Şi aşa a început…

Prin amploare, organizare şi responsabilităţi, Pogromul de la Iaşi a fost începutul aplicării politicii de exterminare a populaţiei evreieşti de către regimul Antonescu.

În documente păstrat în arhive se nuanţează evenimentele celor două zile: sâmbătă 28 iunie şi duminică 29 iunie 1941 ca fiind drama unor oameni care şi-au pierdut viaţa, doar pentru că s-au născut evrei.

Sâmbătă 28 iunie 1941 la Iaşi, un grup de 30 de soldaţi maltratează şi jefuiesc mai mulţi

evrei sub pretextul căutării unui post de radio emisie.

Duminică 29 iunie 1941 sunt împuşcaţi evrei sau duşi la chestura poliţiei sau la şcolile principale. Au fost ridicaţi de la cel mai mic până la cel mai mare, unii neavând timp nici măcar să se îmbrace.

Evreii uciși au fost jefuiţi de tot ce aveau de valoare. Cadavrele au fost aruncate la gropile comune ale cimitirului israelit, sau la gropile de gunoi din comuna Copou.

Au fost arestaţi aproximativ 1000 de evrei, şi 254 au fost uciși.

În loc de concluzii…

Supravieţuitorii „au rupt tăcerea” în memoria celor dispăruţi, ei supravieţuind pentru a lupta împotriva uitării și respectarea Drepturilor omului.

Holocaustul a fost şi este subiectul cărţilor, filmelor artistice şi celor documentare, memoriilor şi interviurilor.

Care este mesajul acestora?

Păstrarea mereu vie în memoria tinerei generaţii a amintirii victimelor Holocaustului.

„Cum se poate crede în Dumnezeu după Auschwitz?”

După Auschwitz cum se poate să nu se creadă în Dumnezeu?”

De câte ori am repeta cele întâmplate, nu va fi niciodată prea mult… Este nevoie de: Pace, Credinţă, Iubire și Speranţă, pentru o viaţă liniştită.

Dreptul la memorie trebuie respectat şi în România!!!

Bibliografie:

Lucrări generale

Radu Ioanid, ”Evreii sub Regimul Antonescu”, Bucureşti, Hasefer, 1998.

Ruth Glasberg Gold,” Timpul lacrimilor secate”, Bucureşti, Hasefer, 2003.

Marius Mircu, „Pogromurile de la Iaşi”, Bucureşti, Glob, 1944; „Pogromurile din Bucovina şi Dorohoi”, Bucureşti, Glob, 1945; „Pogromurile din Basarabia şi din Transnistria”, Bucureşti, Glob, 1947.

Matatias Carp,” Cartea Negră. Suferinţele evreilor din România”, ediţia a doua, vol. I, II, III, Bucureşti, Diogene, 1996

Lucrări de specialitate

Aharon Appelfeld „Pentru toate păcatele”, Editura Alex, 2003.

Hedi Fried, „Drumul la şi de la Auschwitz”, Bucureşti, România Press, 2002.

Eva Heyman, ”Am trăit atât de puţin- micul meu jurnal”, Editura Alex, 1991.

Oliver Lustig, *Limbajul morţii*, Ed. Alex, 1990.

Olga Lengyel, „Cuptoarele lui Hitler”, Dacia 2002

Miriam Korber „Jurnal de ghetou „ed. Kriterion, 1995

Nyszli Miklos, „Am fost medic la Auschwitz”, Editura Pt. literatura, 1965.

Tereza Mozes" Evreii din Oradea" Editura Arta, 1995
Sonia Palty," Evrei, treceti Nistrul". Însemnări din deportare, Tel-Aviv, Papyrus, 1989.

Holocaustul şi consecinţele acestuia asupra umanităţii

Prof. înv. Primar, Iosif Elena
Şcoala Gimnazială Nr.1 Jegălia, jud. Călăraşi

Exterminarea evreilor din Europa, supranumită şi Holocaust după numele numele unui ritual antic în care jertfele erau arse în întregime, a îngrozit întreaga umanitate din cauza cruzimii şi a proporţiilor pe care le-a atins.

După cucerirea Poloniei din 1939, naziştii, care îi considerau atât pe polonezi, cât şi pe evrei ca fiind inferiori, au înfiinţat 435 de lagăre de concentrare şi cele două lagăre de exterminare de la Auschwitz-Birkenau şi Maidanek. Ulterior, unele lagăre de concentrare au fost transformate în lagăre de exterminare. Dintre toate ţările care au fost ocupate de Germania, cea care a suferit cele mai multe pierderi a fost Polonia. Cel mai mare dintre lagărele morţii, Auschwitz, extermina zilnic aproximativ 12 000 de oameni prin gazare, împuşcare sau alte metode.

La finalul războiului, numărul înregistrat de evrei morţi ajunsese la 6 milioane, ceea ce reprezenta două treimi din totalul populaţiei evreieşti din Europa. De asemenea, au fost ucişi şi sute de mii de ţigani. Un alt eveniment tragic care a lovit Polonia a fost insurecţia evreilor din ghetoul Varşoviei din luna aprilie anului 1943, care s-a soldat cu 60.000 de victime şi distrugerea în totalitate a ghetoului. Uciderea în masă sau „soluţia finală", cum o numeau naziştii, a fost , încă de la început, un proiect de exterminare riguros planificat şi executat de soldaţii regimului naţional-socialist, însă nu este suficient ca întreaga responsabilitate a acestor crime să fie pusă pe seama lui Hitler şi a soldaţilor acestuia.

Multă vreme după terminarea războiului, autorităţile din Germania nu au adus în discuţie ororile din cel de-al doilea război mondial. Şi în alte ţări a fost ignorată tema Holocaustului şi atrocităţile petrecute în perioada în care a fost pus în practică acest program, planificat şi executat de naziştii conduşi de Adolph Hitler. Iată însă că au existat şi supravieţuitori care au scris şi au publicat amintiri, iar urmaşii victimelor acestei tragedii sunt cei care trag un semnal de alarmă asupra celor întâmplate şi vorbesc despre suferinţa provocată. Vinovăţia trebuie asumată, iar istoria ne demonstrează, dacă mai era nevoie, că este imperios necesar să ne împăcăm cu trecutul.

Proiectul de a ucide toţi evreii şi de a nimici cultura acestora a fost, în substanţă, realizat. Auschwitz a reprezentat doar o introducere la Holocaust. Această tentativă a pus la încercare fundamentele valorilor umane. Toate argumentele sinistre, cum ar fi filmele, fotografiile sau mărturiile celor care au reuşit să supravieţuiască, rămân dovezi incontestabile ale tragediei care a afectat umanitatea. Deşi n-ar fi trebuit să se întâmple, uciderea în masă a avut loc, iar omenirea ar trebui să împiedice ca acest lucru să se mai petreacă vreodată.

Comemorarea victimelor Holocaustului a fost şi este un prilej de informare a tinerilor atât despre o tragedie care s-a petrecut nu de mult şi nu atât de departe, cât şi despre consecinţele pe care le

are asupra întregii umanităţi. Nu mai încape îndoială că acest eveniment a constituit un moment crucial în istoria lumii, eveniment care a afectat toate segmentele societăţii pe care le-a atins. Acest aspect ar trebui să ne reamintească faptul că orice decizie este urmată de consecinţe, iar înţelegerea factorilor care au condus la luarea acestor decizii este fundamentală pentru ca istoria să nu se repete. Modul în care oamenii au acţionat sau nu în acele momente, întrebările pe care le ridică Holocaustul în cadrul societăţii contemporane pun în lumină faptul că un astfel de genocid, care s-a extins pe tot continentul, a distrus nu doar persoane şi familii, ci şi comunităţi şi culturi care au avut nevoie de secole ca să se dezvolte.

Povești despre Holocaust

Prof. Dinu Georgeta Corina
Liceul Teoretic Costești

Holocaustul a reprezentat persecuția și uciderea sistematică a șase miloane de evrei de catre regimul nazist și colaboratorii săi între anii 1933 și 1945 în Europa. Un genocid care s-a extins pe un întrg continent, care a distrus indivizi și familii, comunități și culturi.

Punctul maxim al persecuției și al crimei a avut loc în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Așa cum menționează Muzeul Holocaustului de la Washington, până la sfârșitul războiului din 1945, germanii și colaboratorii lor au ucis aproape 2 din 3 evrei europeni.

Naziștii considerau că germanii reprezintă o rasă superioară. În timpul celui de-al Treilea Reich, îndoctrinarea s-a concentrat pe ideea de eliminare a evreilor, fiind considerați un element care contamina puritatea rasială ,,ariană," și care trebuia îndepărtat. Ăn afară de evrei, naziștii au vizat și alte grupuri cum ar fi romii, persoanele cu dizabilități, unele popoare slabe, în special polonezi și oameni de culoare, considerați inferiori din punct de vedere biologic. Regimul condus de Adolf Hitler a persecutat și grupuri care includeau comuniști, socialiști, oameni pe care naziștii îi numeau ,,infractori de profesie".

Antisemitismul, teama și ura față de evrei, a existat în Europa cu secole înainte de Holocaust, dar când partidul nazist a preluat puterea în Germania în 1933, rasismul lor antisemit a devenit o politică oficială a guvernului.

Adolf Hitler a început să-i persecute pe evreii germani aproape imediat. Până în 1935, evreii au fost deposedați de cetățenia germană, iar în 1938, bărbații evrei au început să fie arestați și trimiși în lagăre de concentrare doar pentru că sunt evrei.

În septembrie 1939, Germania a invadat Polonia și acest lucru a determinat Marea Britanie și Franța să declare război. Astfel a început al Doilea Război Mondial. Autoritățile germane i-au adunat pe evrei și au forțat pe mulți dintre ei să intre în ghetouri.

Până în vara lui 1941, Germania nazistă a ucis sistematic evrei europeni. În anul 1942 a fost pus la punct planul care a fost numit „Soluția finală" care avea ca scop uciderea întregii populații evreiești din Europa. Naziștii au dezvoltat gazarea cu Zyklon-B, bazat pe acid cianhidric și au ucis peste 2 milioane de oameni, în lagărele de exterminare de la Auschwitz, Belzec, Sobibor și Treblinka din

Polonia ocupată.

Alți oameni, victime ale Holocaustului au murit, fiind obligați să lucreze până la epuizare ca sclavi în fabrici, iar alții au murit de foame, frig și boli.

Sunt puține victime ale regimului nazist care, rămse în viață, mai pot povesti despre martiriul lor.

Pentru Rolf Joseph a fost un miracol faptul că a supraviețuit. A locuit în Berlin și la vârsta de 12 ani a simțit că vremurile au devenit grele pentru evreii din Germania. În 1933 la școala unde învăța a venit un profesor nou care a aflat că este evreu și în fiecare zi îl scotea la tablă și îl bătea. În iunie 1942 și-a văzut pentru ultima dată părinții, care au fost deportați. Câteva luni mai târziu, Joseph a fost și el arestat, chestionat și torturat mai multe săptămâni de Gestapo. A fost deportat la Auschwitz într-un tren cu 50 de femei și copii care plângeau și țipau. Spre norocul lui a găsit întâmplător un clește cu care a desfăcut cătușele și a sărit din trenul în mers. A ajuns la Berlin și timp de 3 ani a stat ascuns în casa unei prietene. Cu puțin timp înaintea capitulării Germaniei, Joseph a fost din nou arestat. Le-a cerut polițiștilor să-l împuște, dar polițiștii au înțeles că războiul se termină și i-au dat drumul. Pentru Joseph este deosebit de important ca generația de astăzi să înțeleagă că: ,,A supraviețui Holocaustului nu a fost un fapt eroic, ci un noroc”.

Holocaustul - o tragedie a secolului XX

Elevi: Cernencu Adrada –Cristiana, Vascu Ștefania
Prof. coord. Emilean Anisia
Școala Gimnazială Nr. 12 Tulcea

“Holocaustul este un termen utilizat pentru a descrie uciderea a aproximativ șase milioane de evrei, de toate vârstele, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ca parte din „soluția finală a problemei evreiești”, programul de exterminare a evreilor, plănuit și executat de regimul nazist din Germania, condus de Adolf Hitler și de colaboratorii acestuia”.

După primul război mondial, Germania a pierdut suprafeţe mari de teritoriu, în conformitate cu termenii impuși prin Tratatul de Pace de la Versailles. Statul german a fost, de asemenea, obligat să plătească o compensaţie imensă Aliaţilor, care au considerat Germania responsabilă pentru pagubele suferite, alături de ţările asociate ei. În 1923 Germania a fost lovită de hiperinflaţie, banii s-au devalorizat şi mare parte din populaţie a devenit foarte săracă.

După prăbușirea Bursei de Valori din SUA în 1929, aproape şase milioane de germani și-au pierdut locurile de muncă. Mulţi au căutat un vinovat pentru situația creată, astfel că Hitler a găsit în „evreu” ţapul ispăşitor perfect.

Nazismul a fost o mișcare politică germană inițiată în 1919 de Partidul Muncitoresc German Național-Socialist. În perioada 1933 – 1945 Partidului Muncitoresc German Național-Socialist, a fost unicul partid politic din Germania nazistă. În 1921 Hitler a devenit liderul acestui partid, iar la 30

ianuarie 1933 președintele Germaniei Paul von Hindenburg l-a numit cancelar (prim-ministru) al Germaniei, al Reichului german, cunoscut drept Al treilea Reich. După decesul lui Hindenburg, Hitler a accelerat instaurarea regimului totalitar nazist în Germania.

O mare parte a populației a considerat că Hitler este un lider puternic și au văzut în el omul capabil să restabilească fosta glorie a statului german. În discursurile sale, Hitler spunea că Germania trebuie să recupereze teritoriile pierdute în perioada războiului și să dobândească mai mult „spațiu de locuit" pentru a se putea dezvolta. Vorbea despre o luptă împotriva „capitalismului de pradă" și a comunismului, susținând că, arian, alb sau german este „rasa" care este superioară tuturor celorlalte „rase". Cea mai joasă „rasă" a fost considerată cea evreiască, văzută de Hitler ca parazitară și periculoasă.

În timp ce îi disprețuia pe evrei, îi considera, de asemenea, o amenințare enormă și susținea că evreii doresc să conducă lumea și să controleze celelalte popoare.

Noile legi de excludere a evreilor din societate au fost adoptate aproape imediat după preluarea puterii, 1933. La 15 septembrie 1935 – au fost adoptate Legile de la Nürnberg sau Legile rasiale de la Nürnberg, cu ocazia celui de-al șaptelea congres al Partidului Muncitoresc German Național-Socialist. Prin aceste legi a fost conferită o bază juridică pentru ideologia rasistă și antisemită a statului german. Cele trei legi adoptate în pachetul legislativ de la Nürnberg au fost: „Legea pentru protecția sângelui", care interzicea căsătoriile și raporturile sexuale între evrei și arieni; „Legea cetățeniei Reichului"; „Legea stindardului Reichului".

Cu timpul au apărut sute de astfel de legi. Unele dintre acestea interziceau evreilor să viziteze băile publice, parcurile sau restaurantele, altele le îngrădeau dreptul de a lucra în guvern, în presă sau în instituții de cultură. Discriminarea s-a acutizat treptat. Curând, copiii evrei nu au mai putut merge la școală, medicii și avocații de origine evreiască nu au mai putut trata sau pleda pentru ne-evrei. Conform legii evreii erau cetățeni de mâna a doua. Încet, dar sigur, evreii au fost eliminați din societate. Ei au trebuit să-și predea casele și bunurile de valoare statului. Evreii care dețineau magazine sau întreprinderi au fost obligați să transfere dreptul de proprietate pentru o sumă foarte mică de bani. Mulți au încercat să plece, dar vizele de intrare în alte țări erau greu de obținut. Cu o legislație greoaie, Suedia nu a fost o excepție de la această regulă. Doar câteva mii de evrei au fost acceptați în Suedia înainte de 1939.

În toamna anului 1938, autoritățile naziste au decis să expulzeze toți evreii care dețineau cetățenie poloneză. Mulți dintre ei au trăit în Germania de generații. Aproximativ 15.000 de persoane au fost afectate de această decizie. Autoritățile poloneze nu au vrut să-i primească, deși aveau cetățenie poloneză, astfel că i-au plasat în lagăre de refugiați, la granița dintre Germania și Polonia.

Una dintre familiile afectate de această decizie a fost familia Grynszpan. Ei trăiau în Germania din anul 1911. Când fiul lor, Herschel, în vârstă de 17 ani, care fugise la Paris, a auzit că părinții și sora lui trăiau în condiții foarte grele într-o tabără de refugiați, a făcut rost de o armă, după care s-a dus la Ambasada Germaniei și a împușcat un diplomat, pe Ernst vom Rath. Două zile mai târziu, pe data de 9 noiembrie, vom Rath a murit. Ministrul Propagandei, Joseph Goebbels, a folosit această faptă ca o scuză să înceapă o campanie organizată împotriva evreilor din Germania, pentru a „răzbuna" crima comisă.

În seara zilei de 9 noiembrie 1938, un atac violent și sângeros a fost lansat împotriva populației evreiești din Germania, așa-numitul Pogrom din Noiembrie. Violențele au durat câteva zile. Mii de vitrine au fost sparte, iar magazinele evreiești jefuite. Sticla căzută pe străzi dădea impresia de cristale, din această cauză, probabil, pogromul a primit numele de Noaptea de Cristal. O serie de bărbați și femei au fost bătuți, împușcați sau omorâți în bătaie. Se presupune că aproximativ 400 de evrei au fost uciși în timpul nopții din 9 spre 10 noiembrie, dar numărul total de morți din perioada pogromului din noiembrie a fost estimat la aproximativ 1.500 de persoane. Aproape 300 de sinagogi au fost incendiate și în jur de

30.000 de evrei au fost arestați și trimiși în lagăre de concentrare, fără nici un alt motiv decât pentru faptul că erau evrei. Guvernul nazist a decis că evreii din Germania trebuie să plătească un miliard de mărci germane, ca o compensație pentru daunele produse de pogrom.

Mutarea în ghetouri

În septembrie 1939 Polonia a fost atacată, prima dată de Germania, iar mai târziu de Uniunea Sovietică. În urma unui acord încheiat între cele două state, acestea și-au împărțit Polonia între ele. Aproape două milioane de evrei trăiau în partea germană. Ei au fost priviți de către liderii naziști ca având un statut chiar mai jos decât evreii germani. În scurt timp, s-au realizat planuri de evacuare a evreilor din mediul rural și de trimitere spre orașe. Autoritățile au vrut să creeze zone speciale, în care evreii să fie forțați să trăiască, respectiv așa-numitele ghetouri. Un gard sau un zid a fost construit în jurul zonei de ghetou. Toți evreii au fost forțați să poarte un semn distinctiv pe haine, pentru a putea fi identificați ca evrei. Acest însemn putea fi o stea galbenă cu șase colțuri, o banderolă galbenă purtată pe braț sau o panglică albă cu o stea albastră cu șase colțuri. Dacă un evreu ar fi fost găsit în public fără stea, ar fi fost aspru pedepsit. Astfel, o stea ce aducea odinioară lumina în sufletele celor ce o venerau, a ajuns sa fie o sursă de frică și nesiguranță. Lumina unei stele a devenit întunericul unui popor. Evreilor le era strict interzis să iasă din ghetou. Cei care încercau să se ascundă depindeau de un ajutor extern pentru a supraviețui. Pedepse grele erau aplicate de germani oricui era prins ajutând un evreu. Situația a făcut ca unii evrei să fugă din ghetou pentru a scăpa de persecuție și suferință.

Sute de transporturi cu evrei au fost trimise, atât din Germania cât și din restul Europei de Vest, către ghetouri din locuri îndepărtate, ca, de pildă, la Riga în Letonia sau la Minsk în Belarus. Au fost, de asemenea, și unele transporturi cu romi în câteva dintre ghetouri. Un număr important de persoane au fost duse la muncă forțată. În final, ghetourile au fost lichidate, iar cei care nu erau considerați apți de muncă au fost uciși în masă sau duși în lagăre de exterminare.

În 1941, Hitler a decis să atace Uniunea Sovietică. Echipe speciale au însoțit armata, având scopul de a „curăța” satele de comuniștii sovietici și de evrei. Aceste echipe, așa-numitele Einsatzgruppen, au ucis, de asemenea, mii de romi. Gropile comune au fost pregătite, uneori de către populația locală, alteori chiar de către victime sau de către prizonierii de război sovietici. Se estimează că aproximativ două milioane de oameni au fost împușcați, arși sau uciși în bătaie de către aceste Einsatzgruppen.

Punerea în aplicare a Holocaustului. Războiul împotriva Uniunii Sovietice nu a avut succesul așteptat. Armata Roșie a opus o rezistență acerbă, împiedicând astfel avansul germanilor. Planul de a expulza grupuri mari de evrei, în zonele îndepărtate ale zonei asiatice a Uniunii Sovietice, nu a funcționat. Mai mult, uciderile în masă au afectat sănătatea mintală a soldaților responsabili. Astfel că, liderii naziști au

stabilit noi modalități de a „scăpa” de evrei.
În ianuarie 1942 a avut loc reuniunea de la Wannsee, în afara Berlinului, unde, naziști de rang înalt și autorități ale statului, s-au pus de acord cu privire la modul în care să pună în aplicare ceea ce naziștii au numit „soluția finală a problemei evreiești”. Planul, stabilit probabil cândva în toamna anului 1941, era acela de a lua la puricat Europa, de la vest la est, pentru a găsi toți evreii. Îmbarcați în trenuri, urmau apoi să fie transportați spre est. S-a decis, de asemenea, ca anumite departamente din administrația germană să coopereze sub patronajul poliției și a agențiilor de securitate. Înainte chiar de convocarea conferinței de la Wannsee, crimele împotriva evreilor și romilor începuseră deja prin acțiuni de ucidere în masă. Au fost făcute experimente în vehicule special construite pentru asta. Gaze de eșapament au fost introduse într-un spațiu închis, construit în partea din spate a unui camion, gazul ucigând astfel persoanele aflate în acel compartiment.

Sute de mii de evrei au fost transportați cu trenul în lagărele de exterminare din Polonia, aduși din țările ocupate de Germania. În aceste lagăre, aproape două milioane de persoane au fost ucise.
Două lagăre, Auschwitz-Birkenau și Majdanek, au fost construite pentru a servi atât ca lagăre de exterminare cât și ca lagăre de concentrare, unde oamenii urmau să fie uciși sau închiși. Lagărul de concentrare de la Auschwitz a fost înființat în 1940, în orașul polonez Oswiecim, folosind vechile cazărmi unde fuseseră închiși deținuții politici polonezi și prizonierii de război sovietici. Când numărul deținuților a crescut, barăcile existente nu mai erau suficiente, astfel că SS-iștii au decis să se extindă și să construiască un alt lagăr, mai mare, în satul Birkenau, la aproximativ 3 km distanță de Auschwitz. În Birkenau sau Auschwitz II, cum a fost numit oficial, a fost construit un lagăr de exterminare cu camere de gazare. Începând cu primăvara anului 1942, Auschwitz-Birkenau a fost o combinație de lagăr de muncă și lagăr de exterminare.

Aproximativ patruzeci de lagăre de muncă forțată au fost construite în jurul Auschwitz-ului și multe firme germane au profitat de pe urma acestei forțe de muncă ieftine. Atunci când trenurile ajungeau în lagăr, evreii nu aveau nici o idee cu privire la ce urma să se întâmple. Totul era haotic, soldații SS dădeau ordine, câinii lătrau, iar deținuții desemnați de SS încercau să descarce trenurile cât mai repede posibil. Bătrânii, copiii și cei bolnavi erau trimiși direct la camerele de gazare. Restul prizonierilor treceau printr-un proces de selecție, unde medici SS stabileau care persoane sunt apte de muncă, trimițându-i pe ceilalți la camerele de gazare. Toate au fost construite cu un singur scop: exterminarea a cât mai mulți oameni posibil, în timpul cel mai scurt posibil. Atunci când sosea un transport, erau selectați câțiva prizonieri care lucrau sub supravegherea SS, pentru a se asigura că procedura funcționează bine. Restul de prizonieri erau uciși în camerele de gazare, imediat după sosire.

Condițiile de la Auschwitz-Birkenau au fost atât de grele încât mulți deținuți au supraviețuit doar câteva săptămâni. Camerele de gazare au funcționat până în noiembrie 1944, timp în care aproximativ un milion de evrei au fost uciși la Auschwitz-Birkenau.

La Majdanek, aflat în afara orașului Lublin, în estul Poloniei ocupate de germani, aproape de granița cu Uniunea Sovietică, a fost construit un lagăr de concentrare și exterminare similar. Un număr mare de intelectuali polonezi, oponenți politici și prizonieri de război sovietici au fost închiși la Majdanek. De asemenea, evreii din ghetoul din Varșovia au fost duși la muncă forțată în lagărele din jurul Lublinului. Peste 50.000 de oameni au fost gazați și mulți alții au fost împușcați. Evadarea din unul

din aceste lagăre a fost practic imposibil. În lagărele de exterminare de la Sobibor și Treblinka prizonierii au încercat să se revolte. Câteva zeci de deținuți au reușit să evadeze, dar cei mai mulți dintre ei au fost prinși, torturați și uciși. De asemenea, la Auschwitz-Birkenau prizonierii s-au revoltat și au dat foc la una dintre camerele de gazare. Doar câțiva deținuți au reușit să scape, dar revoltele au dat speranță celor închiși și au creat îngrijorare conducerii naziste.

În iulie 1944 trupele sovietice au avansat rapid spre vest și au eliberat lagărul de la Majdanek. Retragerea germanilor s-a petrecut atât de repede încât nu a mai fost timp să distrugă toate documentele și elementele incriminatoare din lagăr. Acest lucru a oferit muzeului de la Majdanek un material arhivistic extrem de valoros. Din ianuarie până în mai 1945, lagărele de concentrare și de muncă forțată din întreaga Germanie, din Polonia ocupată și din Austria au fost eliberate de trupele sovietice, britanice și americane. Chiar dacă, la acel moment, lumea știa deja că milioane de evrei au murit în „abatoare umane", situația îngrozitoare din lagărele eliberate a șocat oamenii din întreaga lume. Mai multe fotografii și articole au fost difuzate cu această ocazie. După război au avut loc mai multe procese în Nürnberg, unde naziști de rang înalt au fost condamnați la moarte sau la închisoare pentru crime împotriva umanității. Mulți alți criminali nu au fost însă niciodată pedepsiți.

Nu există date exacte despre câți evrei au fost uciși de naziști, dar aproximativ șase milioane de evrei au fost omorâți, reprezentând două treimi din evreii europeni. Această cifră se bazează parțial pe înregistrările din arhivele germane.

Holocaustul a fost un eveniment care a marcat multe generații, ani de-a rândul. Oricât am încerca să înțelegem cauzele care au dus la săvârșirea unui asemenea act tragic împotriva unei categorii de oameni, evreii, tot nu am găsi un răspuns. Nouă, celor de astăzi, ne vine greu să percepem cum poate exista atâta răutate împotriva semenilor, dar putem învăța să promovăm bunătatea, toleranța și egalitatea.

Bibliografie:

Elie Wiesel, *Noaptea*, Editura Univers, Bucureşti, 2005
Florin Petrescu, *Istoria Evreilor, Holocaustul*, E.D.P. București, 2005
Jean-Michel Lecomte, *Predarea Holocaustului în secolul al XXI-lea*, Fundația W. Filderman, Bucureşti, 2001
Raul Hilberg, Exterminarea evreilor în Europa, vol. 1, Ed. Hasefer; Bucureşti, 1997
https://www.eternalechoes.org/ro/for-the-classroom/introductory-articles/the-holocaust

23 mai 1944 - începutul deportării evreilor orădeni

Prof. Klementina Ardelean
Liceul Teoretic *Ady Endre*, Oradea

Oradea este un oraș cu o istorie interesantă și complexă la care, de-a lungul timpului, o mare contribuție a avut-o populația evreiască. Populația evreiască a contribuit în toate aspectele dezvoltării

orașului Oradea, în anumite sectoare mult mai extinse decât ar fi cerut numărul lor. Prin practicile lor religioase, tradițiile, integritatea, generozitatea și atitudinea generală cu privire la viață au devenit un element de preț pentru oraș. Cu toate că numărul lor a scăzut la doar câteva sute până în prezent, moștenirea lăsată poate fi observată într-un mod evident la fiecare pas. Nu este o exagerare a spune că populația evreiască a trăit în pace cu toate celelalte grupuri etnice și a participat la fiecare etapă a dezvoltării orașului - inclusiv religios, spiritual, educațional, în sectorul de urbanizare economică și în cel cultural.

La turnura secolului al XIX-lea, populația orașului aproape se dublase și, prin urmare, construirea de clădiri a cunoscut proporții gigantice. Populația evreiască care, până atunci, locuia la periferia orașului, au găsit o nouă arenă unde să își focalizeze puterile - creativitatea estetică. Evreii orădeni și-au lăsat amprenta în ambiența arhitecturală care definește astăzi orașul.

În urma Dictatului de la Viena, pe 30 august 1940, Oradea a devenit parte a Ungariei. Din acel moment, situația populației evreiești din oraș se înrăutățea zilnic. Începând în vara anului 1942, bărbații evrei cu vârsta cuprinsă între 18 și 45 de ani (mai târziu până în 58 de ani) au fost duși în batalioane de muncă forțată, unde li s-au încredințat sarcini dificile și periculoase, ca servitori ai Armatei Ungare. Neînarmați, erau adesea trimiși înaintea armatei pe post de scuturi, pentru a descoperi teritorii minate. Mulţi dintre aceștia au pierit în astfel de operațiuni, dar și datorită tratamentelor dure și inumane la care au fost supuși de comandanții maghiari. Este absolut important de menționat faptul că, printre acei comandanți, au fost unii care au dat dovadă de compasiune față de bărbații evrei - de exemplu, locotenentul general Imre Reviczky, precum și locotenentul Istvan Toth din Oradea. Între timp, în Oradea, Guvernul a adoptat legi care includeau și confiscarea afacerilor evreiești și excluderea angajaților evrei de la locurile lor de muncă. Au început să apară însemnări pe ferestrele magazinelor potrivit cărora clienții evrei nu erau serviți. La data de 26 Aprilie 1944, Guvernul a decretat confiscarea proprietăților personale evreiești și a locuințelor acestora, ceea ce însemna, de asemenea, pierderea libertății personale.

Ghetoul din Oradea a fost cel mai mare din Transilvania de Nord și al doilea ca mărime din Ungaria. Au existat două părți ale ghetolui orădean, aflate în puncte diferite ale orașului: primul era situat în zona din jurul Marii Sinagogi Ortodoxe, în el fiind aduși cei aproximativ 27.000 de evrei din localitate; al doilea a fost stabilit în zona Pieței Cazărmii, pe lângă depozitul de cherestea ,,Mezei”, în el fiind transferați cei aproape 8.000 de evrei din împrejurimile orașului Oradea.

Plasarea evreilor în ghetou a început la 3 mai 1944. Acest proces s-a încheiat pe 9 mai 1944. Ghetoul a fost instalat în cartierul evreiesc, având drept centru Sinagoga Ortodoxă. Regulamentul de ordine interioară era drastic: „Ghetoul este păzit de jandarmi. Cei ce încearcă să părăsească fără permisiune, în loc interzis sau fără să fie însoţiţi de jandarmi, vor fi împuşcaţi de jandarmi. Legătura cu lumea exterioară este complet întreruptă. ... Fiecare poate locui numai în casa şi camera ce i-a fost repartizată. ... În ghetou trebuie să fie linişte şi în timpul zilei. Sunt interzise strigătele, zgomotul, cântatul, certurile. Între deşteptare şi stingere ghetoul trebuie să fie pustiu şi mut. ... Cine nu respectă ordinele va fi trimis în lagăr de pedeapsă", au transmis organizatorii printr-un comunicat.

Ghetoul destinat evreilor din localitate era foarte aglomerat, în el fiind înghesuite cam 14-15 persoane în aceeași cameră. Majoritatea evreilor din ghetoul de lângă depozitul de cherestea ”Mezei” au

fost ținuți sub cerul liber până când au fost deportați. Încercările de evadare din ghetourile împrejmuite cu un gard înalt de peste 2 m se pedepseau prin împușcare. În ghetouri a funcționat și un birou de cercetări al jandarmeriei, amplasat în incinta fabricii de bere „Dreher-Haggenmacher” („Monetăria”). Sub comanda locotenent-colonelului Péterffy Jenő, aici au avut loc interogatorii, însoțite de torturi inumane (bătaie cu cureaua sau cu biciul, legarea și suspendarea de bare de fier și apoi lovirea, introducerea de curent electric în cele mai sensibile părți ale corpului, pomparea unor cantități mari de lichide în stomac).

Deportarea evreilor orădeni a început pe 23 mai 1944. Aceştia au fost adunaţi în parcul Rhédey (actual parc Nicolae Bălcescu), iar de acolo, zilnic, câte 2.500 - 3.000 de evrei erau transportați, cu trenuri, în vagoane de animale, în condiții umilitoare, spre lagărele de concentrare.

Jandarmi în grupuri de câte 5 aveau misiunea de a-i aduna de la casele desemnate în prealabil unde, din 25-30 de familii adunau câte 70-72 de persoane, ce încăpeau într-o garnitură de tren, apoi îi conduceau spre Parcul Rhedey. Jandarmii nu manifestau nicio empatie față de bătrâni sau de bolnavii în convalescență, aceștia fiind bruscați la fel ca oricare care nu se ținea de grup. Pentru a putea grăbi pasul, ranițele cu provizii le erau luate de multe ori din mână. Bolnavii erau aduși în tărgi sau în roabe de aparținători, fiind aruncați fără nici o milă în vagoanele goale. Nu s-a manifestat omenie nici măcar față de mamele lăuze. Mulți dintre ei au trecut prin chinurile groaznice de la fabrica Dréher și de acolo au fost aduși direct la vagoane, neavând voie să ducă cu ei nici o pătură sau pernă.

Un martor al acestor momente rememora astfel starea de spirit care predomina în rândul evreilor ce urmau să fie vagonizați: „E ora prânzului. Bat clopotele. Evident, e biserica Capucinilor, ea e cel mai aproape de acest loc. Apoi alt clopot începe să bată şi apoi al treilea, al patrulea, al cincilea, toate clopotele. Clopotele Oradiei bat, toate clopotele acestui oraş cu atâtea biserici. Împietrită, stau înfiptă în picioare. Mi se pare incredibil că toate acestea sunt atât de aproape: oraşul, clopotele sale, bisericile, străzile atât de bine ştiute, pieţele şi toate acestea parcă transmiţând un mesaj dintr-o altă lume, una pierdută. Da! Ăsta e mesajul! Sub nici o formă acest zgomot puternic, lung, dureros, protestatar nu poate fi considerat o bătaie obişnuită de clopote. Clopotele bat acum pentru noi. E modul prin care Oradea, acest oraş străvechi, ne jeleşte, plânge pentru copiii ei porniţi într-o călătorie spre moarte. Şi cum stau aşa, în mijlocul sunetului puternic dureros, îmi adâncesc sufletul în zgomotul trist-minunat al clopotelor bisericilor, îl las să mă cuprindă, să mă amorţească cumva. Domnul fie cu tine, Oradea! Rămasul tău bun îmi dă putere pentru marea călătorie. Trăieşte fericit, drag oraş, îţi urez din toată inima. Şi uită-ne pe noi, cei care ţi-am fost loiali până la moarte. Trăieşte fericit, dacă poţi, blestemat să fii, dacă poţi!

În nici un vagon nu au urcat mai puțin de 70 de persoane, adesea fiind înghesuiți și 90 sau chiar 96 de persoane. Pe vagon era înscrispționat faptul că se putea transporta într-o garnitură „6 cai sau 40 de persoane”, instrucțiune ce nu a fost însă respectată.

Ca întreaga vagonizare a evreilor să se desfășoare în prezența a cât mai puțini martori, un cordon de jandarmi a închis zona dintre Strada Rulikovszky și Parcul Rhedey, oprind tramvaiele care tranzitau zona. De asemenea, s-a ordonat ca populația creștină a orașului să nu-și părăsească locuințele, obloanele să fie închise și jaluzelele trase.

Cei aproximativ 35.000 de evrei din Oradea și din împrejurimile sale au fost deportați la Auschwitz în 10 transporturi, în prima garnitură de tren fiind transportați evreii concentrați lângă

depozitul de cherestea ”Mezei”. "Datele deportării din Oradea au fost: 23 mai 1944 (3.110 persoane), 25 mai 1944 (3.148 persoane), 28 mai 1944 (3.227 persoane), 29 mai 1944 (3.166 persoane), 30 mai 1944 (3.187 persoane), 31 mai 1944 (3.073 persoane), 1 iunie 1944 (3.059 persoane), 3 iunie 1944 (2.972 persoane), 5 iunie 1944 (2.527 persoane). Un ultim tren cu evrei din Oradea a trecut prin gara din Košice la 27 iunie 1944 (2.819 persoane)", se mai arată în comunicat.

Calvarul trăit de evreii vagonizați în drumul lung pe care-l parcurgeau până la lagăr transpare dintr-o mărturie a lui Eva Kondas: „Câteva zile. Ştiu că era şi noapte şi ziuă, iar ziua când se oprea trenul, vagonul avea un geam mic şi atunci unii strigau să ne aducă apă, fiindcă nu aveam apă. Dar nu au dat voie să ni se aducă. Câteva zile a durat drumul, două zile, trei, nu mai ştiu precis, cam două zile. Au fost în vagoane oameni cărora le-a fost rău, care au vomat, care... Ştiu că era o familie acolo, în vagon, nu din Oradea, nu ştiu de unde, care avea un copil mic şi mama a desfăcut podeaua din vagon şi a aruncat copilul. Un țăran care lucra pământul l-a găsit.

După război, comunitățile evreieşti i-au căutau pe cei care au fost ascunşi şi aşa l-au găsit pe copil. Dar el nu ştia cine e, ci țăranul a povestit că atunci când a trecut un tren a găsit copilul acolo, au deschis vagonul şi ne-au coborât. Şi atunci eram împreună, toți. Era acolo un ofițer, Mengele, un medic neamț şi a trebuit să mergem prin fața lui. Pe unii i-a trimis la stânga, pe alții la dreapta. Eu am rămas cu mămica, iar tăticul tot la muncă a fost trimis. În schimb, familia soțului meu a fost trimisă la crematoriu imediat. Pe noi ne-au dus la baie, ne-au tăiat părul... Au fost acolo polonezi care lucrau şi ne înjurau, spunând: „Unde ați fost cât noi am fost închişi?” Fiindcă ei erau deja de ani de zile acolo. Când ne-au separat, încă mai vedeam capul lui tata, dar pe ei i-au dus cu bărbații. De acolo, pe jos, ne-au dus la Birkenau şi acolo am stat până în octombrie”. Printre evreii deportați atunci s-a numărat și micuța Eva Heyman, căreia i s-a ridicat și o statuie în Parcul Bălcescu (foto principală), adolescenta de 13 ani, care a ținut un jurnal în ghetoul din Oradea. Jurnalul său a fost publicat ulterior de mama sa.

Eleva Eva Heyman, care nu împlinise 14 ani, a înregistrat – cu o extraordinară acuitate – toate acestea realităţi aflate sub semnul Holocaustului, realizând unul din documentele originale despre aplicarea „Soluţiei finale” asupra evreilor bihoreni. Fetiţa s-a născut la Oradea pe 13 februarie 1931, fiind singurul copil al unui cuplu mixt, evreo-maghiar. Părinţii divorţând, copila a rămas în grija bunicului evreu, care avea o farmacie. La începutul anului 1944 a început să ţină un jurnal, în contextul în care oraşul intra sub incidenţa dură a legilor antievreieşti care îi dezbrăcau pe membrii acestei comunităţi de drepturi şi averi. Pe 5 mai, Eva şi familia ei erau duşi în ghetou. „Micul meu jurnal, sunt prea mică să pot descrie ce-am simţit…”, scria fetiţa. „În şapte camere locuim 84 de oameni, iar holul şi coridorul sunt şi ele pardosite cu saltele (…) Seara am vrut să aprindem lumina electrică, dar am fost deconectaţi: evreilor nu li se cuvine lumina electrică”, se arată în jurnalul editat în engleză sub titlul „The Diary of Eva Heyman”, iar în limba română sub titlul „Am trăit atât de puţin”.

La 10 mai 1944, Eva nota: „De cinci zile suntem aici, Micul meu Jurnal, dar îţi declar, pe cuvântul meu de onoare, că am impresia că au trecut cinci ani. Nici nu ştiu cum să mă apuc de scris, atâtea lucruri teribile s-au întâmplat de când n-am consemnat nimic în filele tale”. Nu-mi pot închipui cum va fi în continuare. Mereu îmi zic, acum este cel mai rău, apoi singură îmi dau seama că tot timpul este posibil orice; mereu mai rău şi chiar mult mai rău. Până acum am avut ce mânca, de aici înainte nu vom avea.

Pe teritoriul ghetoului, la început, puteam merge unul la altul, acum nu mai avem voie să părăsim casa". Înainte de a fi deportată în Polonia, servitoarea unguroaică a familiei a reuşit să intre în ghetou graţie unui jandarm mai prietenos. Ultimele cuvinte din jurnal reţin această întâlnire: „Nu mai pot scrie, Micul meu jurnal, îmi curg lacrimile, fug la Mariska…". Copila era ascunsă în lagărul de la Auschwitz de o doctoriţă cu suflet nobil, însă dr. Mengele a descoperit-o fără greutăţi, iar spre nenorocirea ei, era plină de râie, picioarele fiindu-i numai răni. „Ia uită-te – a urlat Mengele – mai eşti şi plină de râie – broasco! Marş în dubă!" Mengele asigura transportul materialului uman pentru crematoriile sale în dube vopsite în culoare galbenă. Pe Eva, potrivit martorilor oculari, Mengele personal a împins-o în duba morţii. Eva Heyman, în vârstă de 13 ani, a fost gazată la 17 octombrie 1944.

Când s-a încheiat războiul, aproximativ 2.000 de supraviețuitori s-au întors în oraș, mulți în speranța că își vor găsi rudenii printre cei ce au supraviețuit. În timpul câtorva scurte perioade legale de emigrare, majoritatea evreilor au părăsit Oradea pentru a se muta în Israel, în Statele Unite ale Americii, în alte părți ale Europei și ale lumii. Azi, în oraș mai trăiesc doar câteva sute de evrei, având o comunitate evreiască funcțională, un cimitir, o cantină kosher pentru bătrânii în nevoie și un minunat cor de tineri numit Hakeshet.

Bibliografie:

A Tegnap varosa (The City of Yesterday - Oradea Yizkor Book), Tel Aviv, 1981.
"Istoria orasului Oradea" (Chapter by Tereza Mozes: Comunitatea evreiasca), Muzeul Tarii Crisurilor, Oradea, 1996.
Tereza Mozes: Evreii din Oradea, Editura Hasefer, Bucuresti, 1997.
https://www.tikvah.ro/ro/evreii-in-oradea/istoria
http://holocausttransilvania.ro/ro/exhibits/show/ghetouri-si-lagare/ghetou-oradea
https://historia.ro/sectiune/general/anne-frank-de-oradea-eva-heyman-copila-pe-care-573182.html

Holocaustul

Elev: Ionescu Giulia, Clasa a VII -a
Prof. Iordache Elisabeta
Școala Gimnazială Nr.197 București

Termenul de Holocaust s-a impus în cultura istorică europeană şi nord americană abia la sfârşitul anilor 1970, când, în mod convenţional, cei mai mulţi dintre istorici au decis să folosească acest termen pentru a desemna distrugerea evreilor europeni. De origine greacă, holocauston, cu trimitere la arderea integrală a unui animal sacrificat, termenul este astăzi, în general, lipsit de valenţe religioase.

În ianuarie 1933, după o luptă politică strânsă întinsă pe o perioada de 10 ani, Adolf Hitler a venit la putere în Germania. Pe parcursul acestui deceniu, Hitler îi blamase constant pe evrei, pe care îi făcea responsabili de înfrângerea Germaniei în primul război mondial, cât şi de greutăţile economice de

care se lovea naţiunea germană, multe apărute pe fondul acestei înfrângeri. În ciuda contribuţiei şi a integrării lor în societatea germană, începând cu 1933 evreii au fost gradual excluşi priin intermediul unei lungi serii de legi şi decrete, care au culminat cu Legile rasiale de la Nürnberg din 1935, legi care i-au deposedat de cetăţenia germană şi le- au interzis căsătoria cu persoane având o altă etnie şi religie decât cea evreiască. Au fost exclus şi din şcolile de stat, li s-a interzis accesul în funcţiile plătite de stat, satisfacerea serviciului militar, ajungându-se până la interdicţia de a sta pe aceeaşi bancă cu un ne-evreu sau de a ocupa un loc în mijloacele de transport în comun. Hitler intenţiona astfel să-i acuze pe evrei de declanşarea noului război pe care el însuşi avea să-l provoace în foarte scurt timp. Războiul a început în septembrie 1939, odată cu intrarea trupelor germane în Polonia, ţară în care trăiau peste 3 milioane de evrei. După înfrângerea rapidă a Poloniei, evreii din această ţară au fost adunaţi şi forţaţi să trăiască în nou stabilitele ghetouri din Lodz, Cracovia şi Varşovia, în aşteptarea unor decizii viitoare pe care naziştii urmau să le ia în ce privea soarta lor. În ghetourile supra-aglomerate, îngrădite şi păzite de trupe SS, organizaţia cea mai loială şi cea mai de încredere a lui Hitler, compusă din tineri fanatici, consideraţi impecabili din punct de vedere rasial (în conformitate cu standardele naziste), mii de evrei au pierit de foamete, frig şi boli, în condiţii de viaţă mizere.

În ianuarie 1942 a avut loc reuniunea de la Wannsee, în afara Berlinului, unde, naziști de rang înalt și autorități ale statului, s-au pus de acord cu privire la modul în care să pună în aplicare ceea ce naziștii au numit “soluția finală a problemei evreiești”. Planul, stabilit probabil cândva în toamna anului 1941, era acela de a lua la puricat Europa, de la vest la est, pentru a găsi toți evreii. Îmbarcați în trenuri, urmau apoi să fie transportați spre est. S-a decis, de asemenea, ca anumite departamente din administrația germană să coopereze sub patronajul poliției și a agențiilor de securitate. Înainte chiar de convocarea conferinței de la Wannsee, crimele împotriva evreilor și romilor începuseră deja prin acțiuni de ucidere în masă.

Au fost făcute experimente în vehicule special construite pentru asta. Gaze de eșapament au fost introduse într-un spațiu închis, construit în partea din spate a unui camion, gazul ucigând astfel persoanele aflate în acel compartiment. Înainte de a fi utilizate pe o scară mai largă, în primul lagăr de exterminare din Chelmno, la nord de Lodz, aceste furgonete cu gaz au fost testate în Ucraina și în alte locuri. Clădirea lagărului de exterminare de la Belzecin, din Polonia, a fost construită, de asemenea, înainte de reuniunea de la Wannsee. Alte două lagăre, cel din Sobibor și din Treblinka, au fost construite în primăvara anului 1942. Toate au fost construite cu un singur scop: exterminarea a cât mai mulți oameni posibil, în timpul cel mai scurt posibil. Atunci când sosea un transport, erau selectați câțiva prizonieri care lucrau sub supravegherea SS, pentru a se asigura că procedura funcționează bine. Restul de prizonieri erau uciși în camerele de gazare, imediat după sosire. Sute de mii de evrei au fost transportați cu trenul în lagărele de exterminare din Polonia, aduși din țările ocupate de Germania. În aceste patru lagăre, aproape două milioane de persoane au fost ucise.

Două lagăre, Auschwitz-Birkenau și Majdanek, au fost construite pentru a servi atât ca lagăre de exterminare cât și ca lagăre de concentrare, unde oamenii urmau să fie uciși sau închiși.

Din ianuarie până în mai 1945, lagărele de concentrare și de muncă forțată din întreaga Germanie, din Polonia ocupată și din Austria au fost eliberate de trupele sovietice, britanice și americane. Chiar dacă, la acel moment, lumea știa deja că milioane de evrei au murit în “abatoare

umane”, situația îngrozitoare din lagărele eliberate a șocat oamenii din întreaga lume. Mai multe fotografii și articole au fost difuzate cu această ocazie. Exterminarea evreilor din Europa a ajuns să fie cunoscută sub numele de Holocaust.

The Holocaust-No Ally For The Lgbtq+

Prof. Dragomir Oana-Denisa
Liceul Teoretic "Socrates", Timișoara

The Holocaust was the systematic state-sponsored killing of six million Jewish men, women, and children and millions of others by Nazi Germany and its collaborators during World War II. The Germans called this “the final solution to the Jewish question.” Costello (2002) indicates that “Holocaust Studies is dominated by historical and cultural studies perspectives that often marginalize gender or ignore it completely. An examination of The Holocaust from rhetorical, gender, and performance perspectives is an important interdisciplinary contribution to several field”. Consequently, this paper seeks to draw attention upon the treatment of LGBTQ+ people during The Holocaust.

When thinking about the victims of The Holocaust, LGBTQ+ people do not necessarily emerge first. Society tends to first think about the children or women who were gassed or the men who were sent to concentration camps. More often than not, LGBTQ+ people are missing from our Holocaust-related memories. However, “this isn’t the consequence of an accidental historical oversight. The truth is that for the queer survivors of Nazi oppression, 1945 did not bring about any kind of liberation; rather, it marked the beginning of a systematic process of persecution and willful suppression—one that would result in their erasure from the pages of popular history” (Carlo 2021). Being part of the LGBTQ+ community is still a delicate issue and this collective pain suffered by the queer prisoners locked in the concentration camps adds to the multiple layers of the Holocaust, this horrific, awful and cruel historical episode.

Figure 1-Sharley McLean, feminist, lesbian and survivor of the Nazi regime

“Within the National Socialist vision, homosexuality represented an insidious “threat” to the “Aryan” race’s survival that needed to be stamped out. Although male homosexual activity had been

technically illegal in Germany since the 19th century, it was generally tolerated and even celebrated within certain urban circles prior to Adolf Hitler's ascension to power in 1933. Weimar-era Berlin came to be labeled as the "gay capital of the world," a city where a booming queer nightlife scene was wedded with the budding dissemination of new academic ideas calling for greater acceptance of homosexuality and gender non-conformity. Realizing the power these movements held, the Nazis began their anti-gay purges by immediately targeting the very hubs of queer cultural production and kinship, namely clubs, societies and Magnus Hirschfield's renowned sexology research institute. Decades of pioneering work and community life had been erased, thus depriving queer Germans of their sources of solidarity both during and after the Third Reich. By 1935, Paragraph 175 of the German penal code—the existing Prussian-era provision outlawing sodomy—was revised to include a harsher sentence and criminalize virtually any kind of male same-sex intimacy. These Nazi-era modifications would amount to a death sentence for gay men, and haunt them for years to come. Under Paragraph 175's aegis, police forces arrested approximately 100,000 gay men before the war came to an end, of whom around 10-15.000 were sent to concentration camps. There, they were subjected to barbaric tortures, including sexual abuse, castration and medical experiments, and were further ostracized by fellow inmates. Overall prospects for gay prisoners were poor: an estimated 65% died, and an unknown, albeit likely disproportionate, number committed suicide. However, tragically, gay Holocaust survivors did not leave their camps as recognized victims. Instead, even after liberation, they left as convicted criminals. The Nazi-era amendments to Paragraph 175 were maintained for over two decades in West Germany, resulting in the arrest of around 100,000 gay men between 1945 and 1969, with some Holocaust survivors even being forced to carry out their sentences in prison. While East Germany had softer penalties, no reparations were provided for gay victims, and Paragraph 175 itself would only be entirely removed from the penal code in 1994, following Germany's reunification." (Carlo 2021)

If the LGBTQ+ people come late to our minds when discussing the horror of The Holocaust, probably more (in)famous than them are the pink triangles. These were "used by the Nazis to identify homosexual camp inmates" (Carlo 2021).

Figure 2-The star of David

"Just as the Nazis forced Jewish people to wear a yellow Star of David, they forced people they labeled as gay to wear inverted pink triangles (or 'die Rosa-Winkel'). Those thus branded were treated as the lowest of the low in the camp hierarchy" (Waxman 2018). It could be argued that wearing the triangle would somehow make a clear statement about the condition of the gay men. It is one thing to be a gay man and it is a completely different thing to literally be stamped as one. This sort of outing could only have damaging effects upon a man's mental health, due to the fact that everyone around him could see that he nurtured homoerotic feelings. Even nowadays, we, human beings, like to believe that we live in an inclusive world, but the truth is that homophobia unfortunately still exists. One can only

imagine how difficult it must have been for a gay prisoner to be forced to wear the tangible proof of his forbidden sexuality. The pink triangle is nothing but a piece of dark LGBTQ+ history. Waxman (2018) mentions that, more recently, pink triangles have been visible during gay rights demonstrations worldwide that were sparked by reports that gay men were being persecuted in Chechnya. For example, outside of the Russian embassy in London on April of 2017, protesters scattered pink triangles with messages written "Stop the death camps." Three months later, the German parliament voted unanimously to pardon gay men convicted of homosexuality during World War II, awarding €3,000 to the 5,000 men still living, and €1,500 for each year they were imprisoned. The vote came about 15 years after the issuing of an official apology and almost a decade after the unveiling of a memorial to gay Holocaust victims in Berlin. Another well-known memorial is the Pink Triangle Park in the Castro district in San Francisco, which calls itself "the first permanent, free-standing memorial in the U.S. to gay Holocaust victims (Waxman 2018).

Figure 3-Pink Triangle Park

Jensen states that "This historical memory, refracted in the symbol of the pink triangle, has mobilized vigilance against contemporary oppression, from queer bashings to antigay initiatives ... gays and lesbians perceived this oppression as part of a long historical pattern that extended from the Nazi era to the present" (2002). This statement should only draw attention upon the fact that LGBTQ+ people can still feel the harmful effects of the pink triangle even today. The Holocaust might not have been an LGBTQ+ ally and, out of contrary, it proved to be nothing but an enemy. However, it is our duty to promise LGBTQ+ people that we are working our ways towards an inclusive, harmless world for them to live in.

One might ask if the Nazis started their harassment upon gay people overnight. The truth is that "The roots of the Nazi persecution of gay people are deep. Since German unification in 1871, a section of the country's criminal law widely known as "paragraph 175" had said that men who engaged in acts of "unnatural indecency" could go to jail. In 1877, the German Supreme Court of Justice clarified that to mean evidence of an "intercourse-like act." But the law was only enforced sporadically. And the fact that it was almost impossible to convict anyone unless he confessed to such a crime in court meant that police just kept a watchful eye on gay bars and events, and Germany ended up becoming home to a vibrant gay community. Ironically, the law spurred scientific interest in the study of sexual preferences, and that research tended to encourage a more scientific understanding of human sexuality, which further allowed the idea of gay rights to flourish. According to the United States Holocaust Memorial Museum (USHMM), that changed when the Nazis came into power in the 1930s. Hitler saw gay men as a threat to his campaign to purify Germany, especially because their partnerships could not bear children who would grow the Aryan race he wanted to cultivate. During that period, gay-friendly bars and clubs

started being shut down, authorities burned the books at a major research institution devoted to the study of sexuality, and gay fraternal organizations were shuttered. These efforts only increased after the Night of the Long Knives, the 1934 purge of Nazi leaders who were accused of trying to overthrow Hitler. They included Storm Troopers leader Ernst Röhm, whom the SS murdered, later citing his homosexuality as justification for his murder. A Nazi revision of the 1871 law took effect in September of 1935, outlawing anything as simple as men looking at or touching one another in a sexually suggestive way, and enabled authorities to arrest people even if they had only heard rumours that people had been engaging in such behaviour (lesbians, however, didn't face the same criminal penalties.). The Gestapo began to keep "pink lists" of violators. Between 1933 and 1945, by the USHMM's count, an estimated 100,000 men were arrested for violating this law, and about half went to prison. It is thought that somewhere between 5,000 and 15,000 men were sent to concentration camps for reasons related to sexuality, but exactly how many died in them may never be known, between the scant documentation that survived and the sense of shame that kept many survivors silent for years after their ordeal. From the few survivors and prison guards who have shared their stories, it has been learned that those sent to concentration camps were segregated, for fear that their sexual preference was contagious. Many were castrated. Some were used as guinea pigs in various medical experiments to find a cure for typhus fever and a cure for homosexuality, the latter of which led the SS to inject them with testosterone to see if it would make them straight. At the same time, some Kapos (prisoners selected by the SS to keep fellow prisoners in line) are said to have demanded sexual favors from prisoners, who were known as "doll boys", in exchange for extra food or protection from hard labour. Yet in the post-war years, fear of arrest and imprisonment didn't go away. The Nazi law stayed in place until a 1969 West German law decriminalized gay relationships among men over 21. As one of the USHMM's curators has pointed out, even as the Allied powers carefully worked to scrub Nazism from Germany, they left that part alone — perhaps because they had anti-gay and anti-sodomy laws of their own. Paragraph 175 wasn't repealed until 1994. (Waxman 2018).

Figure 4-Memorial in Berlin dedicated to homosexual victims of National Socialism

It is Giles (1992: 45) who explains that "In 1935, the Supreme Court extended very broadly its definition of a homosexual act. On 26 June 1935, a revised version of the Hereditary Disease Law was promulgated, which went beyond sterilization to allow for the voluntary castration of men who had committed a crime 'resulting from a degenerate sex drive'. Men who were convicted of a single homosexual offence fell under the provisions of this amendment. Prison doctors were permitted, however, to proceed with arrangements for castration even before the case had gone to trial". This illustrates yet another punishment that homosexual men had to endure during the supremacy of the Nazi Regime. This kind of abuse is as absurd as the experiments which were meant to cure homosexuality by injecting testosterone. There is no scientific evidence that such practices can 'cure' homosexuality, for homosexuality is not a disease to begin with. Some studies in the past linked male homosexuality to the

insufficient secretion of male hormones or "inadequate masculinity" (Kimmel 2011:49). These studies aimed to 'cure', to find an antidote for homosexuality by injecting more testosterone, the hormone mainly produced in the male body by the testicles. The paradox of these research studies was that men wanted indeed more sex, which was induced by the testosterone, just that they still wanted it to be with men. This showcases that there is absolutely no connection between testosterone and homosexuality. The conclusion that can be drawn from here is that the secretion of testosterone has nothing to do with a man's sexual preferences and that artificially-injected testosterone cannot 'turn' or 'make' a man straight.

To sum up, this paper has looked at different ways in which the LGBTQ+ people were treated by Hitler's regime. They had to suffer from being in a constant state of fear all the way to public humiliation and even devastating surgeries. This happened due to the fact that the single party did not agree with their beliefs and to the fact that the latter tried to interfere with every single aspect of one's life. However, this paper has mostly focused upon homosexual men. Therefore, more research could be conducted in order to understand the depth of how all LGBTQ+ people were mistreated and dehumanized by this terrible regime.

Figure 5- Gay Lesbian Holocaust Memorial by Russell Rodrigo

References:

Carlo, A. (2021) Why It Took Decades for LGBTQ Stories to Be Included in Holocaust History [online] available from < https://time.com/5953047/lgbtq-holocaust-stories/> [13 June 2022].

Costello, L. A. (2020) American Public Memory and the Holocaust. Lanham: LEXINGTON BOOKS.

Giles, G. J. (1992) 'The Most Unkindest Cut of All: Castration, Homosexuality and Nazi Justice' in Journal of Contemporary History. California: Sage Publications Ltd., pp.41-61.
Jensen, E. N. (2002) 'The Pink Triangle and Political Consciousness: Gays, Lesbians, and the Memory of Nazi Persecution' in Journal of the History of Sexuality. Austin: University of Texas Press, pp. 319-349.
Kimmel, M. (2011) The Gendered Society. New York: Oxford University Press
Waxman, O. B. (2018) How the Nazi Regime's Pink Triangle Symbol Was Repurposed for LGBTQ Pride [online] available from < https://time.com/5295476/gay-pride-pink-triangle-history/> [13 June 2022].

List of figures
Figure 1-Sharley McLean, feminist, lesbian and survivor of the Nazi regime
Figure 2-The star of David
Figure 3-Pink Triangle Park
Figure 4-Memorial in Berlin dedicated to homosexual victims of National Socialism
Figure 5- Gay Lesbian Holocaust Memorial by Russell Rodrigo

The Jews of Europe

Ștefana Andrei, Clasa a-X-a D
Teacher, Diana Toader
Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu Focșani

In 1933, there were roughly nine million Jews living in Europe; less than two percent of the total population. The largest Jewish populations lived in Poland, the western part of the Soviet Union, Romania and the Baltic States. In these areas, the Jews constituted between five to ten percent of the total population.

In Germany, the Jewish population was about 500 000 people, roughly 0.75 percent of the total population.

In many villages in Eastern Europe and the Soviet Union, Jews lived like their ancestors had done for centuries. They lived in small towns in rural areas, some of which had a Jewish population majority. They often kept their traditional clothing and lived in a strictly religious manner. Some were rich but most were poor. In bigger cities, Jews became more and more involved in the society of the surrounding majority population and, even though some of them maintained a traditional lifestyle, many abandoned the religious life. In Western Europe more and more Jews became assimilated, which meant that they adapted to the societies they lived in. In other words, life for the Jews of Europe could be very different from place to place.

After the First World War, Germany lost large areas of land under the terms of the Treaty of

Versailles. The German state was also forced to pay huge reparations for the damages that the Allies held Germany and countries associated with it responsible for. In 1923, Germany was hit by hyperinflation, money became worthless and large parts of the population became very poor.

In the aftermath of the US stock market crash of 1929, nearly six million Germans lost their jobs. Many people wanted someone to blame and, for Hitler, “the Jew” became the perfect scapegoat.

Support for Adolf Hitler and the Nazi Party started to grow in the beginning of the 1930s. Many Germans had lost their faith in democracy and did not believe that the existing parties could improve circumstances. A large part of the population regarded Hitler as a strong leader and expected him to restore the former glory of the German state. In his speeches, Hitler emphasized that Germany must recapture the areas it had lost in the war and acquire more “living space” in order to develop. He spoke about a struggle against “predatory Capitalism” and Communism, and said that the Aryan, white or German “race” was superior to all other “races”. The lowest of all was the Jewish “race”, regarded by Hitler as parasitic and dangerous.

While Hitler despised the Jews, he also regarded them as a huge threat and claimed that they wanted to rule the world and control other peoples. His ideas of “the Jew” as sinister and menacing came from Christian anti-Jewish traditions that claimed that the Jews had killed Jesus. To keep the white Aryan “race” pure, Germans had to avoid mixing with Jews at all costs.

In September 1939, Poland was attacked first by Germany and later on by the Soviet Union. Through an agreement between the two states, they divided Poland among themselves. Almost two million Jews lived in the German part. They were regarded by the Nazi leaders as having an even lower standing than the German Jews. Almost immediately, plans were made to cleanse the countryside of Jews and drive them into the city. The authorities wanted to create special areas where Jews were forced to live, so-called ghettos. These areas were often set up in neighbourhoods that already contained many Jews. Non-Jews living there were forced to move out. Relocations into the ghetto often occurred under brutal conditions.

A fence or wall was built around the ghetto area. Everyone was forced to wear a special mark on their clothes identifying them as Jews. It could be a yellow six-pointed star, a yellow armband or a white ribbon with a blue six-pointed star. It was strictly forbidden for Jews to go outside the fence of the ghetto. Those who tried to go into hiding were dependent on help to survive. Harsh punishments were meted out by the Germans to anyone caught helping a Jew. The situations made some Jews flee into the ghetto in order to escape persecution and suffering.

Hundreds of transports were sent from Germany and the rest of Western Europe to ghettos far away from Germany, for instance to Riga in Latvia or Minsk in Belarus. There were also some transports of Roma to a few ghettos. A number of people were forced into slave labour. The ghettos were eventually liquidated and people who were not considered fit for work were killed in mass shootings or taken to extermination camps.

The Holocaust A Human Tragedy

Student: MicuAlexandru, Grade: a IX-a G
Teacher, Diana Toader
High school: Colegiul Economic "Mihail Kogălniceanu" Focșani

„The Holocaust is a human tragedy (…) it's not just a Jewish tragedy , but also a German tragedy, and a tragedy of all countries which contributed in someway to this human catastrophe."

Norman Manea- a Jewish writer

The holocaust was a turning point not only for the 20th century, but for the whole history of mankind.

The holocaust represented initially a religious ritual brought to gods, in which the victim was burned entirely. In the 20th century , the holocaust constituted organized extermination of circa 6 million Jews by Nazis and Nazi sympathizers .

The reason the holocaust should not be easily forgotten or treated with ease is it's uniqueness. Unlike all other genocides, which aimed to gain access to resources, the Holocaust aimed, in addition to access to resources, at removing and disproportionate of a whole ethnic and religious group , from wherever they were. This tragedy was backed up by a long evolution of anti-Semitism and constituted the height of accumulated hatred, over time for religious reasons, but especially for economic reasons. The most important lesson that can be learned is that this type of crime against humanity can't happen suddenly and uncontrolled. If the steps that can lead in this direction are identified in advance, there's a chance to intervene to stop it.

The Holocaust didn't only lead to the extinction of millions of humans, but to a way of life, to a material heritage and immaterial, which is lost forever. I think about the potential this would've had the people that were killed to make something for humanity, and for the organizing of the Jewish world from Europe, at the Jewish fairs, at the Jewish community from Romania decimated after 500 years of history.

The accounts of the Holocaust highlight the extreme nature of the human behavior, hatred and cruelty, but also courage and humanity. This means that the Holocaust raises moral, theological and ethnic issues.

This tragic experience needs to represent for us a lesson of the past for the present. The reaction to the Holocaust needs to be that of solidarity, respect, for the rights and fundamental liberties of humanity. Every lesson of the past must be learned so that, in the future, we have the ability not to make the same mistakes, not to perpetuate violence, aggression, conflict, inequity in human relationships. The holocaust was the biggest tragedy of humanity and in all of global history. We must never forget the horrors and crimes of the Holocaust. It is our essential duty to honor the victims and to permanently condemn the acts of the assassins and their accomplices, but also to lay the foundations for reconciliation. They talked for decades about forgiveness and pain, they wrote a story that they left us a legacy for eternity. Holocaust survivors and their confessions urge us to be vigilant and not to repeat the

mistakes of the past. Condemning the acts of hostility, anti-Semitism, persecution and extermination of the Jews is a guarantee that such tragic events of betrayal of humanity will no longer take place in our society.

The greatest evil does not start with the bullet or punch, but with the word that gives rise to the outburst of hatred that makes it possible to press the finger on the trigger. I believe that it is important to detect and strongly condemn any discourse of hatred, discrimination, violence or blackmail against people, regardless of ethnicity, origin or religion. The Holocaust showed what a monster a totalitarian state, ruled by hatred, can turn into. To avoid the repeating of such crimes, we need to fight everyday for democracy, respecting the fundamental rights of humans and for peace.

The commemoration of the Holocaust began only in the 1970s in the West. It was not possible in Eastern Europe until the 2000s, when communism stopped any attempt to remember the Holocaust. A significant way to commemorate the Holocaust promoted by a number of international institutions and organizations is to provide educational resources that ensure knowledge of the lives of victims, not just how they died. In other words, the names and faces of the victims are given, not just numbers and statistics. I consider the movie made by Steven Spielberg, “Schindler's List” did much more for the memory of the Holocaust than any history textbook

Romania promotes tolerance between people, non-discrimination and peace, remaining active in the process of preserving and completing the memory of the Holocaust. We must not forget those who have been humiliated, tortured and killed out of hatred, as well as those who have protected lives at the risk of their own lives, thus saving the idea of humanity.

I wish humanity could have the ability to learn from the great mistakes of its history!

The Holocaust has remained a living tear that stirs the soul of mankind today.

Behind the atrocities of Holocaust

Șerban Claudiu, Clasa a-X-a H
Teacher- Toader Diana
Colegiul Economic Mihail Kogălniceanu Focșani

1. Human rights

The human rights are the rules who entitle every person at an equal and rightful treatment. These give humans the freedom of speech and behavior of any kind, in legal limits.

The Western notion of human rights appear for the first time in the writings of Greek and Roman philosophers and in the ideas of Judaism and Christianity. In some countries, the human rights are protected by constitution (USA) and in others consist of laws and manners created in hundreds of years (UK).

2. WAR CRIMES

Before 1945, every soldier or officer who violated the rules was arrested or killed. At the end of World War 2, The Allies set up special courts of justice for the war criminals who infringed the

Geneva Convention rules, or for the mass murder of Jews and other minorities during the Holocaust.
3. The sentences of the international military court, delivered against SS, gestapo and SD for war crimes.

The accusation named the gestapo (the political police force of the Nazi state) and the SS (a major paramilitary organization under Adolf Hitler and the Nazi Party) as groups or organizations who need to be declared criminal, assuming the strong link between these two.

At the beginning, one of the gestapo's main missions was prevention of every political opposition against Nazi regime. The main weapon of gestapo where the concentration camps. The gestapo had not the administrative control over camps but as a part of RSHA (Reichs-Sicherheist-Hauptamt), was responsible for political prisoners interrogation, which where made in concentration camps. The interrogations where led almost every time by gestapo's officials.

Second, both gestapo and SD (the intelligence agency of the SS and the Nazi Party in Nazi Germany) were in charge of the investigation of those who were accused of betrayal, press problems and subsequent to the Jewish people.

On 24th of January 1939, Heydrich (chief of the Reich Security Main Office, including the Gestapo and SD), was commissioned to expedite the emigration and eviction of jews from Germany and, on 31st of July 1941, „to resolve" the Jewish problem from European countries under German domination. Within the leadership of the Standartenfuhrer's Eichmann it was born a new route of gestapo's departments (within RSHA), wich deals with the Jewish problem and who sent their agents in occupied territories „to research" about it.

Within RSHA was found a special authority consisting of gestapo commanders who had the responsibility to organize the deportations of Jews from Axis-occupied countries, in order of „Final Settlement".

SS was used for purposes who, according to State Court, are criminal: expulsion and extermination of Jews, atrocities and assassinations in concentration camps, excesses in occupied teritorial administration, forced labor program, torture and assassination of war prisoners.

About 6 million Jews died during Holocaust.

Holocaustul-genocidul umanității

Eleva: Ana-Ștefania Diță
Prof. Coord. Mihaela Vâjâitu
Liceul Teoretic"Jean Monnet" București

Holocaustul este considerat cel mai mare genocid al umanității. El este un termen utilizat pentru a descrie uciderea unui număr de aproximativ 11 milioane de oameni, dintre care jumătate au fost evrei, din Europa, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, de către naziști și aliații lor în perioada 1933-1945, ca parte din „soluția finală a problemei evreiești", programul de exterminare a evreilor, plănuit și executat de regimul național-socialist din Germania, condus de Adolf Hitler și de colaboratorii

acestuia.
Termenii “Holocaust” și “Shoah” se referă la un eveniment genocidar specific istoriei secolului al XX-lea: persecuția și uciderea sistematică a evreilor, de către Germania nazistă și colaboratorii săi, între anii 1933 și 1945.

O definiție mai largă a Holocaustului include și alte victime cum ar fi romii, polonezii, sau alte grupuri etnice slave, pacienți ai Action T4 uciși pentru că aveau boli mintale sau handicap fizic și persoanele cu altă orientare sexuală non-heteronormativă, prizonierii de război, homosexuali, martori ai lui Iehova, precum și adversarii politici ai naziștilor.
Holocaustul a reprezentat o încercare fără precedent de asasinare a tuturor evreilor din Europa și astfel, de nimicire a culturii acestora, în mod fundamental, această tentativă a pus la încercare fundamentele valorilor umane.

Exterminarea evreilor în timpul Regimului Nazist, condus de Adolf Hitler, a fost urmat de distrugerea opozanților politici și religioși ai regimului, dar și de prizonierii de război din Polonia, U.R.S.S., Iugoslavia, precum și prizonierii din Nordul Franței.

Rasismul și antisemitismul au fost promovate de naziști, care susțineau superioritatea rasei germane.
Persecuțiile antisemite au început în Germania, cu Legile de la Nürnberg sau Legile rasiale de la Nürnberg, care au fost implementate la 15 septembrie 1935. Acestea interziceau căsătoria între evrei și germani, evreii fiind excluși din unele grupuri profesionale și neputând să-și mai practice profesiile au fost obligați să înființeze niște cartiere la marginea orașelor, care au fost numite „ghetouri”, unde trebuia să locuiască evreii. Primul cartier a fost înființat în Polonia.

Noaptea de 9-10 noiembrie 1938, a fost „Noaptea de Cristal” sau „Noaptea sticlei sparte”, în care magazinele și casele evreiești au fost atacate și devastate și circa 400 de evrei au murit în timpul atacului. În ultima vreme Germania acceptă oficial un alt termen, și anume „Noaptea pogromului din noiembrie”. Acțiunile extremiste s-au extins din 9 noiembrie 1938 până pe 13 noiembrie, când naziștii au atacat comunităţile evreieşti din Germania şi Austria. Naziștii au distrus atunci mai bine de 1.668 de sinagogi, atacând spitale, şcolile, case şi cimitirele evreieşti, 30.000 de evrei au fost arestaţi și duși în lagăre de concentrare.

În timpul războiului, pe teritoriul U.R.S.S., evreii au suferit adevărate masacre, fiind atacați de grupuri ale trupelor SS, acestea acționând cu ajutorul poliției din zonă. Ca state complice amintim de Ucraina, Statele Baltice și Bielorusia.
În 1941 s-a luat decizia de aplicare a „Soluției finale”, care urmărea exterminarea evreilor în lagărele de concentrare.

Chiar dacă mulți oamenii au fost uciși în lagărele create de naziști și de colaboratorii lor, nu toate lagărele au fost construite cu scopul de a deveni centre pentru asasinate sau lagăre ale morții. 29 de lagăre au funcționat în moduri diferite și au inclus lagăre de concentrare, lagăre pentru muncă forțată și lagăre de tranzit, dar evreii constituiau ținta persecuției sistematice și ale crimelor, într-o manieră care le stabilește un destin diferit de al celorlalți, cu posibile excepții, cum sunt comunitățile Rroma și Sinti (grupuri de victime din rândurile cărora copiii și vârstnicii au fost, ținte pentru exterminare).
În cel mai mare lagăr de exterminare nazist, Auschwitz se estimează că circa 1,1 milioane de persoane

au fost omorâte acolo, din care peste 90% au fost evrei. Majoritatea prizonierilor erau transportaţi spre taberele de muncă sau de exterminare cu ajutorul vagoanelor pentru animale. Acestea neavând hrană, apă, toaletă sau ventilaţie. Cel mai lung transport s-a întins pe 18 zile şi niciunul dintre prizonieri nu a supravieţuit.

Crime se executau sub deviza "munca eliberează", înscrisă pe frontispiciul porții de la intrare, cu litere de fier forjat, aceasta fiind o dovadă a cinismului conducătorilor naziști. Transportul persoanelor era efectuat cu trenuri de marfă, iar deportații erau dispuși pe rânduri compacte și sortați pe peroane.

Trupele SS germane efectuau aceste operații de triere la destinație, adică în lagăre. Bătrânii și copiii erau despărțiți de grupurile apte de muncă, pregătindu-se să facă ultimul drum al vieții lor, către camerele de gazare, deghizate sub forma unor dușuri comune.

Pentru a evita panica, naziştii le spuneau evreilor care intrau în camerele de gazare că urmează să fie spălaţi şi dezinfectaţi, alţi evrei aveau rolul de a-i calma şi de a-i asigura că urmează să facă duş. Murind, astfel, în „complexul" Auschwitz peste un milion de oameni. Acesta deţine recordul la numărul victimelor.

Se estimează că au murit, în timpul Holocaustului, în jur de 220.000-500.000 de romi, dar au mai fost omorâţi oponenţii lui Hitler, martorii lui Iehova şi homosexualii.

Cei mai mulţi oameni au fost uciși în septembrie 1941, lângă Kiev. În doar două zile au fost omorâţi mai bine de 33.000 de evrei. Aceştia au fost împuşcaţi de trupele germane.

În perioada 1933 – 1945, mai bine de 6 milioane de bărbaţi, femei şi copii au fost omorâţi. Aproape jumătate dintre ei au fost evrei.

Studiul antisemitismului în contextul ideologiei naziste pune în lumină manifestările și ramificațiile prejudecăților, ale stereotipurilor, ale xenofobiei și ale rasismului.

Un exemplu este doctorul Josef Mengele, care și-a primit reputația de „Îngerul morții" pentru că a condus experimente de tip Frankenstein în cele 21 de luni petrecute la Auschwitz (lagărul morții) pentru experimentele sale sadice, fiind fascinat de experimentele pe gemeni. El a încercat să unească doi gemeni, pentru a crea siamezi. Guido şi Ina au fost omorâţi chiar de proprii părinţi, pentru că nu au mai putut să-i vadă suferind.

În aceste lagăre de concentrare, evreii au suferit experimente medicale, au fost izolați, maltratați, înfometați, împușcați, iar numărul morților a depășit 6 milioane de evrei, acestea aveau în jur de 3,3 milioane de evrei dintre care au mai supraviețuit războiului doar 300 de mii. În Cehoslovacia din 260 de mii au rămas 44 de mii, numărul lor scăzând și în alte țări. Au omorât 1,1 milioane de copii, aceștia fiind o pătrime din totalul victimelor.

După război, s-a instituit titlul „Drept între popoarele lumii" prin care erau cinstiți cei care au salvat evreii de la moarte, ascunzându-i sau ajutându-i să ajungă în alte țări unde nu puteau fi omorâți sau urmăriți. Pe plan Mondial, în jur de 16 mii de persoane au primit această distincție din partea statului Israel. Exemple de personalități din România: regina Elena, mama regelui Mihai, doctorul Traian Popovici și mulți alții.

Primele măsuri antisemite din România au fost luate de regele Carol al II-lea care dorea o apropiere de Germania și, totodată de Hitler. Acțiuni antisemite au avut loc și în România, atât în timpul

domniei regelui Carol al II-lea, cât și în timpul regimului antonescian.
Putem identifica două etape:
• Legislaţia antisemită în România Mare (ianuarie 1934 – 30 august 1940);
• Legislaţia antisemită în Transilvania de Nord aflată sub ocupaţie maghiară (30 august 1940 – 25 octombrie 1944).
După 30 august 1940, evreii din Ungariei și din Nord-Vestul Transilvaniei, erau duși în lagărele naziste (de către guvernele maghiare). Unii evrei au fost acuzați de colaborare cu sovieticii, cu referire la cei din Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, teritorii care au fost eliberate de armata română în 1941.
Aproximativ 25 de mii de romi au fost deportați ca și evreii din Transilvania (în Zona de dincolo de Nistru), dată de Hitler României spre administrare, deoarece Antonescu a acceptat să continuie războiul dincolo de Nistru, alături de Germania.

Statul român a hotărât în 2004 să comemoreze victimele Holocaustului la data de 9 octombrie.
Holocaust reprezintă cel mai mare genocid din istorie, nimicind aproximativ 11 milioane de oameni într-un deceniu. Evenimentele Holocaustului au adus în lumină extremele comportamentului uman care traversează multe zone ale experienței umane.

Bibliografie:
Surse proprii
https://historia.ro/sectiune/general/holocaust-pe-scurt-in-14-lucruri-infricosatoare-570523.html
https://artsandculture.google.com/entity/holocaust/m03hzt?hl=ro
https://www.edu.ro/sites/default/files/IHRARecomandari%20Predare%20Invatare%20Holocaust.pdf

Lagărul de concentrare Auschwitz

Elev: Mihai Valentin-Daniel Clasa: a XII-a
Prof. Drăguț Violeta
Liceul Tehnologic Costești

Lagărul de concentrare Auschwitz (limba germană: Konzentrationslager Auschwitz, Lustrui: Obóz koncentracyjny Auschwitz) era un complex cu vechime de peste 40 de ani concentraţie și lagărele de exterminare operat de Germania nazista în a ocupat

Polonia pe parcursul Al doilea război mondial si Holocaust. A constat din Auschwitz I, reprezenta tabăra principal (Stammlager) în Oświęcim; Auschwitz II Birkenau, reprezenta un

lagăr de concentrare și exterminare construit cu mai multe camere de gazare; Auschwitz III Monowitz, un lagăr de muncă creat pentru a angaja o fabrică pentru conglomeratul chimic IG Farben; și zeci de subcampuri. Taberele au devenit un sit major al naziștilor Soluția finală la întrebarea evreiască.

După Germania a declanșat al doilea război mondial de invadând Polonia în septembrie 1939, Schutzstaffel a transformat Auschwitz I, o cazarmă a armatei, într-un lagăr de prizonieri pentru prizonierii politici polonezi. Primii deținuți, criminali germani aduși în lagăr în mai 1940 ca funcționari, a stabilit reputația lagărului pentru sadism; prizonierii au fost bătuți, torturați și executați din cele mai banale motive. Primele gazări - ale prizonierilor sovietici și polonezi - au avut loc în blocul 11 Auschwitz I în jurul lunii august 1941.

Construcția Auschwitz II a început luna următoare, iar din 1942 până la sfârșitul anului 1944 trenurile de marfă livrau evrei din toate colțurile Europa ocupată de germani la camerele sale de gaz. Din 1,3 milioane de oameni trimis la Auschwitz, 1,1 milioane au murit. Numărul morților include 960.000 de evrei (din aceștia numai 865.000 au fost gazați la sosire), 74.000 de polonezi neevrei, 21.000 de romi, 15.000 de prizonieri de război sovietici și până la 15.000 de alți europeni. Cei care nu au fost gazați au murit de foame, epuizare, boli, execuții individuale sau bătăi. Alții au fost uciși în timpul unor experimente medicale.

Au existat agresori educați în Holocaust?

Prof. ing. formator Popa Ancuța Maria
Colegiul Tehnic *Henri Coandă*, Timișoara

Holocaustul a fost o încercare pentru întreaga omenire, o persecuție sistematică asupra evreilor. Se spune că au murit peste șase milioane de evrei de pe întregul continent. Pe parcursul a șase ani în Al Doilea Război Mondial, evreii au fost ghetoizați, împușcați și deportați. Au fost duși cu forța evrei din Europa Centrală și de Est la Auschwitz, Treblinka și Belzec, în diferite locuri din Polonia (atunci când aceasta a fost ocupată) și apoi în toată Europa ocupată. Evreii din Uniunea Sovietică au fost împușcați în masă.

Totul a început în anul 1933, imediat după ce naziștii au ajuns la putere. Totul a început cu Adolf Hitler.

În calitate de pedagog nu te poți abține să nu te întrebi ce studii avea Adolf Hitler, de unde atâta extremism și multe altele.

Oare oamenii educați pot avea astfel de atitudini extremiste? Pot provoca un genocid?

Ce fel de frustrări au determinat aceste viziuni de „purificare a națiunii germane”?

A stat la baza extremismului un șoc emoțional?

Iar dacă Adolf Hitler să presupunem că a devenit adeptul mitului „cuțitul înfipt în spate”, ceilalți de ce au aderat la această idiologie fascistă?

De ce au aderat și ceilalți criminali? Din lipsă de empatie? Din cauza discriminării?

Din lipsă de educație? Din goana după funcții, putere? Din avariție?

Trebuie să spunem că mitul „cuțitului înfipt în spate” susținea că armata germană "neînvinsă în câmpul de luptă", a fost „înjunghiată în spate” de marxiști și civili.

Rangul de om educat presupune deținerea unui set de valori juste, corecte pe marginea cărora poți emite judecăți de valoare. Gândindu-ne la aceste crime, la lipsa de educație și cultură a liderului sau mai bine spus la cultura falsă a liderului care a și scris o carte (Mein Kampf) în cele nouă luni de închisoare, deducem că și societatea are partea ei de vină în promovarea nonvalorii, a semenilor cu diferite deficiențe cognitive. Același lucru se întâmplă și azi, dar la o scară mai mică.

Holocaustul a fost gândit, planificat și dirijat de regimul nazist german condus de Adolf Hitler. A fost implementat în mare parte de către SS („Eșalonul de protecție”), alături de membrii altor organizații și instituții din Germania și din alte țări. Da, din alte țări ale Europei.

În Europa de Vest, fiecare țară a avut adepți ai regimului nazist pe care l-au și ajutat, iar în Europa de Est, civilii au fost părtași la actele de ucidere.

Evreii erau obligați să trăiască separat de populație în diferite cartiere ale țărilor ocupate ale Europei (Polonia, Uniunea Sovietică). Trebuie să menționăm că Polonia și Uniunea Sovietică, înainte de război aveau cele mai mari concentrații de populații de evrei.

Și întorcându-ne la educație, în urma acestor concluzii proprii, putem desprinde faptul că cei care au creat acest sistem și cei care au făcut parte din el, nu au avut un echilibru emoțional, un echilibru moral și nici o educație bine fundamentată.

Este recomandat și recomandabil ca societatea să încerce prin mijloacele sale să reducă gradul de incultură și să crească nivel educativ al contemporanilor. Altfel, există un pericol real în posibilitatea repetării unor situații de o anvergură neplăcută.

Să învățăm din trecutul nostru, să învățăm să ne iubim aproapele, să fim empatici, să promovăm incluziunea, să nu fim de acord cu discriminarea sub nici o formă.

De fapt, totul, a apărut datorită discriminării.

În prezent, Constituția României interzice discriminarea, iar egalitatea de tratament este garantată de către aceasta. Avem legi, ordonanțe, hotărâri de guvern care interzic discriminarea. Cu toate acestea, fenomenele de discriminare există și în absența unor legi pro-discriminare, și împotriva eforturilor legislative de combatere a fenomenului.

Printre cele mai frecvente fenomene de discriminare se află: discriminarea pe criterii de vârstă, de avere, de convingeri politice, de naționalitate, de rasă, de sex, de religie, de orientare sexuală etc.

După atâția ani, discriminarea mai există. Acest fapt ne reflectă nivelul educației, a înțelegerii și nivelul gândirii a unui popor, a unei țări.

Cu cât nivelul discriminării este mai mare, cu atât gradul de incluziune socială este mai mic.

Mediul social de viaţă reprezintă ansamblul condiţiilor de trai în familie şi/sau gospodărie, al relaţiilor sociale personale, inclusiv mediul în care persoana lucrează, este educată şi îşi desfăşoară activităţile sociale obişnuite. Discriminarea a afectat și încă afectează mediul nostrum social de viață. Desigur, într-o altă proporție.

Iar la final, doresc să subliniez cât este de importantă societatea ca factor propagator a unor

relații educative normale, firești care să conducă mai departe la pace și înțelegere în toate mediile societății.

Holocaustul

Elev Alexe Andrei Alexandru
Prof. Drăguț Violeta
Liceul Tehnologic Costești

Holocaustul a fost gândit, planificat și dirijat de regimul nazist german condus de Adolf Hitler. A fost implementat în mare parte de către SS, alături de membrii altor organizații și instituții din Germania și din alte țări. SS nu ar fi putut ucide atât de mulți oameni fără asistența activă a membrilor Wehrmacht-ului (Forțelor Armate) germane și a administrațiilor civile germane din teritoriile ocupate, iar crimele au fost comise și de unități ale Poliției de Securitate și Poliției de Ordine care, deși erau în mod oficial instituții civile, s-au aflat sub comanda liderilor SS după 1936.
De asemenea, nu ar fi fost posibilă uciderea atât de multor evrei fără implicarea colaboratorilor și a complicilor din întreaga Europă ocupată de naziști.

În timp ce mare parte din uciderea efectivă a evreilor în timpul Holocaustului s-a petrecut în lagărele morții din Polonia ocupată de Germania, persecuția evreilor, încarcerarea lor în ghetouri și deportarea din casele lor a avut loc sub privirile vecinilor lor nonevrei din orașele europene dominate de naziști.

În Europa de Vest, regimurile-marionetă interne naziste au ajutat la identificarea și arestarea evreilor; în Europa de Est, populațiile civile au luat adesea parte la uciderea în sine.

Surse:
https://aboutholocaust.org/ro/facts/cine-a-comis-holocaustul

Holocaust-între definiții și cifre sângeroase

Elev: Badea Adriana
Prof. Drăguț Violeta
Liceul Tehnologic Costești

Holocaustul se referă exclusiv la masacrarea evreilor, și nu la alte asasinate – fasciștii și acoliții lor au asasinat și ne evrei, precum romi, polonezi, cetățeni sovietici și alte grupuri etnice slave, prizonieri de război, homosexuali, Martori ai lui Iehova, negri, adversari politici ai naziștilor și

handicapați fizic și mental Aktion. Se estimează că peste 200.000 de asasini au comis crime asociate Holocaustului. Toate ramurile birocrației de stat în regimurile fasciste, sub coordonarea SS, cu îndrumări din partea conducerii Partidului Nazist au fost implicate în logistica și în punerea în aplicare a acestei politici criminale. Uciderile au fost comise în toată Europa ocupată de germani(d), precum și în Germania Nazistă propriu-zisă și în teritoriile controlate de aliații acesteia. Circa 42.500 de centre de detenție au fost utilizate la concentrarea victimelor în scopul comiterii de încălcări flagrante ale drepturilor omului.

Holocaustul în cifre. Numărul evreilor uciși

Elev: Burcea Georgian
Prof. Drăguț Violeta
Liceul Tehnologic Costesti

După 1945, cifra cel mai des folosită pentru numărul de evrei uciși a fost cea de șase milioane. Centrul de comemorare al Holocaustului, Autoritatea Yad Vashem de Amintire a Eroilor și Martirilor Holocaustului din Ierusalim, comentează:
În teritoriile controlate direct sau indirect de naziști au trăit între 8 și 10 milioane de evrei. Incertitudinea apare din lipsa de informații privind numărul de evrei domiciliați în Uniunea Sovietică.
Cele 6 milioane de victime ale Holocaustului reprezintă, astfel, între 60% și 75% dintre evreii europeni.

Au fost exterminați peste 90% din evreii polonezi, care fuseseră în număr de 3,3 milioane. Aceeași proporție se înregistrează și în țările baltice Letonia și Lituania, dar mare parte din evreii din Estonia au fost evacuați la timp. În Cehoslovacia, Grecia, Olanda și Iugoslavia, au fost uciși peste 70%. Peste 50% au fost uciși în Belgia, Ungaria și România.

Este posibil ca o proporție similară să fi murit în Belarus și Ucraina, dar cifrele pentru aceste țări sunt mai puțin sigure. Printre țările cu mortalitate mai mică în Holocaust se numără Bulgaria, Danemarca, Franța, Italia și Norvegia. Dintre cei 750 000 de evrei care trăiau în Germania și Austria în 1933, au supraviețuit doar aproximativ un sfert.

Înainte de 1939 s-au refugiat din Germania foarte mulți evrei, însă în majoritate și-au ales locuri de refugiu în Cehoslovacia, Franța și Olanda, de unde, ca urmare a ocupării acestor țări de armata hitleristă, au fost deportați în lagăre și, în mare parte, uciși.

Surse:
https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Holocaust

Memoria Holocaustului și a victoriei spiritului uman
-Evocare-

Prof. Alina Bălan
Liceul Tehnologic Toma Socolescu Ploiești

Motto: „*Nu vă întrebaţi unde a fost Dumnezeu la Auschwitz, întrebaţi-vă unde a fost omul! Să uiţi, să taci, să fii indiferent la cele din jurul tău, sunt unele din cele mai mari păcate”* (Elie Wiesel)

Istoria copilăriei mele începe cu povestea bunicii mele despre supraviețuirea Holocaustului, istorie a triumfului uman în fața absurdului, evocare cemi-a încălzit„leagănul ”prunciei mele, în mărunțica cetate de basm ,o căscioară de țară,văruită în alb ,animată de prezența unei făpturi de poveste, care îmi amintește, din portrete, de poveștile cu Sfânta Vineri, străjuită strașnic de a ei cățelusă cu dinții de oțel,o căscioară de țară cu minunate vase de lut,de ștergare si atâtea alte obiecte de artă populară.

Astăzi,sub vâscul sărbătorilor de iarnă, vreau să vă vorbesc despre bunica,ea însăși simbol al supraviețuirii iernii umanității, simbol al bunătății, al copilăriei,al zăpezii spirituale ,a „sufletului românesc” despre care vorbea Blaga cu atâta convingere. Bunica mea este însăși copilăria mea sfințită de colindul strămoșesc, de cozonacul aburind și de răciturile afumate descoperite nouă precum moaștele de sfânț. În acești ani de viață, sub inspirația curajului tinerei evereice de odinioară, mi-am țesut la un război nevăzut caracterul, principiile, credințele, asipрațiile, visurile.

Practic, în acest ev surghiunit, luminată de simțirea christică a supraviețuitoarei, am simțit că am început călătoria pe cât de misterioasă, pe atât de provocatoare,incitantă și presărată cu evenimente....viaţa trăită cu demnitate și curaj.

Deportată, împreună cu familia, de la Praga în Theresienstadt, tânăra de odinioară a fost urcată în trenul cu „unic sens”,formând convoiul feroviar prin care, în cadrul holocaustului, evreii au fost transportați către lagăre de exterminare, apoi trimisă în "blocul copiilor" din lagărul Auschwitz-Birkenau, unde avea să se obișnuiască în curând cu cenuşa de la crematoriu, cu fulgii de zăpadă ai Thanatosului barbar, anticipându-și zilnic sfârșitul.

Astăzi, în apropierea sărbătoririi a 77 de ani de la eliberarea lagărului Auschwitz, resimt profund glasul datoriei morale de a reconfigura un portret de supraviețuitor, „om de soi bun”, poate debutul terapiei unui neam întreg, cu siguranță tarat în matricea sa ontologică , în ADN-ul său ființial, până la al șaptelea neam, de torturile și umilințele de neconceput.

Dincolo de lecturi precum „Tatuatorul de la Auschvitz”, H, Morris sau „Un băiat pe lista lui Schindler”,L.Leyson, „Auschwitz,ultima stație” de Eddy de Wind, asezonate cu mărturii remărturisite ale propriei istorii (pe care le propun elevilor în mod sistematic), cărți care,în inima mea, au un răsunet

deosebit, mă simt datoare să reconstitui efigia bunicii evreice, ca o mărturie indirectă a unei istorii bolnave ce, prin conștientizare și asumare, ar trebui să întrerupă lanțul stagnării în dezumanizare și neomenie, pentru că Auschwitz este realmente un simbol al dezumanizării și al decăderii civilizației. Cărțile Holocaustului sunt „răni deschise" care pot fi vindecate doar în momentul asumării istoriei, astfel încât să se producă vindecarea. De pildă, odată cu medicul Eddy de Wind care se oferă voluntar pentru a merge sa lucreze în lagarul de tranzit de la Westerbork, in care ajung toti evreii din estul Olandei, am trăit,de asemenea, emoția întregului registru al contradicțiilor umane: iubire,sete de putere, deumanizare, cruzime, tiranie dusă la extrem.Odată cu Friedel din Blocul 10, am înțeles nevoia patologică de a juca din când în când rolul lui Dumnezeu, dar și importanța protecției divine, a circumstanțelor fericite chiar și în condiții aparent fatale, în cadrul terifiantului "Experimentenblock" al lui Josef Mengele.

S-a dorit exterminarea sistematică a poporului evreu, extirparea din conștiința colectivă universală a „nervului" semit, în numele unor idealuri naziste, în numele ideilor antireligioase ale marxismului, ale pozitivismului, ale „progresistului" rasism.

Bunica mea a îndurat ororile neomeniei genocidului care ne bulversează încă, în efortul nostru de a înțelege abisurile ființei umane, capacitatea ei incontrolabilă și practic infinită de a face răul, în virtutea unui soi de motto readaptat: „Cine nu e ca noi, este împotriva noastră!".

Conștientă că obiectivul Holocaustului era uciderea fără urmă a tuturor evreilor, bunica obișnuia să spună: „Am avut credință și mult noroc.Toți ar fi trebuit să ajungă la dușuri, însă naziștii aveau nevoie și de forță de muncă. Am fost puternică!A fost o minune!" Datorită norocului și credinței, mărturisesc în cărțile lor, de asemenea, Leyson și Lale că supraviețuiesc chinurilor tantalice și sadismului nazistilor.

Chiar așa, parafrazând un clasic, aș spune: „Pământ,viață, dragoste, mister, germinație, rod etern…numele tău este Femeie-Minune!"

Siluetă eterată, în miracolul feminității ei, spirit feminin întreg și integru,„Holomerul" noician, personalitate morală excepțională, bunica îmi vorbește și astăzi de dincolo,despre miracolul asumat de a fi ceea ce ești, în contextul social și politic ostil al Holocaustului, a cărui etimologie te avertizează asupra ororilor unui regim diabolic: termenul provine din limba greacă, din ὁλόκαυστον (holókauston), din holos- „complet" și kaustos- „ars".

Zeitate divină, o minune de om, cu poale scrobite şi orbitor de albe ,cu riduri adânci săpate în pielea bătută de arşiţele muncilor câmpenești ,singura supraviețuitoare după Holocaust, din această prăpastie a umanității, femeie crescută să fie „roabă", ignorantă a drepturilor fundamentale ale omului și ale politicilor feministe, femeia -mamă, Zeiță a Pământului,a trăit după alte ritmuri ontologice,după profunde ritmuri românești -evreiești încastrate în matricea firii ei, adânc implântate în ethosul ei zilnic ce apăra idei considerate astăzi novatoare, idei precum libertatea răscumpărată cu sângele sfinților de iarnă, martiri ai crezului în noblețe și solidaritate umană.

Bunica mea evreică visa, fără pic de ranchiună, la o Românie „schimbată la față", la o nouă Românie dezbărată de metehnele urii, rasismului, ale răutății gratuite,l a o Românie- „grădină a Maicii Domnului"- cum ne spunea ea adesea, poate tocmai pentru că era atât de aproape de Modelul matern sacru, de Maica Sfântă a Domnului, de sursa primă a adevăratei feminități,maternități și a izvăbivirii ei. Ei, Mamei Supreme, îi înalța rugăciuni de mijlocire în fiecare sear, sub ochii vrăjiți ai „asistenței"

chicotinde .

În final, îndurerată și buimăcită de rănile istoriei, îmi iert propria revoltă, pentru că am înţeles că toată oroarea aceasta nu este decât rezizstenta împotriva îngăduinței, împotriva înțelegerii, împotriva Iubirii ,a adevăratei libertăți care exclude ura , de ceilalți, dar mai ales de sine. După „marea trecere ” a bunicii, reflectez mai des la sensul existenței,la propria mea misiune existențială ,la meandrele unei vieți încă neștiute dar visate, în care voi fi înțeles taina adevăratei comuniuni și înțelegeri între oameni, înscrise veșnic în nucleul memoriei mele afective, drept garant al aspirației după standarde de viață trăită frumos, demn și liber. De atunci, îmi reamintesc zilnic de juruința scrisă pe pe firmamentul conștiinței mele: „Eu chiar cred în tine, omule, mic sau mare,evreu, creștin sau musulman, alb sau negru, tânăr sau matur, sărac sau bogat, european, american, african sau asiatic, dincolo de toate, de spațiu și timp!”.

Bibliogafie:

Eddy de Wind, *Auschwitz, ultima statie. Povestea mea din lagar*, 1943-1945, Ed. Humanitas, 2021
Leyson,L., *Un băiat pe lista lui Schindler*, Ed. Rao,București, 2017
Morris,H, *Tatuatorul de la Auschvitz*, Ed. Humanitas,București, 2019

Programul nazist de exterminare a evreilor

Prof. Băican Ana-Maria
Liceul Tehnologic „Paul Bujor” – Berești, jud. Galați

După încheierea primului conflict armat mondial, populaţia din Germania, a învinuit populaţia evreiască, ca fiind singura vinovată de cele întâmplate. Mulţi germani i-au învinovăţit pe evrei pentru înfrângerea Germaniei în primul război mondial, unii susţinând chiar că aceştia au trădat naţiunea germană în timpul acestui război.

După război, în Germania s-a instaurat Republica de la Weimar. Politicienii şi intelectualii evrei au jucat un rol important în viaţa Germaniei în timpul acestei republici şi mulţi ne-evrei au fost nemulţumiţi de influenţa lor. Având ca bază convingerile sale anti-semite, Adolf Hitler a atacat rolul impresionant jucat de evrei în societate în timpul Republicii de la Weimar.

În Mein Kampf, apărută în 1926, Hitler descria situaţia grea pe care a îndurat-o Germania la primului mondial pe baza unei conspiraţii internaţionale a evreilor, folosind termeni de extirpare foarte duri. El susţinea că evreii au dobândit puterea şi abilitatea de a controla mass-media în avantajul propriu şi despre necesitatea eradicării puternicei lor poziţii economice chiar prin eradicare lor , dacă este cazul.
Ceea ce s-a întâmplat în perioada cât timp Adolf Hitler a fost la conducerea celui de-al trei-lea Reich, este dovedită de mărturisirile pe care le-au făcut puţinii supravieţuitori ai Holocaustului, dar şi jurnalele celor care au murit în lagăr şi care sau găsit ulterior. Aceste însemnări şi mărturisiri au arătat lumii ceea ce mulţi nu au crezut că s-a întâmplat şi care au arătat adevăratele chinuri prin care au trecut prizonierii

lagărelor naziste.

Legarea acuzaţiilor antisemite de problema rasială a determinat gravitatea extremă şi efectele genocide ale nazismului.

Naziştii credeau că evreii sunt răspunzători de ceea ce era privit ca degenerarea societăţii moderne. Hitler vedea ideologiile moderne ce susţineau ideea de egalitate şi emancipare ca pe o revoltă a claselor şi indivizilor inferiori conduşi de evrei.

Naziştii considerau bolşevismul ca pe cea mai radicală formă recentă a vechii conspiraţii evreieşti ce urmărea dezmembrarea şi dezintegrarea naţiunii, iar pentru Hitler nazismul era o doctrină a salvării umanităţii de pericolul evreiesc-bolşevic. Era convins că rasa germană trebuia să dobândească şi să păstreze supremaţia totală prin războiul total împotriva evreilor, un război în care unica alternativă, pentru ambele tabere, era victoria sau dispariţia totală. De îndată ce au preluat puterea, naziştii au făcut din rasism şi anti-semitism componentele centrale ale regimului lor. În primele luni la putere, Partidul Nazist a instigat la revolte anti-semite şi campanii ale terorii ce au culminat la 1 aprilie 1933 cu un boicot la nivel naţional împotriva comercianţilor şi liber-profesioniştilor evrei – doctori, avocaţi. În plus, noul guvern a emis regulamente şi ordonanţe prin care îi lipsea pe evrei de drepturile civile şi de mijloacele economice de subzistenţă.

Pe 7 aprilie 1933, Parlamentul a adoptat o lege prin care guvernul era abilitat să îi înlăture pe evrei din serviciile administrative germane. Mai târziu, au fost adoptate acte adiţionale prin care se limita numărul studenţilor evrei.

Cu toate acestea, Hitler şi alţi lideri nazişti considerau aceste reglementări insuficiente şi au decis să implementeze un cadru legal complet pentru politicile lor anti-semite.

Unul din primele decrete defineau termenul evreu. Crucială în această determinare era religia bunicilor. Oricine avea trei sau patru părinti evrei era considerat automat ca fiind evreu, indiferent dacă persoana respectivă făcea sau nu parte din comunitatea evreiască.

Cei care aveau doar doi bunici evrei, cunoscuţi ca jumătate-evrei, erau consideraţi evrei numai dacă aparţineau religiei iudaice sau erau căsătoriţi cu un evreu.

Toti ceilalţi jumatate-evrei precum şi persoanele care aveau numai un bunic evreu erau clasificaţi ca Mischlinge (metişi). Evreii şi Mischlinge erau „non-ariani” în contrast cu germanii „puri” care erau „ariani”. În doctrina nazistă sublinierea descendenţei era privită ca o afirmare a rasei, dar scopul principal al acestor clasificări era delimitarea clară a celor împotriva cărora acţionau legile şi directivele discriminatorii.

Pe 15 septembrie 1935, Reichstagul s-a întrunit la Nuremberg şi a adoptat două legi, cunoscute ca „Legile de la Nuremberg”. Prima, Legea Cetăţeniei Statului, care declara că numai persoanele „cu sânge german” pot fi cetăţeni ai Reich-ului (statului) german, lipsindu-i astfel de cetăţenie pe evreii germani. Cea de-a doua, Legea pentru Protejarea Sângelui şi Onoarei Germane, formaliza barierele între evrei şi germani interzicând căsătoria şi relaţiile sexuale între evrei şi "ariani". Astfel, naziştii i-au lipsit pe evreii germani de drepturile lor civile şi i-au exclus efectiv din viaţa socială şi culturală. Politica lor s-a îndreptat apoi spre exproprierea proprietăţilor evreieşti cu intenţia de a-i forţa pe evrei să emigreze din Germania.

În 1938, evreilor li s-a interzis să profeseze ca medici şi avocati şi au fost obligaţi să-şi

înregistreze proprietăţile, ca o măsură preliminară a confiscării şi "arianizării" lor sau vânzării forţate către germani. În fapt, guvernul îi forţa pe evrei să accepte de la cumpărătorii "ariani" preţuri care reprezentau doar o fracţiune din valoarea reală a proprietăţilor.

După anexarea Austriei de către Germania, în martie 1938, aceleaşi măsuri anti-semite au fost implementate şi aici. Peste un an, aceste măsuri erau aplicate în Boemia şi Moravia, teritorii pe care Germania le-a ocupat după dezmembrarea Cehoslovaciei.

Până în 1938, două treimi din evreii germani părăsiseră ţara şi 60% din cei care au rămas îşi pierduseră proprietăţile. Activităţile anti-semite ale naziştilor au culminat cu pogromul din Noaptea de Cristal, care s-a desfăşurat pe întreg teritoriul Germaniei şi Austriei în noaptea de 9 noiembrie 1938. În acea noapte, bande de nazişti au ucis 90 de evrei, au bătut alte câteva sute, au demolat 76 de sinagogi şi au incendiat alte 191 şi au distrus şi vandalizat mii de magazine şi birouri de afaceri deţinute de evrei. Autorităţile au arestat 30 000 de evrei pe care i-au trimis în lagăre de concentrare unde au fost supuşi unui tratament inuman.

Pogromul Nopţii de Cristal a marcat un punct de răscruce pentru acţiunile naziste împotriva evreilor, pentru că a fost prima situaţie din istoria modernă în care violenţa a fost îndreptată pe scară largă şi în mod deliberat împotriva evreilor într-o ţară vest europeană. La o întrunire organizată la două zile după pogrom, liderii nazişti au decis că evreii din Germania trebuie să suporte costurile distrugerilor indiferent de acoperirea pe care o aveau prin asigurări.

După izbucnirea celui de-al doilea război mondial, în septembrie 1939, naziştii au căutat o soluţie finală pentru problema evreiască. Cei mai înalţi lideri se gândeau la o soluţie teritorială pentru evreii europeni. Conducătorii SS-ului, o secţie de elită a Partidului Nazist, au fost însărcinaţi cu rezolvarea problemei evreieşti. Ei au propus două variante: prima era crearea unei rezervaţii în sud-estul Poloniei unde urmau să fie deportaţi evreii; cea de-a doua soluţie a fost propusă pe fondul anticipării victoriei Germaniei împotriva Angliei, ca o urmare firească a înfrângerii Franţei în iulie 1940, şi consta în deportarea pe Insula Madagascar a tuturor celor 4 milioane de evrei din ţările ocupate sau controlate atunci de Germania. Pe atunci Madagascarul, situat în apropierea coastei de sud-est a Africii, era colonie franceză.

Nici una dintre propuneri nu a fost adoptată. La sfârşitul anului 1940 naziştii au început să planifice invadarea şi cucerirea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste (URSS).

Totuşi, înainte ca aceste idei să fie abandonate, germanii au făcut un pas preliminar viitoarelor deportări în lagărele de concentrare sau rezervaţii evreieşti. Evreii din Polonia au fost obligaţi să se mute în ghetouri, unde li s-a ordonat să organizeze consilii care să aducă la îndeplinirea ordinelor germane. De asemenea, au fost obligaţi să poarte pe haine o stea galbenă, simbolizând originea lor evreiască, şi să execute muncă forţată. Condiţiile de locuit absolut îngrozitoare, suprapopularea, lipsa condiţiilor sanitare, a serviciilor de sanatate şi raţiile de hrană insuficiente au determinat o rată a mortalităţii foarte ridicată în rândurile locuitorilor din ghetouri. De exemplu, în 1941 a murit 20% din populaţia din ghetoul Varşovia.

În timp ce evreii polonezi erau închişi în ghetouri, evreii din ţările vest europene ocupate sau controlate de nazişti suportau aspre măsuri anti-semite. Din Norvegia până în Africa de Nord toţi evreii şi-au pierdut drepturile şi proprietăţile şi au fost forţaţi să trăiască în anumite cartiere sau au fost închişi în

tabere păzite.
În toamna anului 1941 s-a trecut la o nouă fază. Dacă până acum ţinta o reprezentau evreii ruşi, acum urmau să fie ucişi evreii din Polonia şi Serbia. Pentru aceasta, germanii au folosit dube de gazare, maşini special etanşate în care gazul de eşapament era introdus în compartimentul unde se aflau victimele, pentru a le asfixia. În iarna 1941-1942, execuţiile prin împuşcare au încetat, în parte din cauza faptului că pământul îngheţat nu permitea săparea gropilor pentru evreii uciși. În plus, germanii trebuiau să trimită mulţi evrei în Germania pentru a munci ca sclavi în vederea susţinerii efortului de război. Cu toate acestea, în primăvara lui 1942, campania intensivă de omoruri a fost reluată, de data aceasta fiind uciși chiar şi evreii ce munceau ca sclavi.

În toamna anului 1941 naziştii au început deportarea tuturor evreilor din Europa ocupată către est (Polonia şi vestul URSS-ului) pentru a-i extermina. Între timp, în Germania fusese deja adus la îndeplinire programul de exterminare a persoanelor cu handicap mental sau cu handicap fizic sever.
În aşa numitul program de eutanasiere, care a început în toamna anului 1939, doctorii naziști au ucis germani cu handicap mental sau fizic. Zeci de mii au fost omorâţi, majoritatea prin administrarea monoxidului de carbon. Mulţi alţii au fost uciși în dube de gazare. În august 1941, Hitler a ordonat încetarea programului de eutanasiere întru-cât producea neliniște în rândul opiniei publice germane. Experienţa acumulată a fost folosită pentru soluţia finală, numele sub care a rămas cunoscut programul de ucidere a evreilor din Europa ocupată de naziști. Dubele de gazare şi personalul care activa în programul de eutanasiere au fost mutate în estul Europei şi puse la dispoziţia lui Odilo Globocnik, ofiţerul SS care răspundea de zona Lublin - în Polonia ocupată.

Odată ce şi-au îmbunătăţit tehnicile de gazare, naziştii au decis deportarea tuturor evreilor din Europa ocupată pentru a fi uciși în est. Un număr relativ mic de bărbaţi şi femei şi-au riscat viaţa pentru a-i ajuta pe evreii persecutaţi. Aproape 18 000 dintre ei au fost omagiaţi de statul Israel cu titlul de Cei Drepţi între Popoare.

Bibliografie:
Petrescu, Florin, *Istoria evreilor. Holocaustul*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005;
Johnson, Paul, *O istorie a evreilor*, Editura Humanitas, București, 2019.

Holocaustul

Prof. Popa Gabriela
Liceul „Voievodul Mircea”, Târgoviște

“Este poate cea mai mare şi mai cumplită crimă comisă vreodata în întreaga istorie mondială”
(W. Churchill).

Antisemitism

Timp de secole, creştinii din Europa au avut o atitudine discriminatorie faţă de evrei.

În concepţia antisemită medievală, evreii reprezintă forţe misterioase, mitice şi diabolice, sunt atotputernici şi joacă un rol malefic în istoria omenirii.
În Evul Mediu, creştinii antisemiţi predicau interzicerea contactului cu evreii şi mulţi credeau că evreii sunt acoliţii Diavolului. Unii credeau că evreii de fapt nici nu ar fi fost oameni şi că se foloseau de magie pentru a crea aparenţa că sunt ca ceilalţi.
Toate aceste credinţe s-au amestecat cu superstiţiile privind puterea magică a sângelui uman, vrăjitoria şi perversiunea, ajungându-se la "eticheta de sânge", falsa acuzaţie că evreii folosesc sângele copiilor creştini în ritualurile lor.

Antisemitismul este fenomenul compus din atitudini și acțiuni îndreptate și întreprinse contra evreilor, care au la bază idei preconcepute conform cărora evreii sunt inferiori altor etnii și religii. Cauza reală a acestei atitudini constă în faptul că, în țările unde erau stabiliți evreii, ei dețineau mare parte din puterea economică și intelectuală: bănci, comerț, cabinete medicale etc.
Cronologia Holocaustului
1933 - Hitler și Partidul Nazist ajung la putere în Germania
1933 - Primul lagăr „de reeducare“ a fost înființat de Himmler la Dachau în 1933 pentru dușmanii politici ai nazismului.
1935 - legile de la Nuremberg (Evreilor li se retrage cetățenia germană)
1938 - „Noaptea de cristal”: 200 sinagogi distruse și 100 evrei uciși;30 000 evrei germani trimiși în lagăre.
1939 - Primul program de ucidere experimentală (programul T-4) autorizând uciderea bolnavilor psihici
1939 - la Brandemburg a fost realizată prima camera de gazare, folosindu-se monoxid de carbon sau Zyklon B (programul duce la uciderea a 100.000 de bolnavi dar e oprit la protestele bisericii).
1939 - În Polonia a fost creată o zonă în care sunt concentrați 600.000 de evrei obligați să trăiască în ghetourile din marile orașe.
1940 -începe trimiterea în „Lagăre de concentrare” și se va folosi gazarea ca metodă de eliminare a evreilor prea slăbiți pentru a muncii, dar nu este încă o exterminare în masă
22 iunie 1941 -invadarea URSS - au fost create patru “comandouri ale morții” cărora li s-au repartizat camioane de gazare mobilă, dar metoda favorită de ucidere este împușcarea în ceafă, la marginea unor șanțuri săpate în prealabil de cei ce urmau să fie uciși.
20 ianuarie 1942 – Conferința Wannsee s-au luat decizii pentru coordonarea exterminarii in masa a evreilor.
1942-1945 – au loc masacre la Auschwitz, Chelmno, Treblinka, Maidanek
Categorii de victime ale Holocaustului
Evreii nu au fost singurele victime ale naziştilor în timpul celui de-al doilea război mondial. Naziştii au încarcerat şi omorât:

- oameni care se împotriveau regimului lor pe motive ideologice;
- romi;
- germani care prezentau un handicap mental sau fizic;
- homosexuali;
- soldaţi slavi capturaţi în război;

- dizidenţi religioşi (Martorii lui Iehova etc.).

Lagăre de concentrare de unde industria germană își obținea muncitorii - sclavi
Existau 1634 de lagăre de concentrare și peste 900 de lagăre de munca unde se murea prin înfometare, boală, muncă epuizantă sau execuții.

- Bergen-Belsen
- Dachau
- Mauthausen
- Terezin
- Ravensbruck
- Flossenberg

Lagare De Exterminare-aveau rolul de a realiza masacrarea evreilor la scara industriala, prin gazare.

- Auschwitz-Birkenau
- Belzec
- Chelmno
- Lublin-Maidanek
- Sobibor
- Treblinka

„Tăcerile” Holocaustului

Ionescu Adrian, Clasa a XI-a C
Prof. Coordonator Rîcă Ioana
Liceul de Marină Constanța

Pentru „Ziua” Sufletului Și A Spiritului, „Tăcerile” Holocaustului Nu Trebuie Să Rămână Doar în „Regatul ” Memoriei!

„Cineva care urăște un grup va sfârși prin a urî pe oricine și în cele din urmă prin a se urî pe sine însuși.”

Tinerii ar trebui să urmeze exemplul laureatului „Premiului Nobel pentru Pace”, scriitorul și jurnalistul Elie Wiesel!

Născut în România, a considerat ca o datorie de supraviețuitor al „ Auschwitz-ului”,

modul de gândire despre lipsa empatiei morale din timpul Holocaustului.
Noi, urmărind nu doar simpla triumfare etică (o poveste în care binele învinge răul), am avea curajul să vorbim despre „răul" datorat lipsei de reacție a celor „buni"?

Hitler nu a fost un „meteorit" venit din spațiu, nu a sosit cu trenul din Germania nazistă! A avut rădăcini românești profunde, fiind parte integrantă a istoriei, politicii, culturii ... Și asta trebuie să ne dea de gândit!

O „ mână" de oameni pot face mult rău! Problema societății este non-atitudinea, alimentarea terorismului cu ideologii extremiste, ură, intoleranță...

Există români antisemiți! Falsa democrație, cu lideri politici și culturali ce propagă fenomenul, transformându-l într-o trăsătură marcantă, au sporit acest „război ideologic".
Înțelegerea rădăcinilor profunde, ne va ajuta să ștergem din „cartea" istoriei, dovezile acuzatoare.

Pandemia vulnerabilizând societatea, a exacerbat antisemitismul! Evreii fiind acuzați de răspândirea virusului, vaccinurile numite „conspirații" de transformare umană, Holocaustul fiind folosit ca pretext de „antivacciniști" pentru paralelismul „tragico-comic".
Sindromul urii s-a ridicat la suprafață, asemeni unei caracatițe ... Mulți ne-am schimbat modul de acțiune și gândire, dar nu am acumulat suficienți „anticorpi" care să ne schimbe!
Dovada: vandalizarea cimitirelor, atacurile pe rețelele de socializare, refuzarea amplasării „Muzeului Holocaustului" în centrul istoric, declarațiile publice antisemite...
Nu există un „turnesol" civic și politic care să schimbe mentalitatea de „turmă" comunistă!
Pandemia va trece, dar „microbul" urii ne va învinge dacă nu vom face ceva.
Nu trebuie să schimbăm Lumea! Trebuie doar să ne schimbăm pe noi!
Și după cum spunea Elie Wiesel:

- „...Să nu existe nicicând, o vreme când eșuăm să protestăm!"
- Holocaustul, a fost, este și va fi o pată neagră pe obrazul omenirii!
- „Pasăre Phoenix" a trecutului ce poate renaște oricând și oriunde din cenușa nepăsării și a uitării noastre... Vom înțelege că oamenii sunt egali și nimeni nu are dreptul de a umili sau condamna pe cineva la moarte doar când puterea de iubire va depăși iubirea de putere!
- Nu suntem siguri că nu vor mai apărea alți „meteoriți" pe orbita istoriei, cu nume predestinate, care să distrugă suflete doar pentru simplul motiv că aparțin unei anumite etnii...
- Cheia este însă la noi: să luăm atitudine, nu să fim indiferenți!
- Dacă nu vom reuși să ne respectăm reciproc, om cu om, etnie cu etnie, națiune cu națiune și să aplanăm conflictele, violența, nedreptatea, atunci nu vom putea înțelege niciodată că pacea începe în suflet și drumul spre reconciliere se clădește prin construirea unor „punți" de încredere, luminate de „steaua" atitudinii noastre... „Tăcerile" Holocaustului nu trebuie să rămână doar în „regatul" memoriei!
- Să fim „ochii" unui orb care nu poate citi cartea istoriei antisemitismului și „lumina" călăuzitoare pentru cei care nu cunosc tragediile și ororile trecutului!
- Dacă am arăta lumii „arta de a trăi împreună", simțind și învățând din greșeli, viitorul ar fi un dialog continuu cu Dumnezeu;

- «- Eu îți vorbesc ca o voce a generației mele, reprezentant al unei națiuni și perioade care dorește să nu mai existe noi „Anna Frank”, sau o nouă „Listă a lui Schindler”!
- Ascultă-ne și dă-ne puterea să răspundem urii cu iubire, nedreptății cu dreptate și uitării cu veșnică aducere aminte!
- Ajută-ne să nu ne lăsăm influențați, manipulați, ci să stăm drepți în fața valurilor vieții, iar „noroiul” din sufletul nostru să nu poată murdări „aripile” celor care tind spre frumos, bunătate, adevăr, înțelegere și pace universală!

Holocaustul, pe scurt

Educ. Zaharia Valerica
G.P.N Lizuca, Mărășești, jud Vrancea

Timp de secole, creştinii din Europa au avut o atitudine discriminatorie faţă de evrei. Pentru mulţi dintre ei prejudecata împotriva evreilor îmbracă forma anti-semitismului.

Unii cercetători privesc anti-semitismul ca pe o prejudecată religioasă. Alţii îl văd ca pe o varietate anti-evreiască a unui sentiment de ură generală îndreptată împotriva minorităţilor etnice. In concepţia anti-semită, evreii reprezintă forţe misterioase, mitice şi diabolice, sunt atotputernici şi joacă un rol sinistru în istoria omenirii. In Evul Mediu, creştinii anti-semiţi predicau interzicerea contactului cu evreii şi mulţi credeau ca evreii sunt aliaţii Diavolului. Mulţi credeau că de fapt evreii nici nu sunt oameni şi că folosesc magia pentru a crea aparenţa că sunt ca ceilalţi. Toate aceste credinţe s-au amestecat cu superstiţiile privind puterea magică a sângelui uman, vrăjitoria şi perversiunea, ajungându-se la "eticheta de sânge", falsa acuzaţie că evreii folosesc sângele copiilor creştini în ritualurile lor. Asemenea idei stereotipe despre evrei au interacţionat în mintea multor europeni cu teama de orice era străin cunoaşterii lor, dar şi cu tensiunile economice şi sociale. Ca rezultat, violenţa anti-semită s-a manifestat în repetate rânduri. Biserica creştină şi diverse guverne au adoptat legi care interziceau evreilor să desfăşoare anumite activităţi, să aibă anumite ocupaţii, îi obligau să locuiască numai în anumite zone, îi împiedicau să urmeze studii universitare sau chiar îi îndepărtau de pe teritoriul anumitor state. Secole la rând, Biserica Romano-Catolică a încurajat credinţele şi atitudinile anti-semite.

La începutul secolului XX existau mulţi anti-semiţi convinşi pe tot teritoriul Europei, dar mai ales în Franţa, Germania, Austro-Ungaria, Rusia şi România. Deşi partidele anti-semite nu au primit prea mare susţinere din partea electoratului, anti-semitismul nu era doar foarte răspândit, ci şi acceptat din punct de vedere social.

In perioada cuprinsă între sfârşitul primului război mondial şi începutul celui de-al doilea război mondial în unele ţări măsurile anti-semite au devenit politica oficială de stat. In ţări ca Polonia, România şi statele baltice Lituania, Letonia şi Estonia, ideile tradiţionale anti-semite s-au împletit cu noua imagine a evreilor ca promotori ai comunismului.

Atitudinea faţă de evrei în Germania după Primul Război Mondial.

Mulţi germani i-au învinovăţit pe evrei pentru înfrângerea Germaniei în primul război mondial, unii susţinând chiar ca aceştia au trădat naţiunea germană în timpul acestui război. Mai mult, la sfârşitul războiului un grup cu orientare comunistă a încercat să organizeze o revoluţie de tip bolşevic în statul german Bavaria. Majoritatea liderilor acestei tentative eşuate erau evrei. Ca urmare, unii germani îi asociau pe evrei cu bolşevicii şi priveau ambele grupări ca pe inamici periculoşi ai Germaniei.

Politicienii şi intelectualii evrei au jucat un rol important în viaţa Germaniei în timpul acestei republici şi mulţi ne-evrei au fost nemulţumiţi de influenţa lor. Având ca baza convingerile sale anti-semite, Adolf Hitler a atacat rolul impresionant jucat de evrei în societatea germană în timpul Republicii de la Weimar, mai ales în cercurile intelectuale şi în politica de stânga, referindu-se la ei ca ciumă şi cancer.

Naziştii credeau că evreii sunt răspunzători de ceea ce era privit ca degenerarea societăţii moderne. Hitler vedea ideologiile moderne ce susţineau ideea de egalitate şi emancipare ca pe o revoltă a claselor şi indivizilor inferiori conduşi de evrei. Naziştii considerau bolşevismul ca pe cea mai radicală formă recentă a vechii conspiraţii evreieşti ce urmărea dezmembrarea şi dezintegrarea naţiunii, iar pentru Hitler nazismul era o doctrină a salvării umanităţii de pericolul evreiesc-bolşevic. Era convins că rasa germană trebuia să dobândească şi să păstreze supremaţia totală prin războiul total împotriva evreilor, un război în care unica alternativă, pentru ambele tabere, era victoria sau dispariţia totală.

Papa nu a criticat niciodată persecutarea evreilor, nici nu a ameninţat cu excomunicarea lui Hitler (care era catolic) sau a altor catolici implicaţi în Holocaust. Mai mult, deşi Papa şi consilierii săi erau foarte bine informaţi cu privire la exterminarea evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial, au refuzat să condamne aceasta crimă pe motivul că Cetatea Vaticanului, micul stat independent aflat sub autoritatea Papei, trebuia să păstreze o neutralitate strictă în relaţiile internaţionale.

Activităţile anti-semite ale naziştilor au culminat cu pogromul din Noaptea de cristal (în germană: Kristallnacht, care s-a desfăşurat pe întreg teritoriul Germaniei şi Austriei în noaptea de 9 noiembrie 1938. In acea noapte, bande de nazişti au ucis 90 de evrei, au bătut alte câteva sute, au demolat 76 de sinagogi şi au incendiat alte 191 şi au distrus şi vandalizat mii de magazine şi birouri de afaceri deţinute de evrei. Autorităţile au arestat 30.000 de evrei pe care i-au trimis în lagăre de concentrare unde au fost supuşi unui tratament inuman. Pogromul Nopţii de Cristal a marcat un punct de răscruce pentru acţiunile naziste împotriva evreilor, pentru că a fost prima situaţie din istoria modernă în care violenţa a fost îndreptată pe scară largă şi în mod deliberat împotriva evreilor într-o ţară vest europeană.

Politica nazistă anti-semita, 1939 – 1940

La 30 ianuarie 1939, Hitler a lansat o ameninţare înfiorătoare într-un discurs adresat Parlamentului: "In viaţa mea am fost deseori profet şi... astăzi voi fi încă o dată profet: dacă cercurile financiare internaţionale ale evreilor din Europa şi din afara ei vor implica din nou naţiunile într-un război mondial, rezultatul nu va fi bolşevizarea lumii şi, prin aceasta, victoria evreimii, ci anihilarea rasei evreilor din Europa."

După izbucnirea celui de-al doilea război mondial, în septembrie 1939, naziştii au căutat o soluţie finală pentru problema evreiască. Cei mai înalţi lideri se gândeau la o soluţie teritorială pentru

evreii europeni. Conducătorii SS-ului, o secţie de elită a Partidului Nazist, au fost însărcinaţi cu rezolvarea problemei evreieşti. Ei au propus două variante: prima era crearea unei rezervaţii în sud-estul Poloniei unde urmau să fie deportaţi evreii; cea de-a doua soluţie a fost propusă pe fondul anticipării victoriei Germaniei împotriva Angliei, ca o urmare firească a înfrângerii Franţei în iulie 1940, şi consta în deportarea pe Insula Madagascar a tuturor celor 4 milioane de evrei din ţările ocupate sau controlate atunci de Germania.

Inceputul exterminării

La data de 2 iulie 1941, Reinhard Tristan Eugen Heydrich, şef al Serviciului de Securitate al Germaniei şi o figură importantă în organizarea exterminării evreilor, a emis Ordinul Comisarului conform căruia toţi evreii care ocupau posturi oficiale in administraţia sovietică urmau să fie executaţi. Ordinul a fost interpretat în sens foarte larg de către comandanţii echipelor de acţiune ca vizând toţi adulţii evrei de sex bărbătesc. Un mare număr dintre aceştia au fost împuşcaţi pe loc, indiferent ca ocupau sau nu posturi oficiale. In august 1941, sfera de aplicare a ordinului s-a extins şi asupra femeilor şi copiilor evrei. La 1 august 1941, Heinrich Himmler, şef al SS, transmitea unităţilor din Belarus: "Toţi bărbaţii evrei trebuie împuşcaţi. Femeile şi copii vor fi duşi în mlaştini." Ofiţerul SS însărcinat cu îndeplinirea acestui ordin a comunicat superiorilor săi că "deplasarea femeilor şi copiilor în mlaştini nu a avut succesul scontat întrucât mlaştinile nu erau destul de adânci pentru ca aceştia să se înece." Incepând din septembrie 1941, forţele germane au desfăşurat acţiuni pe scară largă în care întregi comunităţi evreieşti au fost şterse de pe faţa pământului. Astfel, 33.000 de evrei din Kiev, Ucraina, au fost omorâţi pe 29 si 30 septembrie 1941 in valea Babi Yar din apropierea Kievului. In toamna anului 1941 s-a trecut la o nouă fază. Dacă până acum ţinta o reprezentau evreii ruşi, acum urmau să fie ucişi evreii din Polonia şi Serbia. Pentru aceasta, germanii au folosit dube de gazare, maşini special sigilate în care gazul de eşapament era introdus în compartimentul unde se aflau victimele pentru a le asfixia. In iarna 1941- 1942, execuţiile prin împuşcare au încetat, în parte din cauza faptului că pământul îngheţat nu permitea săparea gropilor pentru evreii ucişi. In plus, germanii trebuiau să trimită mulţi evrei în Germania pentru a munci ca sclavi în vederea susţinerii efortului de război. Cu toate acestea, în primăvara lui 1942, campania intensivă de omoruri a fost reluată, de data aceasta fiind ucişi chiar şi evreii ce munceau ca sclavi. Grupele de acţiune îi furnizau lui Hitler rapoarte privind numărul evreilor şi al altor persoane indezirabile ucise. Aceste documente reprezintă sursa primară de cunoaştere a dimensiunii crimelor în masă săvârşite în estul Europei până în primăvara lui 1942.

Soluţia finală

In toamna anului 1941 naziştii au început deportarea tuturor evreilor din Europa ocupată către est (Polonia şi vestul URSS-ului) pentru a-i extermina. Intre timp, în Germania fusese deja adus la îndeplinire programul de exterminare a persoanelor cu handicap mental sau cu handicap fizic sever. Zeci de mii au fost omorâţi, majoritatea prin administrarea monoxidului de carbon. Mulţi alţii au fost ucişi în dube de gazare.

Experienţa acumulată a fost folosită pentru soluţia finală, numele sub care a rămas cunoscut programul de ucidere a evreilor din Europa ocupată de nazişti. La sfârşitul anului 1941, au început planificarea construirii unor adevărate instalaţii de ucis. Din septembrie până în decembrie 1941 au fost testate diferite tipuri de gaz otrăvitor. In septembrie 1941 au desfăşurat experimente de gazare la

Auschwitz, ucigând 600 de prizonieri de război ruşi prin folosirea cianidei, un gaz obţinut din Cyclon-B, numele comercial al unui pesticid pe baza de acid hidrocianic.

Odată ce şi-au îmbunătăţit tehnicile de gazare, naziştii au decis deportarea tuturor evreilor din Europa ocupată pentru a fi ucişi în est. Ţările din care evreii erau deportaţi includeau ţări sub ocupaţie germană: Norvegia, Franţa, Olanda, Belgia, Luxemburg, Cehoslovacia, Polonia, Iugoslavia, Grecia, ca si tari aliate Germaniei: Italia si Ungaria.

Conferinţa Wannsee a fost un moment important în evoluţia politicii de exterminare pentru că, cu această ocazie, participanţii au fost instruiţi să-şi coordoneze eforturile pentru exterminarea evreilor. La scurt timp după "conferinţă", exterminarea evreilor europeni s-a intensificat. Primii pe listă erau cei trei milioane de evrei polonezi. Pentru aceasta operaţiune, cu nume de cod Operaţiunea Reinhard, s-au construit trei centre principale de gazare: Belzec şi Sobibor, în sud-estul Poloniei, nu departe de Lublin, şi Treblinka, în nord-estul Varşoviei. Gazarea a început în cele trei lagăre în perioada martie iulie 1942. Intre 750.000 şi 950.000 de evrei au fost gazaţi la Treblinka; între 500.000 şi 600.000 la Belzec şi in jur de 200.000 la Sobibor. Alte lagăre au fost construite pe principiul combinării muncii forţate cu sistemul de exterminare. Doua lagăre au fost construite lângă Auschwitz, un orăşel din Silezia Superioară. Lagărul mai mic este cunoscut ca Auschwitz 1. Lagărul mai mare a fost numit Auschwitz 2, cunoscut şi ca Birkenau.

In diverse ţări europene, echipe SS erau trimise să conducă adunarea şi deportarea evreilor cu trenul spre centrele de execuţie şi lagărele de concentrare din Polonia. Aceste operaţiuni erau supervizate de Adolf Eichmann, subordonatul lui Heydrich, căruia i se încredinţase aducerea la îndeplinire şi coordonarea soluţiei finale.

Rezistenţa evreilor împotriva naziştilor

Rezistenţa evreilor împotriva naziştilor nu a fost extinsă, dar a existat. Evreii din Europa ocupată de nazişti erau complet dezarmaţi, iar naziştii au făcut totul pentru a-i convinge pe oameni că evreii sunt doar deportaţi în tabere de muncă. Rezistenţa evreilor a fost îngreunată de faptul că populaţia locală, din cauza concepţiilor anti-semite, a temerilor faţă de represiunea nazistă sau chiar din indiferenţă, nu i-a susţinut sau ajutat.

In ciuda agresiunilor şi piedicilor copleşitoare, au existat multe exemple ale rezistenţei armate a evreilor. In ghetourile din estul Europei s-au format grupări de luptători evrei, iar evreii care au reuşit să fugă din ghetouri s-au alăturat partizanilor (mişcării de rezistenţă anti-nazistă) în păduri. Aproximativ 30.000 de evrei din estul Europei au luptat in rândurile partizanilor ruşi.

Chiar si in lagărele morţii de la Sobibor, Treblinka şi Auschwitz au izbucnit revolte. In ţările din vestul Europei aflate sub ocupaţie, evreii s-au alăturat mişcărilor naţionale de rezistenţă. Ei şi-au concentrat eforturile pe ascunderea copiilor evrei şi trecerea evreilor peste frontieră pentru a putea găsi refugiu în ţări neutre ca Elveţia şi Spania.

Alte victime ale nazismului

Evreii nu au fost singurele victime ale nazismului în timpul celui de-al doilea război mondial. Mulţi germani şi locuitori din ţările ocupate de Germania care s-au opus regimului nazist din motive de ideologie au fost arestaţi şi trimişi în lagăre de concentrare. Printre aceştia se numărau adversari politici, mai ales comunişti şi socialişti, membri disidenţi ai clerului, membrii ai 'sectei'

Martorii lui Iehova. De asemenea, naziştii i-au individualizat pe ţigani, pe cei care sufereau de retard mental, boli psihice, handicap sever, ca şi pe germanii homosexuali. Dintre victimele ne-evreieşti, doua categorii au fost trimise în centrele de exterminare: ţiganii şi cei cu handicap sever mental sau fizic. Naziştii nu păreau la fel de hotărâţi în a-i elimina total pe aceştia, aşa cum era cazul evreilor. Nu mai puţin, acţiunile lor împotriva ţiganilor reprezintă un genocid conform definiţiei data de Naţiunile Unite în Convenţia internaţionala pentru prevenirea şi pedepsirea crimei de genocid. Naziştii considerau viaţa persoanelor cu handicap sever, fizic sau psihic, ca nefiind demnă de a fi trăită. Naziştii ii vedeau pe ţigani ca fiind o rasă inferioară, o ameninţare la adresa "purităţii" rasei germane şi o problemă de rezolvat prin omorârea în masă. La începutul celui de-al doilea război mondial, pe teritoriul Germaniei locuiau aproximativ 40.000 de ţigani. Câteva mii au fost sterilizaţi şi mai multe mii au fost deportaţi în centrele de exterminare din Polonia. In diverse ţări din estul Europei, ţiganii erau adunaţi şi împuşcaţi. In lagărul Auschwitz-Birkenau exista un perimetru special pentru ţigani, care cuprindea aproape 20.000 de persoane. Pe toata durata persecuţiei naziste au fost ucişi aproximativ 200.000 de ţigani.

Începând din 1941, naziştii au ucis aproape 3.5 milioane de prizonieri de război ruşi, majoritatea prin înfometare, alţii prin împuşcare sau gazare, în tabere de prizonieri de război, centre de muncă forţată şi lagăre de concentrare. Polonezii, care erau consideraţi subumani şi o piedică pentru expansiunea Germaniei, au fost de asemenea ucişi. În jur de 1.5 milioane de civili polonezi au murit în timpul celui de-al doilea război mondial ca rezultat al invaziei naziste şi ocupării Poloniei.

După război, circa 250.000 de supravieţuitori evrei s-au îndreptat spre taberele de refugiaţi organizate de Aliaţi în Germania, Austria şi Italia. Ei au făcut presiuni asupra armatei americane şi guvernului să fie lăsaţi să emigreze în Palestina, pe atunci sub conducere engleză, şi guvernul american - la rândul său - a făcut presiuni asupra Marii Britanii să accepte aceşti refugiaţi. Anglia a refuzat, însă, şi mii de supravieţuitori evrei s-au îmbarcat pentru a imigra clandestin în Palestina. Suferinţa supravieţuitorilor, care nu aveau unde să se ducă, şi politica statului englez de a opri navele şi a-i trimite pe supravieţuitori în tabere de detenţie în Cipru, a determinat un val de revoltă din partea opiniei publice mondiale. Evreii din Statele Unite s-au mobilizat în favoarea rezolvării problemei refugiaţilor prin crearea unui stat evreiesc în Palestina. Sub presiunea refugiaţilor evrei şi a opiniei publice, englezii au fost nevoiţi să ceară Naţiunilor Unite să rezolve pretenţiile evreilor şi arabilor asupra Palestinei. In 1947, Organizaţia Naţiunilor Unite a votat împărţirea Palestinei între statul evreu şi arabi. Statul evreu Israel a luat naştere în mai 1948.

Bibliografie:

Oliver Lustig, *Ecouri din Holocaust în literatura universală*, AERVH, Bucureşti, 2005.
Wikipedia, enciclopedia liberă.
Carol Iancu, *Evreii din România (1866-1919). De la excludere la emancipare*, Editura HASEFER, 2009.
Ioan Scurtu, Gheorghe Buzatu, *Istoria românilor în secolul al XX-lea*, Editura PAIDEIA, Bucureşti, 1999.
Carol Iancu, *Shoah în România. Evreii în timpul regimului Antonescu (1940-1944)*, Iaşi, Editura Polirom, 2001.

Nevăzuta față a trecutului în semne și cuvinte

Prof. Ciorâță Melisa Măriuca
Școala Gimnazială Nr. 29 Galați

Einsatzgruppen= grupare formată de Heinrich Himmler în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial al cărei misiune principală era anihilarea evreilor și a altor minorități

Mulți elevi se întreabă ce rost are să învățăm despre un eveniment urât care a dus la moartea a milioane de oameni la școală. Nu e ca și cum se poate repeta sau manifesta în zilele noastre, nu? Nu e posibil ca o minoritate care încearcă doar să își trăiască viața în pace să fie chiar discriminată în viața reală sub nasurile tuturor, așa-i? Din păcate se poate, și se întâmplă chiar acum. Vreau să vă prezint câteva exemple de antisemitism „subtil"pe care îl puteți întâmpina și voi!

1. Graffiti cu Svastice

Aceste e primul exemplu la care m-am gândit deoarece un astfel de desen se află într-un parc de lângă casa mea. Acolo îl vede toată lumea, inclusiv copiii care probabil nu știu ce reprezintă acest simbol și cât de dăunător este.

2. Mesajele cu înțeles ascuns care circulă pe social media

Cu toții știm că internetul este una dintre cele mai mari sau chiar cea mai mare sursă de informații. Nu numai adulții, dar și copiii își deschid mintea informațiilor greșite și chiar a mesajelor de acest gen care au un înțeles mai sumbru decât pare. Câteva exemple sunt:

- Goyim Know-ul= *termen creat de conspiraționiști care badjocurește evreii și sugerează faptul că aceștia vor să manipuleze guvernul;*
- Holocough (Holo-răceala)= *termen care încuraja oamenii bolnavi de COVID-19 să răspândească acest virus populației evreiești;*
- Otrăvirea fântânii= *există oameni care cred (și răspândesc ideea) că evreii ar fi otrăvit apa bună de băut din Europa și că aceștia au cauzat epidemia de ciuma bubonică;*
- 30 de arginți/Iuda= *în biblia creștină Iuda l-a vândut pe Iisus pe 30 de arginți. Chiar dacă toți apostolii erau evrei, prin dezinformare, s-a ajuns la concluzia că Iuda, singurul evreu, l-a trădat pe Iisus;*

Există, desigur, și cazuri concrete de acte de discriminare în potriva evreilor, ca strigătele auzite de locuitorii statului Virginia din SUA "Evreii nu ne vor înlocui" în anul 2017, împușcările mortale a sinagogilor din Pittsburgh (2018) și cele din California (2019).

Când au fost întrebați, evreii din Statele Unite de toate felurile, au spus că antisemitismul este cât se poate de activ, mulți dintre ei declarând că au înâmpinat o formă sau alta de discriinare în ultimele 12 luni.

Antisemitismul nu este pe cale de dispariție și nici nu va fi dacă nu facem ceva. Dacă vezi pe

internet un comentariu răutăcios la adresa evreilor, gândește-te la victimile Holocaustului. Diferența dintre atunci și acum este că nu ești oprit de nimeni să acționezi. Raportează contul, oferind screenshot-uri sugestive și nu ezita să contactezi chiar poliția în cazurile locale. Încurajează studierea istoriei și încurajează-i pe ceilalți să învețe din greșelile umanității. Când ignorăm lecția trecutului, riscăm să o repetăm. Ura este o emoție negativă și ea transcende timpul și generațiile cu o putere pe care nu o putem măsura. Schimbarea începe cu noi!

DREPTURILE OMULUI

Drepturile omului

Bibliotecar Ema-Tamara Bălțățeanu
Liceul Teoretic ”Constantin Noica” Alexandria, Teleorman

Drepturile omului sunt drepturile pe care le posedă fiecare ființă umană, obţinute la naştere, și care îi aparțin indiferent de naționalitate, locul de reședință, sex, origine națională sau etnică, culoare, religie, limba, dizabilitate sau orice alt statut. Ele sunt inerente tuturor fiinţelor umane, ceea ce înseamnă că nici un om, oriunde nu s-ar afla, nu poate fi vreodată lipsit de drepturile sale, în orice circumstanţe şi indiferent de motiv. Ele ne aparţin doar pentru că suntem fiinţe umane.

În esență, drepturile omului corespund necesităţilor fundamentale ale oamenilor: educația, sănătatea, condiții adecvate de muncă și remunerare proporțională lucrului prestat, proprietate privată, nivel de trai decent, participare la viața politică, libertatea religiei, protecție împotriva abuzurilor, acestea reprezentând o formă juridică pentru asigurarea acestor necesități fundamentale.

Din punct de vedere al conținutului drepturilor și libertăților fundamentale, acestea se împart în:

a. inviolabilitatile;
b. drepturile și libertățile social-culturale;
c. drepturile exclusiv politice;
d. drepturile și libertatile social-politice;
e. drepturile garanții

Conceptul de drepturile omului este relativ nou (raportat la istorie umană), dar au fost încercări de-a lungul timpului de creare a unor „drepturi” care să aparțină doar oamenilor prin virtutea faptului ca sunt oameni, sa fie universale și aplicate ţn mod egal tuturor oamenilor. Din cauza structurii istoriei de pana acum – razboaie, cuceriri, sclavie – este greu de definit acele încercări ca începuturile conceptului de drepturile omului, dar pot fi luat în considerare astfel. Unele dintre primele idei de conferire a unor drepturi egale sau a unor drepturi pe care azi le denumim drepturile omului au aparut in lumea islamica,

odata cu sharia.

Multe dintre ideile de bază care au animat mișcarea s-au dezvoltat în urma celui de Al Doilea Război Mondial și a atrocităților Holocaustului, culminând cu adoptarea Declarației Universale a Drepturilor Omului din Paris de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite în 1948. Lumea antică nu poseda conceptul de drepturi universale ale omului. Societățile antice au avut "sisteme elaborate de taxe, concepții de justiție, legitimitate politică, și umană înfloritoare, care a căutat să realizeze demnitatea umană, înflorirea, sau bunăstarea în întregime independente de drepturile omului". Conceptul modern al drepturilor omului s-a dezvoltat în perioada modernă timpurie, alături de secularizarea europeană a eticii iudeo-creștine. Precursorul real al discursului privind drepturile omului a fost conceptul de drepturi naturale, care a apărut ca parte a tradiției medievale. Dreptul natural a devenit proeminent în timpul Iluminismului, enunțat de filosofii John Locke, Francis Hutcheson, și Jean-Jacques Burlamaqui, precum și o poziție importantă în Discursul politic al revoluției americane și al revoluției franceze. Din această fundație modernă s-a născut mișcarea pentru drepturile omului apărută în a doua jumătate a secolului al XX-lea.

Protecţia drepturilor omului sau solicitarea respectării acestora se realizează prin uilizarea mecanismelor legale sau prin diferite activităţi ale societăţii civile - campanii, lobby.

Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, cunoscută și sub denumirea de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, este un catalog al drepturilor fundamentale elaborat de Consiliul Europei, semnat pe 4 noiembrie 1950 la Roma și intrat în vigoare pe 3 septembrie 1953. Convenția a fost ratificată de cvasi-totalitatea statelor membre ale Consiliului Europei, este una dintre construcțiile cele mai noi ale sistemului instituțional internațional. Convenția și protocoalele sale adiționale apără mai multe drepturi și libertăți fundamentale ce au ca titulari persoane fizice, privite individual, sau diverse entități sociale, cu excepția oricăror structuri statale. Drepturile fundamentale şi libertăţile, aşa cum sunt ele stabilite în Convenţia Europeană a Drepturilor Omului sunt:

- dreptul la viaţă;
- dreptul de a nu fi supus torturii şi relelor tratamente;
- dreptul de a nu fi supus sclaviei şi muncii forţate;
- dreptul la libertate şi siguranţă;
- dreptul la un proces echitabil şi la 2 grade de jurisdicţie în materie penală;
- dreptul de a nu fi supus unei pedepse neprevăzute de lege;
- dreptul de a nu fi judecat şi pedepsit de 2 ori;
- dreptul la respectarea vieţii private şi de familie, a domiciliului şi corespondenţei;
- libertatea de gândire, conştiinţă şi religie;
- libertatea de exprimare;
- libertatea de întrunire şi asociere;
- dreptul la căsătorie şi egalitatea între soţi;
- dreptul la un recurs efectiv;
- dreptul la protecţia proprietăţii;
- dreptul la instruire;
- dreptul la liberă circulaţie.

Drepturile fundamentale ale cetăţeanului sau drepturile omului au constituit prin esenţa lor o valoare în sine, recunoscută cu nuanţări şi conţinut diferit în evoluţia societăţii omenești de la origini până astăzi.

Comunitatea internațională a stabilit că drepturile omului sunt:

• inalienabile (nimeni nu le poate pierde, deși în unele circumstanțe ele pot fi suspendate sau restricționate);

• indivizibile, interdependente și interrelationate (nu pot fi abordate izolat unele de altele);

• universale (se aplică în mod egal pentru toate persoanele, indiferent de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinii politice sau de alt gen, origine națională, origine socială sau alt tip de statut).

Societatea umană contemporană, comunitatea umană nu se poate dezvolta armonios și în ritm ascendent dacă această dimensiune fundamentală a ei este ignorată sau nesocotită, căci nesocotirea sau încalcarea acesteia este menită să ducă la întârzieri, disfuncționalități sau chiar convulsii în cadrul societății. De aceea, statele și organizațiile internaționale create de ele, precum și organizațiile non guvernamentale au instituit norme juridice, tehnici și metode adecvate pentru respectarea drepturilor și garantarea aplicarii efective a acestora. Omul, drepturile sale imprescriptibile, reprezintă cea mai mare valoare a umanității. De aceea, drepturile sale au fost afirmate, proclamate, consacrate prin mijloace juridice, materiale si instituționale, astfel ca persoana sa fie protejată și apîrătă de efectele nocive ale razboaielor și ale altor acte de barbarie, de manifestările de intoleranță etnică, religioasă, filozofică și politică.

Bibliografie :

Ion Dogaru, Dan Claudiu Dănişor, *Drepturile Omului şi Libertăţile Publice*, Vol. I, Editura "Dacia Europa Nova", Lugoj, 1997.

Vincent Berger, *Jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului*, Editura "Institutul Român pentru Drepturile Omului", Bucureşti, 1996.

Aspecte ale istoriei Coreei

Iordache Sorina Ioana, Clasa a X-a
Prof. Ionescu Ioana
Colegiul „Spiru Haret” Ploiești

Prin aceste pagini despre Coreea, cu focalizare asupra Coreei de Nord, doresc a atrage atenția asupra vieții oamenilor din Coreea de Nord, care sunt privați de drepturile lor, de către guvernul totalitarist. Dar, să o luăm cu începutul.

Coreea în istorie:

În antichitate, Peninsula Coreea și Manciuria erau sub ocupația Celor Trei Regate ale Coreei, adică cele mai mari și principalele regate de la acea vreme, de care depindeau unele regate mai mici.

Aceste regate erau: Goguryeo, Baekje și Silla.

Regatul Goguryeo, mai târziu redenumit Goryeo, se întindea pe teritoriul actualei Coreei de Nord și sudul Manciuriei și avea capitala în locul unde este astăzi orașul Kaesong (oraș ce a prosperat ca oraș comercial, iar acum este centrul producției ușoare în Coreea de Nord). Acest regat a stat în picioare aproximativ 700 de ani și a fost urmat de statul coreean Joseon, care a durat aproximativ cinci secole.

Joseon a fost ultima dinastie din istoria coreeană și cea mai lungă dinastie guvernată după principii confucianiste cum ar fi: trăirea unei vieți integre, cu o ordine morală la nivel individual și social (în timpul existenței sale, Dinastia Joseon a condus teritoriile coreene, și-a extins granițele, a încurajat studierea culturii chineze, organizarea societății coreene după principii confucianiste, a sprijinit progresul culturii clasice coreene, a comerțului, științei, literaturii și tehnologiei). Perioada Joseon a lăsat o moștenire substanțială Coreei moderne: o mare parte din cultura coreeană modernă, eticheta, normele și atitudinile sociale față de problemele actuale au fost dezvoltate în această perioadă. Limba coreeană modernă, dialectele sale și grupul etnic majoritar coreean care se referă la ei înșiși drept „poporul Joseon", sunt derivate din cultura și tradițiile Joseon.

William Elliot Griffis, în cartea sa „Corea, the Hermit Nation" (=Coreea, națiunea pustnică/izolată, carte publicată original în 1882), s-a referit la întreaga Coree din timpul Dinastiei Joseon ca fiind un regat izolat, pustnic, dar acum se face referire doar la Coreea de Nord.

Divizia celor două Corei:

Împărțirea celor două Corei a avut loc în anul 1945, ca urmare a victoriei aliate din cel de Al Doilea Război Mondial, care a dus la sfârșitul celor 35 de ani de dominație a Imperiului Japonez asupra Coreei.

Războiul din Coreea a început la data de 25 iunie 1950. Un motiv al declanșării a fost și dorința, atât a Statelor Unite, cât și a Uniunii Sovietice, de a ocupa fostul Imperiu Coreean. Astfel, Statele Unite ale Americii au luptat de partea sudului, iar Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice și China, de partea nordului.

Coreea a fost împărțită în Coreea de Nord, Zona Demilitarizată a Coreei și Coreea de Sud.

Războiul a încetat la data de 27 iulie 1953, odată cu un armistițiu semnat de Statele Unite și Coreea de Nord. Armistițiul a încheiat doar focurile, dar nu a oprit definitiv războiul, cele două Corei aflându-se tehnic în conflict din timpul Războiului Rece până în ziua de astăzi.

Potrivit lui Henry Kissinger , pentru SUA, acesta a fost primul conflict necâștigat clar.

China comunistă a cunoscut sfârșitul confruntărilor în mod pozitiv, fiind neînvinsă de superputerea occidentală.

URSS nu au fost prea încântați deoarece, de la acest război, dușmanii lor, americanii, au menținut forțe și baze militare pe teritoriile asiatice.

Războiul a cauzat aproximativ 2.5 milioane de decese:

Coreea de Nord: 1.545.000 decedați, dintre care 746.000 au fost soldați

(Coreea de Nord: aproximativ 90.000 de soldați au decedat din lipsă de harnă; 680.000 persoane dispărute)

Coreea de Sud: 778.000 decedați, dintre care jumătate civili
54.000 decedați soldați americani; »180.000 decedați soldați chinezi
Coreea De Nord:

Reprezintă un stat socialist, descris ca stalinist și izolaționist. Datorită unor reforme socialiste, a devenit a doua cea mai industrializată țară asiatică, după Japonia, astfel având un avânt economic, însă s-au prăbușit în anii 1990.

Coreea de Sud:

În timp ce a fost guvernată de diverse puteri pre-occidentale și militare, până în 1975, pe plan economic, se afla cu mult sub Coreea de Nord însă, cu prăbușirea URSS și a blocului comunist, a devenit una dintre cele mai avansate țări, pe plan economic, din lume.

Drapelul Coreei de Nord a fost adoptal la data de 8 septembrie 1948, iar la data de 9 septembrie 1948 a fost proclamată „Republica Populară Democrată din Coreea". Simbolul stea roșie a comunismului este prezent în acest steag pe un disc alb. Culoarea roșie a benzii centrale = patriotismul revoluționar; dungile albastre = „aspirația poporului coreean de a se uni cu popoarele revoluționare ale lumii și de a lupta pentru independența idealurilor de victorie, prietenie și pace". Este folosit ca steag al comodității.

Coreea de Nord este ceea ce ar fi ajuns România, azi. Este o țară care seamănă, dar întrece cu mult România de la începutul anilor 1950 sau mijlocul anilor 1980. Numărul locuitorilor și întinderea sunt apropiate. Cu toate că semănam, eram diferiți în toate, până și cultul personalității. Acesta a fost copiat de Ceaușescu după vizita sa în Coreea de Nord în 1971, urmată de „Cântarea României" (23 august) și numele său scris cu oameni pe stadioane, precum văzuse în Coreea de Nord, dar și în China.

Din 1948 până în 1994, până la moartea lui Kim Il-Sung, cât și după, cele două Corei au păcut pași mici spre unificare.

După moartea lui Kim Il-Sung, Coreea de Nord a resimțit mai multe crize una după alta. Aproape a ajuns la un colaps energetic, astfel fiind închise fabrici, în 1995, respectiv 1996 s-au confruntat cu inundații masive, iar în 1997, din cauza verii secetoase, s-a ajuns la foamete și se spune că aproximativ 2 milioane de persoane și-au pierdut viața din această cauză. Acestea sunt doar câteva exemple. În urma tuturor dezastrelor, NIMENI nu știe cu exactitate numărul deceselor. Speculanții americani au lansat în ziare știrea că numărul deceselor ar fi în jur de 10 milioane. UNICEF a constatat că, în 2003, rata malnutriției din Coreea de Nord a scăzut semnificativ, din 1998. Astfel că, în cazul copiilor a scăzut de la 61% la 21%, în cazurile de malnutriție acută de la 16% la 9%, în cazul de malnutriție cronică de la 62% la 42%.

„Coreea de Nord este țara pe care americanii iubesc să o urască."

Kim Jong-Il, fiul cel mare al lui Kim Il-Sung a urcat la putere după ținerea celor trei ani tradiționali de doliu, în septembrie 1998. Jong-Il a fost urmat la conducere de fiul său, Kim Jong-Un, în 2011, după decesul său din cauza unui atac de cord. Kim Jong-Un a învățat sub un nume fals în Elveția și la universitatea din Coreea de Nord numită după bunicul său, „Universitatea Kim Il-Sung". Kim Jong-Un trăiește deasupra legilor, astfel că în 2010 acesta a fost numit general cu patru stele, în ciuda faptului că nu avea experiență militară pe teren. După decesul tatălui său, presa națională se referea la Kim Jong-Un ca la „un alt conducător trimis din ceruri".

Pe teritoriul Coreei de Nord există lagăre de muncă ce se spun a fi de două ori mai mari decât Gulagul sovietic și de douăsprezece ori mai mari decât cele naziste. Acestea sunt împrejmuite de garduri cu sârmă ghimpată electrificată și sunt ascunse adânc, în munți. Guvernul sud-coreean estimează că aceste lagăre dețin circa 150.000 de persoane, în timp ce americanii spun că ar fi chiar 200.000 de persoane. În 2011 au apărut noi construcții pe teritoriul lagărelor, deci numărul deținuților a crescut.
Potrivit agenției sud-coreene de informații și organizațiilor pentru apărarea drepturilor omului, există șase lagăre. Cel mai mare are întinderea de 50 km și lățimea de 40 km, având o suprafață mai mare decât Los Angeles. În lagărele numărul 15 și numărul 18 există zone de reeducare în care unii deținuți au unica șansă să beneficieze de învățăturile lui Kim Il-Sung și ale fiului său, Kim Jong-Il. Dacă deținuții reușesc să-i convingă pe gardieni că sunt loial regimului, pot fi eliberați, dar monitorizați în permanență de securitatea națională. Celelalte lagăre sunt lagăre cu prizonieri așa-ziși „irecuperabili" și se numesc „districte sub control total" .

Lagărul 14 are reputația de a fi cel mai cumplit, din cauza condițiilor deosebit de dure de muncă, vigilența extraordinară a gardienilor și statul nu ignor crimele grave săvârșite de deținuți, mulți dintre ei fiind foști membri importați ai partidului aflat la guvernare sau ai armatei și familiile lor. (În Coreea de Nord există o lege în care ești condamnat pe trei generații; lege proclamată de Kim Il-Sung: „Seminția dușmanilor de clasă, oricare ar fi aceștia, trebuie distrusă până la a treia generație.")
Acesta se află în centrul Coreei de Nord, Kaechon, în sudul provinciei Pyongan. Găzduiește aproximativ 15.000 de persoane și are circa 50 km și lățimea de vreo 25 km. Conține ferme, fabrici și mine înșirate în văile din munții abrupți.

Legile lagărului 14:

Nu încercați să evadați.
Deținuții prinși încercând să evadeze vor fi împușcați imediat.
Orcine e martor la o tentativă de evadare și nu o raportează va fi împușcat imediat.
Martorii unei tentative de evadare trebuie să înștiințeze fără întârziere un gardian.
Deținuților le este interzis să se adune în grupuri de doi sau ma mulți pentru a plănui sau încerca o evadare.
Nu vă asociați.
Deținuții care s-au adunat într-un grup mai mare de doi fără permisiunea unui gardian vor fi împușcați imediat
Deținuții care intră fără permisiune în satul gardienilor sau care aduc pagube proprietății publice vor fi împușcați imediat.
Nicio adunare nu va depăși numărul de deținuți în cuviințat de gardianul responsabil.
În afara programului de muncă, deținuții nu au voie să se adune fără aprobare prealabilă.
Trei sau mai mulți deținuți nu au voie să se deplaseze împreună noaptea fără permisiunea gardianului responsabil.
Nu furați.
Deținuții prinși furând sau în posesia unor arme vor fi împușcați imediat.
Deținuții care nu raportează sau care ajută alți deținuți care au furat sau posedă arme vor fi împușcați imediat.

Deținuții care fură sau ascund mâncare vor fi împușcați imediat.
Deținuții care aduc în mod intenționat pagube oricărui material utilizat în lagăr vor fi împușcați imediat.
Respectați necondiționat ordinele gardienilor.
Deținuții care au intenții rele față de un gardian sau care atacă fizic un gardian vor fi împușcați imediat.
Deținuții care nu respectă întru totul ordinile unui gardian vor fi împușcați imediat.
Deținuții nu au voie să se plângă de gardieni sau să-i vorbească de rău.
Când întâlnesc un gardian, deținuții trebuie să se încline respectuos.
Raportați atunci când observați ceva suspect
Deținuții care acoperă sau oferă ajutor unui fugar vor fi împușcați imediat.
Deținuții ce dețin sau ascund posesiunile unui fugar, conspiră cu el sau nu îl raportează vor fi împușcați imediat.
Urmăriți-vă unii pe alții și raportați fără întârziere orice comportament suspect.
Toți deținuții trebuie să-i observe pe ceilalți și să fie vigilenți.
Trebuie observat atent felul, coportamentul celorlalți deținuți. Orice lucru care trezește suspiciune va fi raportat imediat unui gardian.
Deținuții trebuie să ia parte la ședințele de luptă ideologică și să critice cu vehemență comportamentul propriu și al celorlalți deținuți.
Îndepliniți-vă și depășiți-vă norma de muncă
Deținuții care își neglijează norma de muncă sau nu și-o îndeplinesc vor fi considerați refractari și vor fi împușcați imediat.
Fiecare deținut este răspunzător de îndeplinirea normei sale de muncă.
ți îndeplini norma de muncă înseamnă să-ți speli păcatele și să răsplătești statul pentru îngăduința arătată.
Norma de muncă stabilită de un gardian, nu poate fi schimbată.
În afară de locul de muncă, nu intrați în contact cu deținuți de sex opus din motive personale
Deținuții care au contact sexual fără aprobare prealabilă vor fi împușcați imediat.
Deținuții de sexe opuse nu vor conversa în afara locului de muncă fără aprobare prealabilă.
Deținuții nu vor merge la toaleta pentru sexul opus fără aprobare prealabilă.
Deținuții de sexe opuse nu se vor ține de mână și nu vor dormi unii lângă ceilalți fără un motiv special.
Deținuții nu vor intra în zona de locuit a sexului opus fără aprobare prealabilă.
Căiți-vă sincer pentru greșelile voastre.
Deținuții care nu-și recunosc păcatele și pretind că nu le au vor fi împușcați imediat.
Deținuții trebuie să cugete adânc la acțiunile pe care le-au săvârșit împotriva țării și societății și își vor da silința să își spele păcatele.
Deținuții se pot reabilita numai după cer și-au recunoscut păcatele și au reflectat îndelung la faptele lor.
Deținuții care încalcă regulile lagărului vor fi împușcați imediat.
Deținuții trebuie să vadă în gardieni adevărați învățători și, respectând cele zece reguli ale lagărului, să se străduiască, prin muncă grea și disciplină, să-și spele greșelile trecutului.

Baroul Coreean din Seul, în urma mai multor declarații a unor norocoși evadați, a conturat o imagine detaliată a vieții de acolo. Anual câțiva deținuți sunt executați public, alții sunt omorâți în bătaie

sau uciși în secret de gardieni.
Gardienii au mână liberă să se comporte cu deținuții după bunul plac.
Deținuții, majoritatea, lucrează la câmp sau în mine de cărbun, cos uniforme militare sau fac ciment.
Sunt hrăniți cu porumb, varză și sare, cât să nu moară e foame.
Își pierd dinții, li se înnegresc gingiile, li se șubrezesc oasele, iar la 40 de ani sunt deja aduși de spate.
Primesc un set de haine o dată sau de două ori pe an.
Muncesc și dorm pe zdrențe murdare. Nu au săpun, ciorapi, lenjerie intimă sau hârtie igienică. Muncesc 12-15 ore pe zi, până cedează și mor (de obicei din cauza subnutriției și mulți nu ating vârsta de 50 de ani). Guvernul occidental și organizațiile pentru apărarea drepturilor omului estimează că în aceste lagăre și-au pierdut viața sute de mii de suflete.
Deținuții, dacă făceau ceva remarcabil, pe post de premiere, cei singuri erau căsătoriți între ei, cu șansa de a se vedea cu partenerul de cinci ori pe an.

Coreea de Nord declară în nenumărate rânduri că aceste lagăre nu există, însă dovezile și mărturiile spun altceva. Este o țară foarte precaută, reporterii străini (mai ales americani) fiind rareori lăsați să pătrundă în țară și nu puteau cutreiera după bunul plac, fiind lăsați să vadă doar ce însoțitorii îi lăsau. Dacă un jurnalist intra ilegal, era acuzat de spionaj și riscau luni, chiar ani de închisoare, în penitenciarele nord-coreene.

Coreea de Nord este un stat totalitarist comunist, cu o istorie bogată alături de jumătatea sa, Coreea de Sud. La data de 9 septembrie 1948, Coreea de Nord a devenit Republica Populară Democrată din Coreea. Imperiul Coreean s-a împărțit în urma unui mare război din 1950. În războiul celor două Corei au intervenit URSS, SUA și China. Au fost aproximativ 2.5 milioane de decese în urma războiului.
Liderii Coreei de Nord după, cât și în timpul războiului au alcătuit dinastia Kim și au fost Kim Il-Sung, fiul său, Kim Jong-Il, și fiul său, actualul președinte, Kim Jong-Un.

În 1971 Ceaușescu a fost în vizită în Coreea de Nord de unde a adoptat „Cântarea României și scrierea numelui său cu trupuri pe stadion.
Din 1995 până în 1998, Coreea de Nord a trecut prin mai multe dezastre cu un număr de pierderi de vieți omenești de mai bine de 10 milioane.
Kim Jong-Un a preluat șefia statului după moartea tatălui, în 2011. Acesta a învățat sub un nume fals în Elveția.

Pe teritoriul Coreei de Nord există șase lagăre de muncă, acestea ar avea în jur de 150.000 de deținuți. Lagărele coreene ar fi de două ori mai vechi decât Gulagul sovietic și de douăsprezece ori mai vechi decât lagărele de concentrare naziste. Cel mai mare ar fi mai mare decât Los Angeles, având o întindere de 50 km și o lățime de 40 km. Cel mai crud este considerat lagărul 14. Lagărul 14 găzduiește aproximativ 15.000 de deținuți. Acesta are ferme, fabrici și mine. În lagăre, anual, sunt executați câțiva deținuți, public. Alți deținuți mor de foame sau în urma corecțiilor aflicate de gardieni, prin bătaie. Sunt obligați să se denunțe între ei în scopul de a supraviețuii. Dacă se denunță între ei sunt dați ca exemplu și primesc mai multă mâncare. Atât copilul pentru mamă, cât și mama pentru copil este un dușman cu care trebuie să împartă mâncarea.

În școli copiii învață minimul de cunoștințe, cum ar fi câteva litere, cât să citească un pic și

nu știu absolut nimic de ce se întâmplă afară, nici măcar despre guvernul țării și dictatura urmată afară. Presa are acces limitat, fiind lăsați să vadă doar ce se vrea.

Concluzii:

În concluzie, deși este o țară cu o istorie bogată și puternică militar în perioada modernă, Coreea a avut parte de nefericita soartă de a se împărții în timpul Războiului Rece. Regimul comunist a transformat fundamental structura mentalului coreean, în Coreea de Nord. De la niște oameni integri, neînfricați, au ajuns temători și lipsiți de drepturi din cauza regimului politic.

Cu toate acestea, cea mai de seamă calitate a lor, loialitatea, îi împiedică să-și trădeze liderul, ceea ce-i face demn de aprecierea noastră.

Bibliografie:

„Evadare din lagărul 14” - Blaine Harden
„ „North Korea: Another Country” - Bruce Cummings
„The Aquariums of Pyongyang” - Kang Chol-Hwan, Pierre Rigoulot
„Corea, the Hermit Nation” - William Elliot Griffis
koaha.org Wikipedia.org

Democraţia la locul de muncă, în micro și respectiv macrosistem

Prof. Sonkodi-Cozma Dana-Maria
Școala Gimnazială Ștefan Pascu Apahida

- În cadrul proiectului „Democrație. Discriminare. Drepturile omului.” am realizat dezbateri cu colegii care predau diverse discipline de studiu, iar rezultatul acestora este articolul de față.

Cu elevii am comemorat victimele Holocaustului punând în scenă piesa de teatru „Am vrut să zbor ca un fluture – Amintirile unui copil trecut prin Holocaust”.

În orice unitate de învăţământ ar trebui să se manifeste regulile de bază ale democraţiei.

Astfel, în şcoli ar trebui să domnească transparenţa decizională, participarea şi interesul tuturor celor imolicaţi în procesul de învăţământ, capacitatea directorului de a lua decizii, de a se adapta la solicitările personalului didactic şi auxiliar, ale elevilor.

Directorul ar trebui să aibă capacitatea de a lua decizii, de a se adapta la solicitările personalului didactic, auxiliar, ale elevilor, de a-şi stabili obiective clare şi coerente. Trebuie să se adapteze la resursele materiale existente şi disponibile pentru a satisface nevoile personalului, dar şi ale elevilor, pentru a asigura eficienţă şi eficacitate activităţii de predare – învăţare, dar şi altor activităţi din unitate. Managerul unităţii de învăţământ trebuie să aibă capacitatea de a mobiliza resursele umane, dar şi de a determina personalul să fie implicat şi să simtă satisfaţie la locul de muncă. Trebuie să încurajeze iniţiativele de dezvoltare comunitară, implicarea subordonaţilor în astfel de activităţi, să încurajeze parteneriatul cu societatea civilă, cu grupurile culturale, cu sectorul privat, dar şi cu orientarea

internaţională.

Toate aspectele menţionate mai sus trebuie asigurate de la nivel macro (Ministerul Educaţiei şi Cercetării Ştiinţifice) spre nivel mezo (Inspectoratele Şcolare Judeţene) şi apoi spre nivel micro (Unităţile Şcolare).

Referitor la democraţia existentă la nivelul unităţii şcolare în care-mi desfăşor activitatea pot menţiona câteva aspecte. În privinţa organizării activităţii consider că managmentul este defectuos, datorită supraîncărcării cu sarcini a unora (în favoarea altora care nu se implică şi nu sunt implicaţi), participării la prea multe proiecte (înlocuirea calităţii cu cantitatea), lipsei comunicării între cadrele didactice şi personalul auxiliar al şcolii, prea puţunei comunicări între director şi directorul adjunct.

Pe de altă parte, din punct de vedere al sprijinului oferit de conducerea şcolii, pot afirma că este prompt şi de fiecare dată. Colectivul de cadre didactice este unit, doreşte să se implice în viaţa şcolii, în activităţi extraşcolare (cu mici excepţii bineînţeles).

În ce priveşte democraţia la nivel macro, cred că funcţionează foarte defectus. Cadrele didactice (de la catedră) sunt consultate formal în orice problemă (programă şcolară, manuale, etc.). La fel şi elevii. Sarcinile sunt trimise cu întârziere spre inspectoratele şcolare care le trimit spre unităţile şcolare cu şi mai mare întârziere (ajungându-se de multe ori ca anumite situaţii statistice trebuiau făcute pentru ieri, deşi s-a anunţat azi...).

Ca să mă fac mai bine înţeleasă în ce înţeleg eu că ar trebui să fie şi cum ar trebui să funcţioneze democraţia la locul de muncă, în micro, respectiv macro – sistem mi-am permis să adresez câteva întrebări la care am oferit şi un răspuns la o problemă la o problemă pe care eu o am de câţiva ani buni: predau un curs opţional de „Istorie locală” de peste opt ani.

Consider că în ceea ce priveşte proiectarea curriculară, predarea unui curs opţional, cel care predă, Inspectoratul Şcolar Judeţean, ME ar trebui să aibă o mai mare coerenţă, astfel încât am realizat următorul material:

Nivel macro:

1. Care sunt documentele scrise care permit şi ne ajută în întocmirea şi predarea la clasă a unui CDŞ?

Legea Educaţiei Naţionale nr. 1/2011, art. 66.

Ordonanţa de urgenţă nr. 92/18.12.2012, art. 66.

Ordinul Ministrului Educaţiei şi Cercetării nr. 3638/11.04.2001.

Ordinul Ministrului Educaţiei şi Cercetării nr. 3670/17.04.2001.

2. Este suficient de clară legislaţia referitoare la CDŞ?

CDŞ nu ar trebui să fie integrat în trunchiul comun, trunchiul comun şi CDŞ-ul nu ar trebui să se contopească în trunchiul comun. CDŞ nu trebuie asimilat în trunchiul comun, „şcoala ar trebui să se adapteze la elev” nu invers.

3. Cum ar putea Ministerul Educaţiei să încurajeze predarea unui astfel de curs opţional?

Prin aprobarea unei programe şcolare naţionale şi prin elaborarea de ghiduri de bune practici.

4. Ar fi oportună predarea unui astfel de opţional la nivel naţional?

Consider că da, având în vedere atenuarea evidentă a sentimentului patriotic, a sentimentului apartenenţei la o comunitate. Conţinutul şi mijloacele didactice ale cursului sunt atractive, moderne. Un număr semnificativ de elevi şi părinţi ar putea fi tentaţi să opteze pentru a urma un astfel de curs

opţional.
Nivel mezo:
1. Există o viziune, o coordonare fermă la nivel mezo a activităţiilor de proiectare curriculară sau se bazează, de obicei, pe viziunea personală a propunătorilor de cursuri opţionale?
Cadrele didactice ar trebui consiliate şi sprijinite în asigurarea mijloacelor didactice necesare, unor auxiliare, etc. de asemenea, ar trebui familiaizate cu problematica proiectării curriculare, proiectarea planificărilor calendaristice, planurilor unităţilor de învăţare, proiectelor de activitate didactică.
2. Este suficient sprijinul şi consultanţa curriculară pentru demersurile de proiectare a CDŞ?
ISJ ar trebui să organizeze cursuri de formare, simpozioane, manifestări ştiinţifice, seminarii, etc. să ofere sugestii metodologice propunătorilor de CDŞ, să conceapă curriculum de suport, ghiduri metodologice, etc..
3. Sunt suficient mediatizate CDŞ-urile predate în şcoli la nivel judeţean?
Este necesară existenţa unei centralizări, a unui ghid al cursurilor opţionale care sunt predate în fiecare an şcolar în toate unităţile şcolare din judeţ şi care să se regăsească în fiecare şcoală.
Nivel micro:
1. Cui i se adresează cursul opţional ,,Istorie locală”? Cine va beneficia?
Elevi din clasele VI-VIII de la Școala Gimnazială ,,Ștefan Pascu” Apahida.
2. De ce / pentru ce este necesar acest curs de istorie locală?
Este necesar pentru conştientizarea propriei identităţi în cadrul comunităţii locale, naţionale.
3. Ce anume trebuie predat, fixat, consolidat?
Trebuie predate conţinuturile prezentate în programa opţionalului.
4. În ce condiţii se va desfăşura opţionalul de istorie locală?
Se va desfăşura în cabinetul de istorie, dar şi ,,pe teren” – acasă la intervievaţi sau intervievatori, se vor folosi reportofonul, filme, înregistrări, poze, albume, decoraţii, tablouri, calculatorul, etc., în anul şcolar 2022-2023.
5. Cum se va realiza evaluarea/autoevaluarea?
Prin realizarea unor interviuri, portofolii, proiecte, referate, ,,cărticele”, prin observarea directă, etc..
6. Cum aş putea stimula activitatea elevilor la curs?
Prin acordarea posibilităţii de a-şi alege teme care să îi intereseze, prin concursuri la nivel de elevi participanţi la opţional sau la Festivalul ,,Prin tradiţii...spre identitate!” care se desfăşoară la nivel regional şi este înscris în Calendarul Activităţilor Educative aprobat de ME.
7. Este într-adevăr relevant rolul părinţilor în alegerea cursului opţional având în vedere faptul că adesea CDŞ se stabileşte în funcţie de ,,nevoile” de menţinere sau vacantare a unor posturi, norme didactice şi nu în acord cu opţiunile elevilor, părinţilor, etc.?
Conducerea unităţii de învăţământ trebuie să asigure elevilor posibilitatea de a participa la cursul opţional ales împreună cu părinţii.
8. Proiectarea şi predarea acestui curs opţional presupune efort în plus din partea cadrului didactic?
Da. Trebuie să-i interogheze pe elevi, să ştie dacă sunt interesaţi, să proiecteze programa de opţional, să-şi procure şi să-şi realizeze mijloace didactice, etc..
9. Cum şi când se va desfăşura ora de oţional având în vedere faptul că există posibilitatea să participe

elevi din mai multe clase?
Plaja orară alocată cursurilor opţionale trebuie să fie gândită temeinic, aşa încât, să dea posibilitatea elevilor să participe la ce curs şi-au ales. (spre exemplu: luni şi vineri de la 12.00 la 15.00)

Educaţia pentru drepturile omului

Prof. înv. preşc. Balu Cosmina
Școala Gimnazială ,,Sorin Leia" Tomești

Educaţia este un drept al omului indispensabil exercitării celorlalte drepturi şi libertăţi. Dreptul la educaţie constituie obiectul a numeroase instrumente internaţionale şi naţionale, cu sau fără forţă juridică.

Plecând de la o prezentare generală a conceptului de educaţie – obiect de studiu al ştiinţelor educaţiei, şi tratat de o vastă literatură de specialitate –, interesul nostru se concentrează asupra dreptului la educaţie şi a modului de încadrare a acestuia prin texte şi instrumente internaţionale. Educaţia corespunde formării globale a individului la diferit te nivele şi în forme diferite, reprezentând ansamblul de activităţi de transmitere şi însuşire de cunoştinţe şi valori. În sens larg, educaţia este o activitate cu caracter fundamental care se desfăşoară la început în mod spontan, apoi deliberat şi instituţionalizat şi care constă în proceduri şi măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării şi dezvoltării însuşirilor intelectuale, morale şi fizice ale persoanei umane.

Prin educaţie se modelează şi se dezvoltă facultăţile şi capacităţile cu care este natural dotat orice individ. În sens restrâns, educaţia vizează în special copii şi tinerii şi se realizează ca educaţie formală în cadrul sistemului şcolar. Însă de educaţie poate beneficia, în general, orice membru al societăţii, indiferent de vârstă. Acesta este conceptul de educaţie continuă, desfăşurată pe durata întregii vieţi.1 Indiferent de modul în care se realizează, ca educaţie formală, nonformală sau informală, educaţia este o condiţie esenţială a dezvoltării personalităţii umane, având mereu, în istoria societăţii, scopul ameliorării morale, intelectuale şi fizice a oamenilor.

În acelaşi timp, furnizând fiecărui individ mijloacele de exercitare a propriilor drepturi, educaţia serveşte în mod indirect drepturile omului ca o condiţie de progres. Educaţia se desfăşoară de-a lungul întregii vieţi a individului ca un proces continuu în care metodele de educaţie şi de instrucţie se perfecţionează permanent în funcţie de etapele educative, dar şi în funcţie de contextul cultural. Însă educaţia este nu numai un proces cultural, ci şi un factor activ important al dezvoltării societăţii, ea constituind o condiţie prealabilă a progresului economic, politic, social. Educaţia permite o mai bună integrare economică şi socială, iar investiţia în educaţie determină acumulări ale resursei umane, indispensabilă schimbării sociale susţinute şi durabile.

Educaţia este un drept fundamental care contribuie semnificativ la realizarea celorlalte drepturi ale omului; b) Educaţia este un bun public, iar statele sunt custodele educaţiei ca bun public; în acelaşi timp, rolul societăţii civile, a comunităţilor, părinţilor şi al altor grupuri, este crucial în furnizarea

unei educaţii de calitate; c) Educaţia este fundamentul sistemului de drepturi ale omului, al păcii, al dezvoltării durabile, al creşterii economice, al creării de locuri de muncă decente, al egalităţii de gen şi al cetăţeniei globale responsabile; d) Educaţia este un factor cheie al reducerii inegalităţilor şi sărăciei, şi generează oportunităţi pentru realizarea unor societăţi mai bune şi sustenabile.

Dreptul la educaţie mai presupune dreptul la orientare şi formare profesională, în conformitate cu aptitudinile şi voinţa fiecărei persoane, asigurarea unui tratament onest în şcoală şi societate, asigurarea condiţiilor pentru ca fiecare persoană să-şi poată afirma propriul potenţial.

Libertatea garantată părinţilor de a alege forma de învăţământ pentru copilul lor, dar şi corolarul ei, responsabilitatea acestora, este o componentă de bază a dreptului la educaţie, raţiunea libertăţii alegerii parentale având scopul de a împiedica monopolul statului asupra educaţiei şi protejarea pluralismului. Cu toate acestea, în situaţia în care părinţii aleg să nege dreptul la educaţie al copiilor lor, între alegerea părinţilor şi interesul superior al copilului la educaţie, acesta din urmă prevalează.

Componenta principală a dreptului la educaţie este dreptul la învăţătură. În timp ce, aşa cum s-a menţionat, educaţia constă într-un ansamblu de activităţi desfăşurate în mod sistematic în vederea formării şi dezvoltării capacităţilor intelectuale, morale şi fizice ale copiilor şi tinerilor, dar şi a celorlalte categorii de persoane, indiferent de vârstă, învăţătura este sistemul de îndrumări teoretice şi practice într-un anumit domeniu de activitate, care se materializează în pregătirea beneficiarilor acelui sistem.

În concluzie, dreptul la educaţie şi la formare profesională sunt o condiţie a exercitării celorlalte drepturi ale omului. El promovează libertatea individuală şi autonomia acestuia şi este un factor de dezvoltare durabilă. Chiar dacă educaţia nu poate rezolva singură toate problemele lumii contemporane, totuşi, soluţionarea durabilă a importantelor probleme actuale nu poate fi concepută fără contribuţia educaţiei şi a învăţământului.

Bibliografie:

Politica familiară şi dreptul la planificarea familiei, IRDO, Bucureşti, 1992.
Seminarul Internaţional: Sistemul electoral român (Braşov 4–6 septembrie 1992), IRDO, Bucureşti, 1992.
Drepturile omului – religie a sfârşitului de secol, Adrian Năstase, IRDO, Bucureşti, 1992.
La politique familiale et le droit à la planification familiale, Victor Dan Zlătescu, IRDO, Bucureşti, 1993.
Drepturile omului, Ion Diaconu, IRDO, Bucureşti, 1993.

Drepturile copilului

Prof. Ciobotea Mădălina-Angela
Școala Profesională Daneți

Convenţia Drepturilor Copilului, atrage încă de la început, atenţia asupra vulnerabilităţii

copiilor care au nevoie de condiţii speciale de îngrijire şi protectie, punând un accent deosebit pe responsabilitatea familiei.

Dreptul la educatie este un drept fundamental sustinut de Legea 272/2004. În ciclul primar acesta se extinde în perioada preabecedară, când învăţătorul reuşeşte să-i câştige sufleteşte pe copii, urmează perioada când copiii trec la un alt program de învăţare, când apar şi aprecierile cu calificativ în catalog, când randamentul lor trebuie să crească prin învăţarea alfabetului şi a primelor opraţii matematice. Este perioada când se reduce ponderea învăţării prin joc, când trebuie să li se stabilească un program zilnic de învăţare, când fiecare trebuie să devină conştient de sarcinile pe care le are. Este momentul când începe cu adevărat viaţa de şcolar, când aprecierile verbale şi calificativele pot influenţa în bine sau în rău relaţia dintre învăţător şi elev, precum şi relaţia dintre învăţător şi părinţi.

Astăzi se manifestă o atenţie crescută faţă de copiii abuzaţi şi neglijaţi chiar în casele lor şi de propria lor familie. În România, preocuparea pentru problema copilului abuzat şi neglijat este relativ recentă. Conform Convenţiei Naţiunilor Unite pentru Drepturile Copilului, este dreptul fiecărui copil să fie protejat împotriva oricarei forme de abuz. Rareori copiii abuzaţi au şansa de a cere ajutor, fiind lăsaţi să se apere singuri. De aceea, este extrem de important ca autorităţile şi serviciile sociale să se implice în identificarea şi monitorizarea copiilor abuzaţi, neglijaţi şi acolo unde este necesar, să intervină pentru protejarea lor. În lipsa acestei implicari, abuzul poate avea consecinţe dezastruoase asupra copilului.

Drepturile Copilului guvernele isi exprima intentia de a face parte dintr-un angajament global pentru implementarea drepturilor copilului prin strategii corespunzatoare la toate nivelele.Totuşi aplicarea ei continuă să se confrunte cu lipsa de responsabilitate a multor guverne faţă de acest grup social, lipsa resurselor necesare pentru a implementa convenţia, rezervele si respingerea noii perspective a copilului ca titular de drepturi, atitudinile culturale şi prejudecăţile adânc inrădăcinate ale lumii a treia, tăinuirea incălcărilor drepturilor copilului etc.

Pentru a respecta drepturile copilului nu e de ajuns să semnezi documente internaţionale, ci trebuie să ştii şi să înţelegi nevoile copilului şi efectul pe timp îndelungat al satisfacerii sau al neglijării lor. Toate drepturile copilului nu sunt altceva decât nevoi înţelese şi recunoscute de către societăţi preocupate de un viitor mai bun" (A. Muntean - Raport, p.31).

Prin sintagma „drepturile omului” se înţelege, general, raportarea la drepturile legale de natura noastră, fără de care nu am şti să trăim ca fiinţe umane. Drepturile omului ne permit să dezvoltăm şi să folosim din plin calităţile noastre umane, inteligenţa, talentele, conştiinţa noastră şi să răspundem nevoilor noastre spirituale şi de altă natură.

Pentru a avea succes în această activitate privind protectia drepturilor copilului, învăţătorul trebuie să aibă atat competenţe cognitive, relaţionale, cât şi comportamental-atitudinale. El trebuie să îndeplinească standardele de performanţă ce se fundamentează pe un sistem de principii care exprimă concepţia actuală asupra conţinutului specific al profesiei didactice, asupra calităţilor unui bun pedagog, dar şi privind sistemul protecţiei şi promovării drepturilor copilului.

Ultimul deceniu al secolului trecut a fost asumat de reprezentanţii statelor şi guvernelor prezenţi la summit-ul internaţional pentru copii, din septembrie 1990, ca "deceniu al copilului". Cu aceasta ocazie s-a adoptat „Declaraţia Internaţională cu privire la Supravieţuirea, Protecţia şi Dezvoltarea Copilului”.

Statele părţi recunosc dreptul copilului la educaţie şi în vederea asigurării exercitării acestui drept în mod progresiv şi pe baza egalităţii de şanse în special:
a)vor face învăţământul primar obligatoriu şi gratuit pentru toţi;
b)vor încuraja diferite forme de învăţământ secundar, le vor face deschise şi accesibile oricărui copil şi var lua masuri corespunzătoare, cum sunt instituirea gratuităţii învăţământului şi acordarea unui ajutor financiar în caz de nevoie ;
c)vor asigura tuturor accesul la învăţământul superior în funcţie de capacitatea fiecăruia, prin toate mijloacele adecvate;
d)vor face deschise şi accesibile tuturor copiilor informarea şi orientarea şcolară şi profesională;
e)vor lua măsuri pentru a încuraja frecventarea şcolii cu regularitate şi reducerea ratei de abandonare a şcolii.

În România, au fost create instituţii specializate la nivel naţional şi local menite să monitorizeze implementarea şi respectarea drepturilor copilului. S-au dezvoltat programe de parteneriat stat-organisme private - naţionale şi internaţionale - în acest scop, al ameliorării protecţiei copilului şi copilăriei. Prin intermediul cooperării internationale, în special ţările subdezvoltate şi în curs de dezvoltare, printre care şi România, beneficiază de asistenţă tehnico-ştiinţifică şi financiară în domeniul implementarii şi protecţiei drepturilor copilului.

Şi totuşi cât de conştienţi sunt copiii de zbuciumul omenirii de a le garanta drepturile? Începând chiar cu o vârsta fragedă, de la care poate conştientiză anumite lucruri, fiecare copil trebuie să îşi cunoască drepturile, trebuie să fie informat, pentru a se evita eventuale situaţii de abuz, într-un cadru extins fie spus: încălcarea drepturilor copilului. Experienta ne arata ca cei mici sunt de multe ori mult prea conştienţi de responsabilităţile pe care le au şi prea puţin de drepturile lor.
*Dreptul la sănătate - un copil are dreptul la un stil de viaţă sănătos, care să îi permită o dezvoltare armonioasă. Acesta trebuie să beneficieze de un mediu adecvat- un spaţiu de locuit, hrana necesară precum şi haine specifice fiecărui anotimp.
*Dreptul la educaţie - fiecare copil are dreptul să beneficieze atât de o educaţie informală, care vine din partea familiei, cât şi de o educaţie acordată într-un cadru formal (grădiniţă, şcoală).
*Dreptul la opinie - fiecare copil are dreptul de a-şi exprima opinia şi de a-i fi tratate cu seriozitate toate problemele cu care se confruntă. Nu sunt puţine la număr situaţiile în care o problemă, vazută prin ochii unui adult este lipsită de importanţă, iar privită din perspectiva unui copil, este o adevarată tragedie.
*Dreptul de a nu fi discriminat - un copil are dreptul de a fi acceptat şi respectat de către cei din jur şi de a nu fi discriminat, fie că este vorba despre discriminarea de gen, naţionalitate, etnie, religie, cultură şi discriminarea privind orientarea sexuală (în rândul adolescentilor).
*Dreptul de a fi protejat împotriva oricărei forme de abuz, violenţă, exploatare - fiecare copil are dreptul de a fi protejat de către părinţi sau de către alţi reprezentanţi legali, de a nu fi supus abuzului (emoţional, fizic, prin neglijare, sexual) sau actelor de violenţă, precum şi formelor de exploatare (cerşetorie, exploatare prin muncă, exploatare sexuală etc).

20 noiembrie este, din păcate , o zi în care ne amintim ca drepturile copiilor încă sunt încălcate, uneori chiar de către părinţi. Copiilor încă le este încălcat dreptul de a se dezvolta normal şi de a avea o copilarie fericită, iar atât timp cât există copii supuşi abuzului, trebuie să existe şi semnale de

alarmă asupra acestui fenomen. În fiecare zi descoperi mai mult decât ţi-ai imagina şi cu fiecare copil abuzat cu care intri în contact realizezi că există toate şansele ca răul făcut copilului de azi să se răsfrângă asupra copiilor de mâine. Efectul de domino se aplică întocmai. Nu este un lucru care să ne bucure, ci dimpotriva, ne îngrijorează. Credem că este important să oferim explicaţii copiilor, şi nu doar lor, ce înseamnă, cu exemple concrete, încălcarea drepturilor copilului.

În cadrul şcolii copiii trebuie învăţaţi şi încurajaţi să rămână la fel de sinceri, de deschisi, de dornici de a se lăsa ajutaţi şi de a discuta despre problemele cu care se confruntă, indiferent de natura lor! Este important să cunoască faptul ca au drepturi, că există o lege care îi protejează şi că au responsabilitatea la rândul lor să acţioneze/reacţioneze în virtutea lor.

Adulţii trebuie atenţionaţi să fie deschişi la problemele copiilor, să le ia opiniile în serios, insuflându-le respectul pentru ei şi pentru ceilalţi, transformâdu-i în adulţi responsabili, capabili de decizii înţelepte.

Pedeapsa corporală - un tabu în educaţia copilului, încălcarea dreptului de a fi protejat. O temă controversată, mult discutată atât de mass-media cât şi în toate subiectele legate de educaţia copilului este cea a pedepsei corporale.

Opiniile părinţilor vis-a-vis de disciplină şi pedeapsă par să nu depindă de clasele sociale sau de grupul cultural de apartenenţă. O mare parte din atitudinea noastră este influenţăta de propria experienţă de copil. Problemele pe care le acuză majoritatea părinţilor ţin de dificultatea pe care o întâmpina în a-şi aminti cum era când a fost copil.

Este mult mai simplu să reacţionezi la ceea ce a făcut copilul tău decât să încerci să înţelegi semificaţia actelor sale. Este cu mult mai uşor să te comporţi ca un părinte ce "îşi acordă un timp de gândire" înainte de a lua o atitudine faţă de copilul aflat în culpă - dacă la rândul tău ai fost un copil cu astfel de părinţi - deşi foarte mulţi părinţi depun un efort conştient de a face din copiii lor ceea ce proprii părinţi nu au făcut pentru ei, în copilarie. Uneori aceasta dorinţă se traduce prin hotarârea de a nu aplica o "corecţie fizică", pentru ca aceasta îţi readuce în minte spaima pe care tu însuţi ai trăit-o. Alţi părinţi gândesc: "n-a fost nici o nenorocire că am luat câte o bataie, din când în când". Adevăratul sens al acestei afirmaţii este că, în calitate de adulţi, nu putem accepta că părinţii noştri n-au fost perfecţiunea întruchipată. A accepta imperfecţiunea propriilor părinţi şi a conştientiza în acelasi timp calităţile pentru care îi iubim şi îi admirăm reprezintă o cale mai uşoară pentru noi de a deveni părinţi ce "gândesc", conştienţi de propriile imperfecţiuni. Acest lucru ne va îngădui să-i permitem copilului să ne contrazică, atunci când greşim.

Bataia regulată reprezintă un mod de a folosi forţa de adult pentru a înspaimânta şi a obliga un copil să se supună. Copilul nu poate învaţa prin bătaie; cum să înţeleagă de ce anumite comportamente sunt cerute. El poate înţelege, dar să nu le manifeste. Doar înţelegând motivul pentru care îi sunt cerute anumite comportamente şi motivul pentru care nu are voie să se comporte de o anumită manieră poate ajunge la autodisciplină, care poate fi însuşită. Când batem un copil, adulţi fiind, înseamnă că am încetat să gândim. Pur si simplu comportamentul lor ne deranjează sau ne jenează. Chiar când suntem obligaţi să corectăm rapid o atitudine, abia apoi având timp de reflecţie, încercarea de a explica, de a face apel la raţiune va răsplăti eforturile pe care le depunem, chiar dacă durează mai mult.

Uneori copiii care sunt bătuţi cu regularitate se transformă în fiinţe dependente, subordonate;

ei par să se aştepte mereu să fie loviţi şi sunt victime sigure ale sâcâielilor provocate de ceilalţi copii sau de adulţi. Ţipetele sau măsurile extreme ca ameninţarea că nu-i vom mai iubi şi nu vom mai avea încredere în ei au acelaşi impact devastator asupra copiilor.

Copiii sunt cea mai mare resursă umană a oricarei culturi. Modul în care sunt crescuţi contribuie la fomarea concepţiei fundamentale despre ei însişi.

Educaţia părinţilor în ceea ce priveşte comunicarea cu copilul este un element esenţial în viaţa de familie şi ca în societatea noastră contemporană este necesară o asemenea intervenţie. Infomarea şi educarea părinţilor pot preveni multe conflicte în viaţa de familie şi pot contribui la respectarea drepturilor copilului.

Părinţii, de multe ori, nu pot accepta copilul lor aşa cum este el, doresc să fie numai "copil de 10" fapt ce duce de multe ori la un copil stresat, plin de retineri, complexe, chinuit ,situaţie care exclude încrederea, siguranţa şi de multe ori pacea din familia, fiind în călcate fără a conştientiza multe din drepturile copilului, inclusiv dreptul la joacă.

Metodele de cunoaştere pot ajuta eficient la descoperirea situaţiilor conflictuale şi pot veni prin rezultatul lor în ajutorul copilului mic care nu este vinovat din cauza că: părinţii sunt concentraţi asupra carierei, sunt preocupaţi mai mult de telenovele şi vicii decât de propriul copil, doresc de la copilul lor imposibilul. Multe dintre mame gândesc astfel: "copilul meu să realizeze ceea ce eu nu am reuşit să realizez", "aş vrea să-mi găsesc fericirea în el", altele văd în copilul lor un "ajutor" în singuratatea lor, fiind divorţate.

Părerile sus menţionate oglindesc autocompătimirea mamelor şi tocmai de aceea când copilul lor ajunge într-o colectivitate, le creează surprize, chiar probleme. Atunci ele se simt înşelate, părăsite, sau unele se simt ruşinate de atitudinea copilului lor.

În prezent societatea noastră poate fi caracterizată prin lipsă de încredere şi necredinţă. Nu credem în politicieni, în instituţiile financiare, în vecini, în educatori.

Situaţia economică a ţării, a lumii, sărăcia, scăderea nivelului de trai şi creşterea şomajului a schimbat şi viaţa familiei, implicit şi viaţa copilului. Goana nesfârşită după binele material distrage atenţia de la educaţia, creşterea corectă a copiilor. Ei pot deveni în foarte multe cazuri victime ale mediului în care trăiesc şi nu de rareori devin victime în propriile familia. Părinţii nu cunosc şi nu respectă drepturile copiilor, iar în familii domină "legea" intimităţii.

În aceste situaţii instituţiile sociale trebuie să intervină şi să ia parte în sprijinirea familiei la creşterea şi educarea copiilor, numai ca acest sprijin nu poate fi realizat decât cu o colaborare eficientă cu instituţiile şcolare.

Motivul ar fi, că adesea cadrele didactice sesisează prima dată problemele socio-umane, la copiii de 3 ani, veniţi prima dată într-o instituţie de educaţie unde câteva ore nu sunt cu părinţii. Aceste probleme pot fi descoperite cu uşurinţă, mai ales în jocul liber a copiilor când se joacă "de a familia" sau la desenele lor, apar deseori pete imense de negru, la copiii care bâlbâie din cauza unor agresiuni a părinţilor sau alte probleme asemănătoare. Educatorul este primul "străin" care poate identifica neregulile care pot intra în competenţa asistenţei sociale.

Instituţia şcolară, care, în virtutea misiunii sale, cultivă cu grijă statornicia, dezvoltă judecata, promovează simţul valorilor, pregăteşte pentru viaţa profesională şi generând relaţii de

prietenie între copii de firi şi condiţii diferite, favorizează spiritul de bună înţelegere. Pe lânga acestea, ea constituie un centru la a cărui activitate şi dezvoltare trebuie să participe familiile.

Prin pregătirea psiho-pedagogică cadrul didactic poate efectua o serie de teste psiho-pedagogice de cunoaştere a copiilor cu probleme, chiar şi a părinţilor şi poate într-o fază foarte mică prevenii sau corecta problemele.

Părinţii care au luat participat la diferite întâlniri organizate cu scopul de a afla drepturile fundamentale ale copiilor, au conştientizat cu uşurinţă existenţa anumitor nereguli în creşterea şi educarea copiilor. Discuţile cu părinţii şi exerciţiile rezolvate la aceste întâlniri au ajutat la asumarea responsabilităţii faţă de creşterea, îngrijirea şi educarea propiilor copii, îndeplinirea îndatoririlor părinteşti, la rezolvarea situaţiilor dificile apărute pe parcursul educaţiei.

O astfel de intevenţie oferă posibilitatea părinţilor de a reflecta asupra relaţiei cu propriul copil, motivarea părintelui de a face cât mai bună relaţia, iar acest lucru se poate realiza numai respectând copilul şi drepturile sale.

Este necesară şi extrem de importantă organizarea unor programe educative părinţilor pentru a preveni relele tratamente şi oferirea de sprijin pentru acei părinţi care se confruntă cu probleme în educaţia copiilor.

Bibliografie:

Balahur Doina, *Protectia drepturilor copilului ca principiu al asistenţei sociale*, Ed. Al Beck, 2001, Bucureşti
Boros Maximilian, *Părinţi şi copii*, 1992, Bucureşti
http://www.scritube.com/sociologie/asistenţă-socială

EDUCAȚIE PENTRU INCLUZIUNE

Şcoala incluzivă – o necesitate în educaţia actuală

Prof.înv.primar Crăciun Daniela
Şcoala Gimnazială "I.A.Bassarabescu", Ploieşti Prahova

Poate fiecare profesor a încercat să răspundă la un moment dat la întrebări de genul: De ce nu toţi elevii mei progresează în acelaşi fel? Cum pot să-i ajut pe toţi să înţeleagă? Cum pot să-i ajut pe cei care învaţă mai greu?

Un prim pas în oferirea răspunsurilor la aceste întrebări stă în faptul că profesorul ar trebui să accepte, în primul rând, diversitatea dintr-o clasă; faptul că fiecare elev are propriile sale capacităţi intelectuale, diferite de cele ale altor colegi, că fiecare are stilul său propriu de a învăţa şi fiecare are nevoile sale în privinţa asimilării de informaţii. Aşadar, unul dintre cele mai importante aspecte a le învăţământului actual este nevoia sa de adaptare la necesităţile copiilor, oricare ar fi acele necesităţi şi oricare ar fi copiii – fie că sunt copiii cu CES, fie că pur şi simplu sunt copii cu un ritm mult mai încet de învăţare.

O astfel de metodă de adaptare o constituie şcoala incluzivă, o şcoală ce se axează pe includerea acelor copiii sau chiar grupuri ce au fost anterior marginalizate şi care implică în procesul de învăţare şi de luare a deciziilor părinţii, îngrijitorii şi consilierii specializaţi.

Incluziunea şcolară reprezintă acceptarea de către instituţiile de învăţământ a tuturor copiilor, indiferent de apartenenţa etnică sau socială, religie, naţionalitate sau infirmitate .

Incluziunea şcolară se defineşte prin acceptarea de către instituţiile de învăţământ a tuturor copiilor, indiferent de apartenenţa etnică sau socială, religie, naţionalitate sau infirmitate şi este strâns legată de recunoaşterea şi acceptarea diversităţii – condiţie normală a convieţuirii umane.

S-a dovedit că metodele utilizate în cadrul claselor incluzive pot îmbunătăţi semnificativ performanţa tuturor elevilor. In comparaţie cu educaţia în centre sau şcoli speciale, care are riscul de a-i menţine pe copii şi adolescenţi în afara societăţii, şcoala incluzivă constituie un teren de pregătire ideal pentru viitoarea lor integrare în societate. In loc să-i izolăm şi să spunem că sunt „dificili", „turbulenţi" am putea să admitem faptul că aceşti copii ar putea progresa mai mult într-o clasă obişnuită, dacă noi, profesorii, am accepta că educaţia este pentru toţi.

Cel mai important lucru de luat în considerare este că predarea în cadrul diversităţii implică predarea pentru fiecare individ în parte. Ţinând cont de interesele fiecărui elev, de experienţele şi ţelurile sale facem, de fapt, un pas important în educaţia elevilor şi integrarea lor în societate, după terminarea studiilor. Mai mult, putem spune că diferenţele dintre indivizi sunt mult mai pregnante decât cele dintre grupuri. Din acest punct de vedere, poate una dintre cele mai mari provocări căreia trebuie să-i facă faţă un profesor este adaptarea stilului de predare astfel încât să corespundă necesităţilor fiecărui elev în parte.

O nouă dimensiune care începe să se contureze în peisajul învăţământului românesc este aceea de democratizare şi egalizare a şanselor fiecărui copil în parte. În acest scop a fost înfiinţată şi şcoala incluzivă – un răspuns la redimensionarea educaţiei. Scopul acestei şcoli este de a crea pentru toţi copiii un cadru prielnic învăţării, pornind de la premiza că diferenţele dintre oameni sunt normale şi ele trebuie acceptate. Un rol important în cadrul şcolii incluzive îl are pedagogia şi învăţarea centrată pe elev. Acest lucru implică automat adaptarea curriculumului şi metodelor de predare la capacitatea şi nevoia fiecărui elev în parte.

Fiecare copil este diferit şi special şi are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu disabilităţi. Toţi copiii au dreptul la educaţie în funcţie de nevoile lor. Şi copiii diferiţi au drepturi egale cu ceilalţi, iar o educaţie separată ar duce la marginalizare şi discriminare, împiedicând formarea, împlinirea de sine şi afirmarea personalităţii.

Beneficiile incluziunii sunt reciproce, dar majoritatea dintre noi n-am simţit încă acest lucru. Separarea ne limitează înţelegerea reciprocă.

Predarea la elevii cu nevoi speciale solicită aceleaşi strategii şi practici ca şi predarea la orice alt tip de clasă. Cu alte cuvinte, o bună metodă de predare în general va fi o bună metodă de predare şi pentru elevii cu nevoi speciale. Toţi elevii au dreptul să aştepte de la învăţământ cele mai bune şi eficiente metode, iar elevii cu CES nu fac diferenţă.

Şcoala incluzivă reprezintă o provocare pentru şcolile obişnuite, însă ea nu trebuie privită ca o ameninţare pentru performanţa acestor şcoli. Multe dintre aceste instituţii găsesc ca fiind dificil să integreze elevii cu nevoi speciale în cadrul claselor obişnuite. Însă această teamă poate fi depăşită prin educaţie, resurse didactice adecvate, sprijin şi nu în ultimul rând credinţa că incluziunea este un drept moral şi social ce nu poate fi negat nimănui.

În activitatea la clasă, cu elevi cu deficienţe, acceptăm diversitatea ca valoare. Pentru a valoriza cu adevărat potenţialul fiecărui copil cu cerinte educative speciale, trebuie să reformulăm toate componentele educaţiei: obiective/scopuri; curriculum; resurse procedurale, materiale, organizatorice; evaluare; relaţiile între partenerii educaţiei; resursele umane. Implicarea cadrelor didactice este condiţia majoră în realizarea intregrării copiilor cu cerinte educative speciale. în viaţa şcolară şi socială. În acest demers la clasă, pentru a favoriza integrarea cât mai rapidă a copiilor cu nevoi speciale, am valorificat sensibilitatea deosebită a acestora şi disponibilitatea de a oferi şi de a primi afecţiunea celor din jur.

Există anumite etape ce trebuie urmate în cadrul şcolarizării copiilor cu CES, printre care, în primă fază, este acceptarea ideii că există astfel de copii, recunoaşterea dreptului lor la educaţie, integrarea lor treptată în cadrul şcolilor obişnuite. Astfel pe măsură ce aceşti copii vor creşte, vor deveni adulţi şi vor avea probabil proprii copii, incluziunea va fi deja un fapt acceptat şi o măsură firească în cadrul educaţiei. Copiii educaţi în cadrul şcolii incluzive vor fi mai bine pregătiţi să interacţioneze cu diverşi indivizi precum şi cu diverse situaţii din lumea reală.

În cadrul şcolii incluzive profesorii trebuie să colaboreze cu diferiţi specialişti în domeniul educaţiei, cum ar fi psihologi, consilieri, terapeuţi şi alţi specialişti pentru că doar împreună vor reuşi să obţină cele mai bune rezultate. Profesorul consultant pentru CES este probabil cel care va lucra cel mai mult cu fiecare profesor în parte, el fiind şi cel care va participa în cea mai mare măsură la orele de curs. Şcoala incluzivă presupune îmbunătăţirea sistemului educaţional pentru toţi elevii. Implică schimbări în curriculum, în modul de predare al profesorilor, în modul de învăţare al elevilor, precum şi schimbări în modul cum interacţionează copiii cu CES cu colegii lor şi viceversa.

Ideea este ca şcolile, centre de învăţare şi educaţie, să se schimbe astfel încât să devină comunităţi educaţionale în care nevoile tuturor elevilor şi profesorilor să fie îndeplinite. Şcolile incluzive nu mai asigură o educaţie obişnuită sau o educaţie specială, ci asigură o educaţie incluzivă, iar ca rezultat elevii vor putea învăţa împreună. Cu alte cuvinte, acest tip de şcoală este deschisă tuturor elevilor, astfel încât toţi elevii să participe şi să înveţe. Pentru ca acest lucru să se întâmple, profesorii şi şcolile, în general, au nevoie de o schimbare, pentru a întâmpina cu mai mult succes diversitatea nevoilor elevilor. Educaţia incluzivă este un proces de facilitare a procesului de învăţare pentru toţi elevii, chiar şi pentru cei ce au fost anterior excluşi.

Printre avantajele şcolii incluzive se numără faptul că elevii cu CES sunt trataţi ca parte integrantă a societăţii, au ca model restul colegilor care nu au probleme, atât copiii cu CES cât şi colegii lor îşi dezvoltă abilităţile comunicative, devin mai creativi, acceptă diversitatea,etc. Profesorii adoptă metode diverse de predare-învăţare, de care beneficiază toţi elevii, nu numai cei cu CES. Socializarea între elevii şi dezvoltarea prieteniilor între colegi este destul de importantă în dezvoltarea procesului de învăţare, datorită schimbului de informaţii permanent.

În ceea ce priveşte cadrele didactice din cadrul şcolii incluzive, ele trebuie încurajate să adopte practici moderne în cadrul orelor de curs, să se autoperfecţioneze în permanenţă în ceea ce priveşte copiii cu CES. Un alt rol important pe care cadrele didactice îl au este acela de a-i face pe copiii fără probleme să-şi accepte şi să-şi ajute colegii cu CES, fără a-i ridiculiza, sau exclude.

Trebuie precizat, de asemenea, că alături de cadrele didactice şi colegii de clasă, un rol important în asigurarea succesului copiilor cu CES este atribuit familiei şi părinţilor acestor copiii. A fost demonstrat, de altfel, că în acele cazuri în care părinţii şi familia, în general s-au implicat activ în procesul de învăţare, copiii cu CES au avut rezultate mult mai eficiente. Prin această implicare activă a familiei se crează, de fapt, o comunitate incluzivă ce-i va ajuta pe copiii cu CES să se integreze mai repede şi cu mai mult succes în societate, după terminarea studiilor.

Pornim de la constatarea că părinţii sunt cei mai importanţi factori de sprijin în viaţa copilului cu deficienţe sau a copilului sănătos, viaţa familiei (sau cel puţin a unuia dintre părinţi) se va adapta, se va plia după programul copilului cu deficienţe profunde sau medii.

Pentru a-şi putea sprijini copiii aflaţi în dificultate, părinţii trebuie să participe la următoarele acţiuni, asigurate de echipa de intervenţie: informare asupra potenţialului real al copilului şi asupra mijloacelor susceptibile să-i favorizeze dezvoltarea; informare asupra tipurilor de servicii care pot asigura cel mai bine educarea şi dezvoltarea copilului cu nevoi speciale; convingerea părinţilor că nu sunt singuri în demersurile lor educative cu copilul deficient; învăţarea familiei să traiască în echilibru cu copilul cu nevoi speciale; însuşirea unor abilităţi şi tehnici speciale de educaţie a copilului cu deficienţe,
conlucrând adecvat cu profesioniştii; elaborarea programelor educaţionale în conlucrare cu membrii echipei transdisciplinare. Aşadar, necesitatea de redimensionare a învăţământului pentru a stabili standarde educaţionale şi pentru a determina şcolile să devină responsabile de rezultatele elevilor, necesită un mare efort şi dedicaţie, atât colectiv cât şi individual. Pentru aceasta trebuie să credem că fiecare copil în parte poate învăţa şi reuşi, că diversitatea ne este utilă tuturor şi că elevii expuşi diferitelor riscuri le pot depăşi printr-o atenţie şi implicare din parte cadrelor didactice şi a comunităţii, în general.

Pe măsură ce va interveni această redimensionare a învăţământului, incluziunea nu va mai fi privită ca o acţiune izolată, distinctivă, ci va deveni o acţiune naturală, simultană.

Concluzionând, putem spune că incluziunea nu-i implică numai pe copiii cu CES; ea este de fapt o realitate şi recunoaşterea faptului că fiecare copil este unic. Şcoala incluzivă ne demonstrează, aşadar, că suntem unul, dar nu unul şi acelaşi.

Bibliografie:

Ungureanu, D., *Educaţia integrată şi şcoala incluzivă*, Editura de Vest, Timişoara, 2000.

Vrăşmaş, T., *Învăţământul integrat şi/sau inclusiv*, Ed. Aramis, Bucureşti, 2001.
Vrăşmaş, T., *Şcoala şi educaţia pentru toţi*, Ed. Miniped, Bucureşti, 2004.

Educaţia incluzivă

Prof. Niță Mihaela
Școala Gimn. „Mihai Eminescu’’Pitești Argeș

Educaţia incluzivă are în vedere îndepărtarea sau diminuarea barierelor de orice tip din calea învăţării şi participarea în egală măsură a tuturor copiilor, acordându-se o atenţie specială celor din familii cu grad de vulnerabilitate sau cu un risc de excluziune şi marginalizare. Grădiniţa incluzivă şi interculturală este o grădiniţă deschisă tuturor, cu un curriculum care reprezintă diversitatea culturală a populaţiei locale, în care fiecare copil beneficiază de acces egal la o educaţie de calitate.

Promovarea educaţiei incluzive este o direcţie importantă a reformei educaţiei în România, inclusiv a reformei educaţiei timpurii.

Educaţia incluzivă implică o participare activă a copiilor la educaţie, indiferent de mediul cultural al familiilor lor şi de comunităţile din care provin, necesită o schimbare fundamentală de atitudine faţă de responsabilitaţile sistemului de învăţământ, inclusiv la nivelul preşcolar, din partea cadrelor didactice şi a comunităţilor, dar mai necesită şi cunoştinţe specifice, capacităţi şi strategiei educaţionale adaptate. Acest tip de educaţie presupune o abordare participativă a cooperării între cadre didactice, între cadre didactice şi copii, între copii, părinţi şi administraţia educaţională. Dacă un grup minoritar situat într-o societate majoritară îşi pierde identitatea propie şi se deschide spre comunicare cu restul societăţii, avem o situaţie de asimilare. Dacă pierderea identităţii este însă asociată cu izolare faţă de restul societăţii avem situaţia de marginalizare. Dacă grupul îşi menţine şi dezvoltă o identitate culturală proprie stabilă şi puternică, dar nu promovează relaţii de comunicare cu restul societăţii, avem o situaşie de separare, iar dacă aceasta este impusă de majoritate, vorbim de segregare.

Situaşia dezirabilă este însă cea de integrare, în care cele două grupuri, minoritar şi majoritar, îşi menţin şi dezvoltă propriile identităţi culturale, angajându-se totodată în procese de comunicare interculturală.

Romii sunt, fără îndoială, o minoritate cu statut particular, nu doar în România, ci şi la nivel european. Definitoriu pentru cultura dominant în ceea ce priveşte mentalitatea faţă de romi este stereotipul, în majoritatea cazurilor negativ, conducând la stigmarea identităţii rome, la internalizarea acestui stigmat şi la negarea, de multe ori, de către unii romi, a apartenenţei la etnia romilor.

Discriminarea poate fi de mai multe tipuri. Discriminare directă este cel al refuzului înscrierii copiilor romi la o anumită grădiniţă. Discriminarea indirectă dezavantajează anumite persoane. Un exemplu poate fi achiziţionarea de către părinţi a unor materiale educative cu costuri ridicate ceea ce are drept consecinţă concentrarea copiiilor proveniţi din medii defavorizate în grădiniţe care nu au astfel de solicitări. Discriminarea structurală se referă la slaba reprezentare a unor categorii de persoane în anumite domenii. Un element esenţial în tentativele de combatere a discriminării este legat de stimularea

conştientizării discriminării, atât de către cei care o produc, cât şi de către victime.
Modalităţi concrete ce pot contribui la îmbunătăţirea situaţiei ar putea fi –oferirea de exemple pozitive de romi auto-identificaţi, deci care îşi asumă
Identitatea romă cu reuşită profesională şi socială, să pună copiii romi de a experimenta atitudini pozitive ale celorlalţi, să permită celorlalţi să depăşească stereotipurile şi prejudecăţile vehiculate la nivelul societăţii.

Întregul proces educativ din serviciile de educaţie timpurie va avea în vedere formarea la fiecare copil a unei imagini de sine pozitive, care să includă dimensiunea apartenenţei etnoculturale, dezvoltarea unei atitudini pozitive la toţi copiii faţă de cei cu apartenenţe culturale diferite şi faţă de diversitate în general. Copiii care au nevoi speciale trebuie susţinuţi suplimentar datorită apartenenţei la grupuri defavorizate din punct de vedere social sau cultural. Activităţile educative scot in evidenţă în mod echilibrat faptul ca între copii există atât asemănări cât şi diferenţe. Un cadru didactic modern se asigură că toţi copiii se simt speciali şi apreciaţi. Prin formularea de aprecieri pozitive cu orice ocazie, fără a compara copiii între ei, fără a crea ierarhii de grup, pot fi cocepute activităţi prin care fiecare copil să fie pus în situaţia de a se simţi special. Dacă o sarcină nu este realizată, în loc să spunem data viitoare să te străduieşti mai mult, putem opta să concluzionăm ,,va trebui să găsim o metodă mai bună prin care să înveţi să faci asta''. Includerea unor legături cu cultura romilor va avea un efect pozitiv asupra stimei de sine a copiilor romi, dar va facilita şi învăţarea şi va dezvolta atitudini pozitive ale celorlalţi copii.
Este utilă implicarea unor adulţi romi care pot reprezenta modele de succes cu care să se identifice copiii romi, de exemplu tineri romi care îşi asumă apartenenţa la etnia romilor şi care, eventual, vorbesc limba romani.

Cadrele didactice care lucrează cu copii romi au nevoie de eforturi suplimentare de a stabili o relaţie de comunicare eficientă şi de colaborare cu părinţii romi. Vizitele la domiciliu pot reprezenta o modalitate de a cunoaşte diferite aspecte care să ajute la înţelegerea mediului familial al copiilor romi. Cadrul didactic are responsabilitatea de a gestiona situaţiile conflictuale între copii şi cele care implică părinţii copiiilor din grupa.

Părinţii pot fi invitaţi să se implice în conceperea şi susţinerea unor activităţi voluntare la grădiniţă. Poate fi vorba de:
-asistenţă directă, zugrăvire, donaţie de haine, reparaţii, etc.
-însoţirea copiilor cu ocazia excursiilor,
-strângerea de fonduri cu scopuri caritabile,
-dezbateri tematice pe teme de interes pentru părinţi,
-organizarea de evenimente sociale sau culturale,
-persoană resursă într-o anumită învăţare.

Activităţile care pot fi propuse părinţilor trebuie să fie multiple, variate şi să corespundă diferitelor nevoi şi posibilităţi pe care le au aceştia.
Pentru a motiva părinţii să dezvolte o legătură strânsă cu grădiniţa este esenţială recunoaşterea, atât în cadrul interacţiunilor individuale, cât şi în public, atunci când este posibil, a contribuţiei părinţilor, oricât de modestă ar fi aceasta, cu atenţie însă la faptul că aceste aprecieri să nu genereze frustrări şi diviziuni în rândul părinţilor. În oferta grădiniţei pot fi incluse şi activităţi adresate direct părinţilor, sesiuni de

consiliere individuală sau de grup, activităţi de dezvoltare a coeziunii grupului, cursuri şi informări pe teme legate de creţerea copiilor sau pe teme de dezvoltare personală.

Bibliografie:

Booth, T., Ainsow, M., (2007), *Indexul incluziunii şcolare. Promovarea educării şi a participării tuturor copiilor la educaţia de masă,* Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca

Educația incluzivă – un subiect actual în educație

Educatoare: Crețu Elena Lavinia
Școala Gimnazială”C-tin Motaș”, Grădinița P.N. Numărul 11,Vaslui

Încă de la începutul civilizației, în dezvoltarea și construirea societății, s-au creat parametrii, sandarde și stiluri care au format prototipuri, ce au avut o influență puternică în istorie. Astfel, anumite persoane au fost supuse excluderii sociale, datorită diferențelor cognitive, fizice, religioase, economice, etnice, dând naștere apariției celor două categorii: cei incluși și cei excluși („scoși la marginea societății”-marginalizați).

Conceptul de educație incluzivă, în viziunea UNESCO, este „procesul de a aborda și a răspunde diversității și necesităților tuturor elevilor, prin intermediul practicilor incluzive în educație, cultură și comunitate, evitând excluderea. Implică schimbări și modificări ale conținutului, strategiilor și structurilor, cu o viziune comună asupra dreptului tuturor copiilor la o educație de calitate.”

Așadar educația este un drept, nu un privilegiu, ce pornește de la apărarea egalității de oportunități pentru toți copiii. Conceptul de educație incluzivă a luat naștere ca răspuns la abordările tradiționale conform cărora anumite categorii de copii au fost excluși din școlile de masă din motivul dizabilității, dificultăților/problemelor de învățare, vulnerabilității familiei, etc. Este un proces în continuă evoluție, participativ, de schimbare și îmbunătățire a instituțiilor și sistemului de învățământ, pentru a face educația cât mai accesibilă, benefică și prietenoasă, pentru toți copiii. Implică diverse persoane: cadre didactice, părinți, membrii ai comunității, factori de decizie, lideri locali, reprezentanți ai O.N.G.-urilor, ș.a., desfășurându-se atât în mediul școlar, cât și în afara sistemului formal de educație.

Diversitatea, stereotipurile, discriminarea, echitatea sunt termeni atent studiați în obținerea calității educației incluzive. Diversitatea culturală sau diversitatea socială reflectă multitudinea diferențelor sociale și culturale, conviețuirea și interacțiunea diferitelor culturi coexistente. Stereotipurile reprezintă imagini simplificate și promovate de un grup social, necesare comunicării interpersonale, și care permit identificarea apartenenței persoanei unui grup determinat. Transimte o imagine parțială, redusă a unui grup. Pericolele care se ascund în spatele stereotipurilor sunt prejudecățile, atitudinile discriminatorii îndreptate spre persoane sau grupuri. Discriminarea reliefează orice excludere, diferență, restricție bazată pe caracteristica unei persoane (grupuri culturale, religie, sex) care încalcă drepturile umane și libertățile fundamentale în sfera socială, politică, economică, culturală, civilă, ș.a. Echitatea (echitația) cuprinde totalitatea acțiunilor care se demarează pentru a garanta egalitatea șanselor, pornind

de la principiul diversității persoanelor, pentru a preveni dicriminarea.

Educația incluzivă se poate realiza cu succes atunci când este înțeleasă, respectată, susținută de întreg sistemul educațional, cadrele didactice beneficiind de o amplă formare, iar legătura cu instituția, familia, comunitatea este una armonioasă, întreg procesul centrându-se pe copil. Câteva îndrumări, sfaturi, pentru atingerea calității educației incluzive sunt:

1. Educația este a tuturor și pentru toți! - Copiii au drepturi egale la educație.
2. Toți pentru unul și unul pentru toți! - Cadre didactice, copii, părinți și comunitatea în general, trebuie să colaboreze în beneficiul educațional al tuturor.
3. Construirea unei școli realmente incluzivă. – Elevii cu cerințe speciale au drepturi depline la educație.
4. Incluziunea reprezintă respectarea diversității! – Fiecare copil este diferit, de aceea pentru obținerea celor mai bune rezultate, procesul este adaptat si individualizat, contemplând unicitatea fiecăruia.
5. În educația incluzivă sunt necesare resurse curriculare, umane și materiale.
6. O bună cunoaștere a copilului conduce spre rezultate mai bune!
7. Respectarea ritmului propriu de învățare al fiecăruia! Fiecare copil deține dreptul de a învăța în ritmul propriu, având în vedere condițiile particulare și necesitățile proprii.
8. Informarea permanentă! Asumarea compromisului de menținere a unei legături strânse, de informare pemanentă (părinte, copil, cadru didactic, instituție școlară, comunitate).
9. Educația incluzivă vizează o școală pentru toți, în care toate părțile implicate să participe pentru a contribui la îmbunătățirea continuă, la schimbarea culturală.
10. Fără teama, privind spre alte provocări! Tot ceea ce este necunoscut, nou, uneori provoacă teamă, însă tema abordată – educația incluzivă - trebuie privită din viziunea unei provocări constructive, pozitive.

În concluzie, educația incluzivă nu tratează dreptul de a fi al fel, ci dreptul de a fi diferit!

„Copiii sunt o sută de imbaje, o sută de mâini, o sută de moduri de a gândi, de a se juca și a vorbi, o sută de forme de a asculta, de a surprinde, de a iubi. O sută de bucurii pentru a cânta și a învăța!” Loris Magaluzzi

Bibliografie:

Alois Gherguț, Luciana Frumos, „Educația incluzivă - Ghid metodic”, Editura Plirom, 2019.
Ramirez Valbuena, Vilmar Angel, „La inclusion: una historia de una exclusion en el proceso de enseñanza aprendizaje”, Publiched.Universidad Pedagogica y Tehnologica de Colombia, 2017.

Incluziunea în mediul școlar

Prof. Perniu Elena
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Pitești

Într-o clasă incluzivă, profesorii de educație generală și profesorii de educație specială

lucrează împreună pentru a răspunde nevoilor elevilor.

Acest lucru oferă elevilor sprijinul de care au nevoie în timp ce stau într-o clasă de educație generală. Când copiii sunt găsiți eligibili pentru servicii de educație specială, este obișnuit ca familiile lor să își facă griji că vor fi plasați într-o sală de clasă diferită de ceilalți copii de vârsta lor. Dar majoritatea copiilor care sunt eligibili pentru educația specială își petrec cea mai mare parte a timpului în sălile de clasă de educație generală. Multe dintre aceste săli de clasă sunt ceea ce se numește săli de clasă incluzive.

Într-o clasă incluzivă, profesorii de educație generală și profesorii de educație specială lucrează împreună pentru a satisface nevoile tuturor elevilor.

Aceasta este cheia „este important să ne dăm seama că elevii de la educație specială sunt în primul rând elevi de educație generală". Clasele inclusive sunt organizate în mai multe moduri. Unii folosesc un model de predare în echipă colaborativă (sau co-predare). Cu co-predarea, există un profesor de educație specială în sală toată ziua. Alte clase incluzive au profesori de educație specială care fac intervenții la anumite ore din timpul zilei pentru a preda. În ambele cazuri, ambii profesori sunt disponibili pentru a ajuta toți elevii. Cercetările arată că educația incluzivă are efecte pozitive pe termen scurt și lung pentru toți elevii. Copiii cu nevoi speciale de educație care sunt în clase incluzive lipsesc mai rar. Ei dezvoltă abilități mai puternice în citire și matematică. De asemenea, au mai multe șanse să aibă locuri de muncă și să urmeze studiile după. Se simt mai confortabil și mai toleranți cu diferențele, au, de asemenea, o stima de sine pozitivă crescută. Toți elevii învață diferit. Acesta este un principiu al educației incluzive. Într-o clasă incluzivă, profesorii împletesc instruirea și sprijinul special concepute pentru a-i ajuta pe elevi să progreseze. Aceste strategii sunt utile pentru toți elevii. O altă cheie este împărțirea elevilor în grupuri mici. Când profesorii folosesc grupuri mici, își pot adapta predarea la modul în care fiecare elev învață cel mai bine. Aceasta este cunoscută sub numele de instrucție diferențiată.

Profesorii îndeplinesc nevoile tuturor elevilor prin prezentarea lecțiilor în moduri diferit: de exemplu, ei pot folosi instrucțiuni multisenzoriale, asta poate însemna folosirea ajutoarelor vizuale sau cuburi sau jetoane colorate, pentru a ajuta copiii să învețe concepte noi. Unele săli de clasă pot avea o tablă interactivă. Pe ea, copiii își pot folosi degetele pentru a scrie, șterge și muta imaginile pe ecranul mare. Acest instrument de predare poate fi folosit și pentru a transforma munca elevilor într-un videoclip, care poate fi interesant pentru copii și îi poate ajuta să-i mențină implicați.

Sălile de clasă incluzive sunt pline cu diferiți elevi, fiecare dintre aceștia având puncte forte și provocări. Incluziunea oferă copiilor o modalitate de a vorbi despre modul în care fiecare învață în felul său. Ei pot descoperi că au mai multe în comun cu alți copii decât credeau. Acest lucru poate ajuta foarte mult copiii să știe că diferența este doar o parte normală a vieții. De asemenea, îi poate ajuta pe copii să construiască și să mențină prietenii.

Toți elevii beneficiază de resursele disponibile într-o clasă incluzivă.

Profesorul de educație specială poate ajuta toți copiii într-o clasă incluzivă, nu doar elevii care au nevoie de sprijin pentru educație specială.

Într-o clasă incluzivă, profesorii împart adesea elevii în grupuri mici și îi predau pe baza nevoilor lor specifice de învățare.

Ce este discriminarea?

Prof. Morna Anca Liana
Liceul Tehnologic Felix

Termenul de discriminare are multe definiții, dar, în principiu, toate înseamnă același lucru: tratamentul diferit aplicat asupra a două persoane care se află în aceeași situație.
De exemplu, să presupunem că unul dintre noi, elevii, cu toate că a rezolvat exercițiile la fel ca restul colegilor săi, a primit o notă mai mică la test, deoarece provine dintr-o etnie diferită.
Totuși, să nu confundăm discriminarea cu altceva (o nedreptate, de exemplu). Pentru a considera o situație ca fiind discriminatorie, trebuie să nu existe nicio justificare rațională pentru diferența făcută. Dacă acel copil din exemplul de mai sus a primit o notă mai mică la test pentru că nu a scris corect gramatical, atunci nu avem de-a face cu o acțiune de discriminare, dar dacă ar primi o notă mai mică datorită culorii pielii sale, copilul ar fi discriminat.

Criteriile de discriminare sunt acele caracteristici pe baza cărora se realizează actul discriminării. Criteriile sunt numeroase în ziua de astăzi, dar cele mai cunoscute sunt: rasa, nationalitatea, etnia, convingerile, sexul, orientarea sexuală, diferite boli contagioase sau necontagioase.

1. Discriminarea directă are loc atunci când o persoană este tratată într-un mod mai puțin favorabil decât o altă persoană care a fost, este sau ar putea fi într-o situație comparabilă.

De exemplu, la o activitate organizată de școală, elevii de etnie romă nu au voie să participe.

2. Discriminarea indirectă se întâmplă atunci când o prevedere, un criteriu, o practică aparent neutră dezavantajează anumite persoane pe baza diferitelor criterii menționate mai sus. Atunci când într-un anunț pentru participarea la un proiect organizat de școală sunt prezentate cerințe precum înălțimea sau alte caracteristici fizice care nu sunt necesare.

3. Hărțuirea este crearea unui mediu ostil, inconfortabil, ofensator pentru persoanele care aparțin unei anumite categorii sociale. Hărțuirea poate fi mascată sub forma unor glume sau a unor acțiuni apparent inofensive. Atunci când un coleg face glume rasiste, misogine sau homofobe este un exemplu clar de hărțuire.

Este unanim acceptat că discriminarea nu are niciun efect pozitiv. Poate avea doar efecte negative asupra persoanei în cauză, care o vor afecta pe lungă durată.
Eu nu am fost niciodată o victimă a discriminării, dar am cunoscut câțiva oameni care au trebuit să treacă prin asta și efectele negative produse se pot observa foarte ușor.
Un efect devastator al discriminării este diminuarea nivelului stimei personale și încrederii în sine. De asemenea, discriminarea are un impact negativ asupra stării sociale și a sănătății mintale a victimelor. În plus, victima se poate confrunta cu performanțe scăzute, lipsa motivației, neimplicare și chiar cu un sentiment constant de vinovăție.
Aceste efecte enumerate mai sus nu vor fi vizibile imediat. Ele vor apărea în timp și vor contribui la formarea viitorului adult.
Cum sesizăm o discriminare?
1. Ia legătura cu un adult capabil să te ajute (părinții, un cadru didactic sau psihologul școlii).
2.Apelează la un ONG care se ocupă cu anti-discriminarea.
3.Ai putea să comunici cu cel care te discriminează și să încerci să remediezi problema.

4 De asemenea, poți încerca, tot cu ajutorul unui ONG, să implementezi un program prin care, de exemplu, să integrezi tinerii cu o stare materială precară într-un colectiv în care vor putea să ia parte la activități la care vor participa tineri cu o situație materială mai bună.

Atunci când întâlnești o situație de discriminare de orice fel, nu o ignora! Încearcă să pui în aplicare una dintre metodele pe care le-am enumerat mai sus. Poate crezi că nu vei ajuta cu nimic, dar crede-mă, eu am întâlnit situații de discriminare și, cu ajutorul metodelor de mai sus, am reușit, mai mult sau mai puțin, să opresc acea situație sau, cel puțin, să o atenuez. Iar dacă tu treci sau ai trecut prin asta, nu te teme să spui sau să recunoști acest lucru. Apelează la metodele de mai sus pentru că te vor ajuta!

Discriminarea este una dintre cele mai mari probleme de actualitate care ne afectează stilul de viață din toate punctele de vedere. Sunt de părere că, ar trebui să tratăm cu foarte mare seriozitate această problemă şi să conştientizăm că dacă nu luăm măsuri cât mai repede, consecinţele ne vor afecta colectiv, ca societate. Nu fi nepăsător atunci când întâlnești o situație de discriminare. Încearcă să o rezolvi pentru că în locul celui discriminat ai putea fi chiar tu!

Bibliografie:

https://taitung.eu/index.php/discriminarea-ce-inseamna-si-cum-se-manifesta/

Școala secolului XXI- fereastră spre diversitate

Prof. Boariu Angela
Școala Gimnazială “ Vintilă Brătianu”, Ștefănești-Argeș

Motto: “Scopul educaţiei este să transforme oglinzile în ferestre.” (Sydney J. Harris)

Școala românească a trecut în ultimii treizeci de ani prin transformări multiple, prin suișuri și coborâșuri. S-au schimbat planuri-cadru, programe, relaţia profesor-elev a devenit partenerială, obiectivele au fost înlocuite de competenţe, metodele s-au perfecţionat continuu, mijloacele didactice s-au modernizat. Mai mult, școala s-a adaptat și situaţiei total neprevăzute a pandemiei de Covid 19 și a provocărilor ei, în care cu toţii a trebuit să învăţăm și să ne desfășurăm activitatea utilizând platformele educaţionale, mediu cu care nu eram tocmai familiarizaţi. Toate aceste provocări au oferit școlii deschiderea spre nou, spre acceptare. De asemenea, a deschis-o spre societate și spre problemele acesteia, a flexibilizat-o. Schimbarea de atitudine, de mentalitate se realizează în general greu, dar au fost parcurși pași importanţi. Flexibilizarea școlii și a lumii școlare este legată și de asumarea de noi abordări în educaţie, odată cu apariţia unor provocări legate de asigurarea egalităţii de șansă, a respectării drepturilor copilului, de discriminarea pozitivă sau de asigurarea accesului la educaţie a copiilor cu cerinţe educaţionale speciale.

A apărut în ultimii ani tot mai des utilizat conceptul de incluziune, de includere educațională. Includerea educațională este un concept de pedagogie, care susţine că școala trebuie să poată include toți indivizii în procesul educațional, indiferent de starea, originea, rasa, religia sau sexul lor .

Conceptul propune o educaţie universală care să se adapteze tuturor nevoilor trecând dincolo

de barierele care limitează învăţarea sau participarea. Pentru aceasta este necesară întelegerea diversităţii și promovarea ei ca o valoare în cadrul școlii astfel încât să înţelegem că, indiferent de caracteristicile noastre (fizice, psihologice, sociale, culturale), toţi avem dreptul de a primi o educaţie de calitate.

Pentru atingerea acestui obiectiv, România și-a însușit măsurile de politici educaţionale luate la nivel european, ca de exemplu cea din decembrie 2017, prin care Consiliul European, Parlamentul European și Comisia au aprobat adoptarea "Pilonului european al drepturilor sociale", care prevede că „orice persoană are dreptul la educație, formare profesională și învățare pe tot parcursul vieții favorabile incluziunii și de înaltă calitate pentru a dobândi și a menține competențe care îi permit să participe deplin în societate și să gestioneze cu succes tranzițiile pe piața forței de muncă".

Astfel, școala românească înţelege să-și însușească noua abordare și devine tot mai mult un mediu deschis, incluziv. Inţelegerea diversităţii, respectarea drepturilor copilului, crearea unui mediu plăcut și de stabilitate sunt obiective urmărite și chiar atinse în școli.

Educaţia incluzivă urmărește ca toate acţiunile să vizeze interesul superior al copiluilui, acestea să se desfășoare într-un mediu prietenos, să identifice potenţialul fiecărui elev și să îl valorifice, să se realizeze parteneriate cu părinţii și comunitatea locală în care să fie evidenţiată experienţa acumulată, să creeze competenţe lingvistice, manageriale, civice, morale și atitudinale care să conducă la incluziunea socială. Aceasta face posibilă participarea deplină la viața socială a persoanelor sau grupurilor de persoane supuse unei situații de segregare socială sau de marginalizare, pentru a avea oportunităţi pe piaţa muncii, în domeniul sănătăţii, al obţinerii unei locuinţe, al securităţii.

O școală incluzivă este o școală în mișcare, este un spaţiu al cunoașterii și acceptării celuilalt, al toleranţei, al respectului și al formării unei atitudini pozitive faţă de viaţă și faţă de ceilalţi, pentru că, așa cum afirma scriitorul Ioan Slavici:" Menirea firească a școlii nu e să dea învăţătura, ci să deștepte cultivând destoinicirile intelectuale în inima copilului, trebuinţa de a invăţa toată viaţa. "

Bibliografie:

Cucoș, Constantin (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura POLIROM, Iași, 1998.

Mîndru, Elena și colegii, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica Publishing House, București, 2010.

Nicola, Ioan, *Pedagogie,* 1994, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București.

https://ro.encyclopedia-titanica.com/significado-de-inclusi-n#menu-1

https://education.ec.europa.eu/ro/educatia-favorabila-incluziunii

https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/economy-works-people/jobs-growth-and-investment/european-pillar-social-rights/european-pillar-social-rights-20-principles_en

https://mecc.gov.md/sites/default/files/educatie_incluziva_final.pdf

Omul şi natura

Prof. inv. prescolar: Oglice Atena
Gradinita cu PP."Floare Albastra ", Craiova

Pământul este căminul nostru. Pentru că viaţa noastră se desfăşoară aici, ea este influenţată de acesta. Dacă pe Pământ apar probleme, nici omul nu poate trăi în armonie.
În zilele noastre, aflăm tot mai des despre dezastre naturale care au loc în diferite zone ale planetei. Apa, de pildă. În câteva minute poate distruge totul. La ce mai folosesc atunci aurul şi palatele, dacă nu pot fi oprite puhoaiele? Auzim, de asemenea, despre incendii propagate pe zone extinse. Ce să mai spunem despre uragane şi tornade iscate ca din senin? Un alt motiv de îngrijorare îl constituie cutremurele. Oamenii se tem, de bună seamă, de aceste dezastre, dar nu-şi pun întrebarea: care este cauza producerii lor? Ei cred că aşa-i natura, imprevizibilă şi nu ai cum să te împotriveşti stihiilor. Dacă ajunge însă la înţelegerea adevăratelor cauze care duc la producerea dezastrelor, omul poate învăţa să le prevină. Cutremurele, de pildă, îşi au rădăcinile în tratamentul inegal al semenilor, în inegalitatea socială, in discriminare şi nedreptate. Dezastrul provocat de apă este produs de lăcomia oamenilor. Aşa apar inundaţiile.

Dezastrul datorat focului vine de la agresivitatea fiinţei umane. Să nu uităm că pe lume există atâtea focare de război şi toate acestea înseamnă acumulări de furie. Dezastrele produse de vânt (de exemplu, uraganele) vin din ignoranţă. Trebuie să înţelegeţi însă că aceste efecte nu apar într-o zi, două. Este vorba de o însumare în timp a acestora, pe perioade îndelungate. Dezastrele sunt, deci, rezultat al comportamentului uman. Aceasta înseamnă că omul poate influenţa natura, în bine sau în rău. Dacă oamenii trăiesc în armonie, atunci şi manifestările naturii sunt armonioase. Mulţi cercetători caută modalităţi de a preveni sau evita dezastrele. Rezultatele nu sunt însă pe măsura muncii şi a fondurilor alocate, pentru că cercetările nu se îndreaptă în direcţia care ar trebui, nu vizează adevăratele rădăcini. Cea mai bună modalitate de evitare a dezastrelor se află la îndemâna noastră şi constă în a ne schimba noi înşine. În acest fel avem grijă de natură. Iată de ce este important să lucrăm în permanenţă asupra noastră înşine pentru a deveni oameni buni, oameni de calitate.

Evitarea dezastrelor este o tehnică înaltă. Practica QilinGong ajută în acest sens, deoarece cel ce practică beneficiază de cele zece avantaje ale acesteia. Astfel, omul scapă în primul rând de angoasă. Şi dacă nu ai temeri, atunci eşti un om fericit, te bucuri de pace interioară, pentru că numai dacă elimini frica te vei simţi un om cu adevărat liber. Pe planeta noastra natura e reprezentata de flora si fauna. Intreaga Terra e presarata cu bogatii care mai de care mai felurite. Astefle, noi, oamenii, ne bucuram de aerul respirabil, bogat in oxigenul vital, de padurile ce adapostesc animale, insecte si pasari diverse, de oceanele adanci populate de mii de specii de pesti si alte vietuitoare subacvatice, de muntii inalti ce ating cerul cu crestele lor inzapezite. Si minunile nu se opresc aici, pentru ca sub scoarta pamantului, natura a ascuns bogatii nenumarate: metale pretioase, petrol si gaze naturale, izvoare din care se nasc rauri-toate aceste minunatii fiind descoperite si exploatate de catre om. Natura a contribuit deci, in mod firesc, la evolutia omenirii, pentru ca fara aceste materii prime, supravietuirea dar mai ales evolutia oamenilor ar fi fost poate imposibile. Insa darurile cele mai de pret pe care ni le ofera natura

sunt, cu siguranta, aerul respirabil, apa potabila si solul-ce permite omului sa cultive felurite soiuri de plante ce ii asigura hrana atat de necesara. Natura ne ofera deci elementele fara de care viata pe Pamant nu ar fi cu putinta. De asemenea, natura ofera omului un minunat exemplu de regenerare si supravietuire, de renastere continua. An dupa an si anotimp dupa anotimp, natura se regenereaza, se transforma, pierde si castiga elemente. Primavara repara stricaciunile iernii, vara incarca livezile si campurile cu roade. In adancul codrilor, in munti, in ape ori pe campii, animalele urmeaza lantul trofic, astfel ca orice moarte isi are rostul bine definit. Nimic nu moare, totul se transforma. Aceasta bogatie neasemuita a naturii este motivul pentru care artisti din diverse domenii au elogiat-o in operele lor. Natura e reprezentata sub diferite forme in literatura, pictura sau muzica. Pentru ca, ce poate fi mai frumos decat contemplarea unui peisaj din natura. Primavara aduce verdele crus in paduri si pe campii, animalele ies din ascunzisurile lor sa se dezmorteasca dupa sezonul rece. Vara incarca totul cu roade bogate, toamna ne bucura cu bogatia holdelor, cu culorile calde, iar iarna creeaza tablouri magice si stralucitoare. Suntem norocosi ca am fost sortiti sa ne nastem si sa traim pe aceasta planeta care ne-a oferit si ne ofera in continuare atat de multe lucruri. Trebuie deci sa intelegem importanta primordiala pe care natura o ocupa in cadrul existentei omenirii. Practic, fara natura omenirea nu ar putea supravietui pe Terra. Fiind constienti de acest lucru, trebuie sa incercam din rasputeri sa avem grija de ea, sa o protejam si sa o ajutam atunci cand este necesar, dar, mai ales, sa o respectam.

Bibliografie:

Berca M, *Ecologie generală şi protecţia mediului*, Editura Ceres, 2000
Botnariuc N, Vădineanu A, *Ecologie*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1982
Cucoş C, *Pedagogie*, Iaşi, Editura Polirom, 1996
Pârvu C, *Ecologie Generală*, Editura Tehnică, Bucureşti, 1999
Stugren B, *Ecologie teoretică*, Editura Sarmis, Cluj Napoca, 1994
Legea protecţiei mediului 137/1995; Legea mediului 5/2000

Problemele școlare ale elevilor cu cerințe educaționale speciale în pandemia Covid-19

Autor: Ceaușu Silvana-Alisa
Palatul Copiilor Tg.Jiu, Județul Gorj

Unele țări, precum Finlanda, au acționat în sprijinul elevilor cu CES încă din primele momente ale închiderii școlilor, pregătind instruirea la domiciliu pentru acești copii. Dar, pe măsură ce țările au fost obligate să impună măsuri de distanțare și izolare, a devenit necesară predarea online.

Devine evident faptul că elevii cu CES riscă o dublă penalizare în timpul închiderii școlilor – din punct de vedere al accesului la educație, dar și cel al incluziunii.

Ei se bazează, adesea, mai mult decât ceilalți copii pe diverse tehnologii pentru educație, ceea ce constituie un avantaj pentru tranziția lor către educația online. Dar nevoile lor specifice îi

împiedică adesea să aibă acces la diversele instrumente folosite în prezent:

- copiii cu deficiențe auditive pot fi în imposibilitatea să urmărească predarea pe canale video
- copiii cu deficiențe de vedere pot întâmpina probleme cu temele trimise prin platforme virtuale, dacă formatul nu este accesibil
- elevii cu tulburare de hiperactivitate cu deficit de atenție pot să întâmpine greutăți când vine vorba să-și facă temele sau să urmărească o lecție preînregistrată, care nu le captează suficient atenția
- pentru copiii cu probleme de funcționare executivă, navigarea printre clasele virtuale, pentru diverse materii poate deveni o sarcină copleșitoare
- copiii cu dislexie sau disgrafie pot să întâmpine greutăți dacă trebuie să parcurgă singuri materia sau să se bazeze pe părinți care nu au timpul sau mijloacele necesare să-i sprijine în învățare
- copiilor cu autism le este dificil să înțeleagă, dar trebuie să li se explice situația actuală, la fel cum e nevoie să fie explicat și copiilor cu anxietate de ce trebuie să-și schimbe programul și obișnuințele, în contextul măsurilor pentru combaterea pandemiei.
- Această din urmă problemă nu se limitează doar la cei care sufereau de anxietate, ci oricui care ar putea fi astfel afectat de situația produsă de pandemie.

Diverse proceduri au fost luate local sau național, în diverse țări, pentru asistarea elevilor cu CES.
De exemplu:temele pentru copiii cu deficiențe de vedere pot fi transcrise în Braille, în lipsa unui aparat cu funcții de accesibilitate pentru astfel de utilizatori pentru elevii cu deficiențe de auz pot fi aplicate servicii de live captioning la distanță pentru cursurile video sistemele de învățământ din țări precum Italia, Franța sau Irlanda, dar și diverse ONG-uri agregă liste de aplicații și instrumente pentru sprijinirea elevilor cu cerințe educaționale speciale în SUA, un grup de profesori a lansat un hotline pentru a-i ajuta la teme pe elevii cu deficiențe de vedere și auditive în cele mai multe țări există asistenți sau profesori pregătiți pentru a-i ajuta pe elevii cu CES care oferă online sprijin individual și cu materiale personalizate.

Cu toate acestea, după actuala criză va fi nevoie de intervenții mai bine structurate și coordonate în sprijinul elevilor cu cerințe educaționale speciale, intervenții care să implice deopotrivă școlile, profesorii, consilierii, familiile copiilor vulnerabili, care au cel mai mult de suferit.

Bibliografie:

Popescu, G., & Pleșa, O. (coord), *Handicap, readaptare, integrare*, București: Pro Humanitate, 1998
Verza, E., & Paun, E. (1998). *Educatia integrată a copiilor cu handicap*, Unicef.
Vrăjmaș, T., *Învăţământul integrat şi/sau incluziv pentru copiii cu cerinţe educative speciale*, Ed. Aramis, București, 2001.

Teoria predării și învățării în educația incluzivă

Prof. Olteanu Loredana
Prof. Olteanu Lorian
Școala Gimnazială Comuna Cislău, jud Buzău

Incluziunea şcolară se referă la acceptarea de către instituţiile de învăţământ a tuturor copiilor, indiferent de apartenenţa lor, iar învăţământul incluziv presupune ca tinerii şi copiii cu dizabilităţi şi ceilalţi fără probleme să înveţe împreună. Educaţia pentru toţi poate sa fie un mijloc de îmbunătăţire a educaţiei în general prin reconsiderarea sprijinului care se acordă anumitor copii.

Cuvinte cheie: incluziune, deficienţă, nevoi speciale.

„Incluziunea" se referă la faptul că oricine, indiferent de deficienţa sa sau de dificultăţile pe care le întâmpină în învăţare, trebuie tratat ca un membru normal al societăţii, iar diversele servicii speciale de care are nevoie, trebuie furnizate în cadrul serviciilor sociale, educaţionale, medicale si celelalte servicii puse la dispoziţia tuturor membrilor societăţii.

Educaţia incluzivă are rolul de a sprijini acest aspect, deoarece ea se centrează mai ales pe învăţarea strategiilor necesare rezolvării problemelor din viaţa cotidiană, într-o manieră cooperantă şi solidară, unde procesul de învăţare este realizat în spiritul respectului şi acceptării celor din jur. Trebuie eliminat principiul de discriminare si izolare a copiilor cu nevoi speciale.

Atunci când vorbim de educaţie incluzivă ne referim la programe de educaţie care să asigure accesul şi participarea tuturor copiilor, valorizând diversitatea şi acordând importanţă fiecărui copil în parte. Nu este suficientă includerea unui copil într-un grup educativ. Este nevoie ca grupul să se schimbe în aşa fel încât fiecare copil să fie bine primit - un grup cu practici educative incluzive, adică primeşte toţi copiii şi acordă valoare şi atenţie fiecăruia, dar educaţia nu poate fi incluzivă decât dacă cuprinde tot programul, practicile, managementul şi acţiunile permanente cu copiii.

Munca în echipă presupune:

1. dezvoltarea spiritului de echipă, prin îmbunătăţirea comunicării, asumarea de responsabilităţi, împărţirea sarcinilor între specialişti în educația incluzivă;

2. pregătirea personalului didactic astfel încât să dobândească o atitudine adecvată faţă de incluziune.

Managementul instituțional vizează, în special, funcția de planificare. Planurile/strategiile de dezvoltare instituțională definesc politica școlii în domeniul ei, conțin prevederi referitoare la promovarea ei în instituția de învățământ şi în afara acesteia; creează/asigură condiții pentru incluziunea tuturor copiilor (creează structuri instituționale şi servicii de suport (educațional şi non-educațional), instituie posturi de personal de suport etc.). Managementul școlii incluzive reprezintă valorile, practicile, principiile, sistemul de lucru adoptat într-o şcoală, prin intermediul căruia cadrele didactice, elevii, cadrele didactice de sprijin, personalul administrativ, părinţii, comunitatea, resursele de toate tipurile,

curriculumul, provocările şi succesele sunt gestionate astfel încât şcoala, prin tot ceea ce face, va reuşi să răspundă necesităților şi aşteptărilor tuturor copiilor.

Cateva dintre cerintele pe care o institutie de invatamant trebuie sa le respecte daca tinde spre eliminarea barierelor si crearea unui mediu fizic incluziv sunt:

- La intrarea in scoala, exista indicatoare, clare si prietenoase, care orienteaza vizitatorii catre punctele cheie ale scolii;
- Existenta unor sali pentru centrul de resurse;
- Spatii de joaca special amenajate pentru copii;

Cursurile de formare continua sa includa module si programe de formare moderne de educatie incluziva pe toate nivelurile si cu toate aspectele acestei educatii, planificate, organizate si desfasurate de catre specialisti in domeniu.

Bibliografie:

Bulat G., Gînu D., Rusu N., *Evaluarea dezvoltării copilului. Ghid methodologic*, Chișinău, Bons Offices, 2015.

Modalităţi de combatere a discriminării în educaţie

Prof. înv. primar Mandache Elena
Școala Gimnazială Nr.6, Vulcan, Hunedoara

O nouă dimensiune care începe să se contureze în peisajul învăţământului românesc este aceea de democratizare şi egalizare a şanselor fiecărui copil în parte. În acest scop a fost înfiinţată şi şcoala incluzivă – un răspuns la redimensionarea educaţiei.

Educaţia incluzivă înseamnă că toţi copiii şi tinerii învaţă împreună în structuri obişnuite ale învăţământului preşcolar, şcolar şi superior. Incluziunea implică ca toţi copiii să participe în viaţa şi activităţile şcolii, indiferent de nevoile pe care le au.

Discriminarea presupune a trata in mod diferit indivizii care, in aparenţă, se abat de la ceea ce se consideră "normă". Acceptarea diferenţei celorlalţi implică faptul ca egalitatea nu este sinonimă cu omogenitatea sau plafonarea la acelaşi nivel. Recunoaşterea acestui fapt este esenţială dacă dorim să dezvoltăm o atitudine pozitivă faţă de cei care sunt diferiţi. E important să înţelegem că diferenţele nu sărăcesc societatea, ci dimpotrivă, sunt un adevărat izvor de îmbogăţire.

Peste tot în lume persoanele care au fost incluse într-un proces de segregare sunt primele care solicită eliminarea segregării, ele vorbesc din proprie experienţă atunci când afirmă că, pentru ele, oferta educaţională segregată însemna o ofertă educaţională sub-standard. Segregarea îi învaţă pe copii să fie temători şi ignoranţi şi determină apariţia prejudecăţilor. Educaţia trebuie să îi pregătească pentru a trăi şi munci într-o societate diversificată. Numai incluziunea poate reduce temerea şi poate construi relaţii de prietenie bazate pe respect şi înţelegere.

Educaţia împotriva discriminării trebuie să înceapă din perioada preşcolară. Chiar înainte de a putea vorbi, copiii încep să observe diferenţele legate de culoarea pielii, forma ochilor, etc. Ei absorb repede informaţii despre discriminare şi stereotipuri de la televizor, de la cei de o vârstă cu ei şi, mai ales, din ceea ce spun şi fac adulţii (părinţii, educatorii). Copiii mici au un model în copiii mai mari şi-n adulţii importanţi .de aceea, mesajele pe care adulţii le transmit despre oameni care sunt de etnie diferită, care au o dizabilitate, sau care vorbesc o limbă diferită sunt foarte importante.

Copiii încep să conştientizeze diferenţele şi să pună întrebări despre ele încă de la vârsta de doi ani. Între patru şi şapte ani, copiii sunt conştienţi că sunt diferiţi de adulţi şi de alţi copii şi se întreabă ce este constant şi ce se va schimba. Aceasta este vârsta când un băieţel probabil că îşi întreabă mama ,,când voi creşte voi fi mămică sau tătic ?“ Începe să înţeleagă că unele lucruri privind identitatea sa s-ar putea schimba (va deveni adult), iar altele ar putea rămâne neschimbate(va fi întotdeauna bărbat). Realizând că alţi oameni sunt la fel sau diferiţi de ei, copiii încep să aibă opinii despre acest lucru şi ar putea începe să aibă sentimente negative faţă de oamenii care sunt altfel decât ei. Copiii care sunt diferiţi de majoritate în vreun fel, pot chiar începe să aibă sentimente negative faţă de ei înşişi, dacă simt că deosebirea aceasta este percepută ca ceva ,,mai puţin normal“ sau ,,mai puţin bun“.De aceea este important ca adulţii să aibă atitudini pozitive faţă de diferenţe , aşa încât, în loc să dezvolte sentimente negative , copiii să crească fiind conştienţi că şi oamenii care sunt diferiţi de ei sunt interesanţi, atractivi, sunt colegi de joacă plăcuţi etc.

Este de asemenea important, în cazul în care copiii se află într-o comunitate unde nu au ocazia să cunoască oameni de alte naţionalităţi şi culturi, oameni care au dizabilităţi sau care sunt deosebiţi altfel decât majoritatea, să li se ofere imagini, povestiri şi informaţii depre tipuri diferite de oameni, astfel încât copiii să primească mesaje pozitive depre deosebiri din acest stadiu timpuriu de formare a opiniei. Putem învăţa copiii de la o vârstă fragedă să abordeze critic stereotipurile şi prejudecăţile.

În şcoala în care predau elevii romi sunt repartizaţi în mod egal în toate clasele şi la toate nivelurile. Un rol deosebit îl are psihologul şcolar. El este persoana care facilitează dialogul şi cooperarea între cele două părţi, contribuie la menţinerea şi dezvoltarea încrederii şi a respectului reciproc dintre şcoală şi familie, dintre şcoală şi comunitate. Permanent, acesta monitorizează copiii de vârstă preşcolară/școlară, proveniţi din grupuri dezavantajate, care nu frecventează grădiniţa, şi oferă consiliere şi sprijin familiilor acestora în procedurile de înscriere a copiilor la grădiniţă şi, respectiv, şcoală, colectează date statistice referitoare la participarea şi menţinerea copiilor dezavantajaţi în învăţământul obligatoriu de masă.

În activităţile de predare –învăţare am pus accentul pe progresul individual şi mai puţin pe comparaţiile cu alţi elevi. O altă preocupare cu caracter permanent este utilizarea metodelor activ participative care încurajează învăţarea prin cooperare, astfel încât elevii să-şi poată ajuta colegii, să-şi devolte spiritul de echipă. Am urmărit să învăţ elevii să se comporte democratic acceptând pluralismul de opinii şi idei, diversitatea modalităţilor de exprimare, limitele şi diferenţele individuale. Am organizat periodic expoziţii cu lucrările elevilor, pentru a demonstra că şcoala este mândră de performanţele obţinute de către aceştia. Prin toate activităţile desfăşurate urmărim ca şcoala noastră să fie:

- o scoală atractivă pentru membrii comunităţii;

- o instituţie care să aibă ca scop dezvoltarea prin educaţie a comunităţii;
- un observator al nevoilor educaţionale ale comunităţii, dar si a pieţei muncii;
-un furnizor de servicii educaţionale către comunitate;
-o şcoală care nu blochează accesul la educaţie a nici unui grup, nu limitează nivelul de educaţie pentru nimeni, dar nici nu impune condiţii care să lezeze demnitatea umană.

Lumea de azi evoluează într-o direcţie nouă. Învăţăm că nu trăim într-un univers al "excluderii", ci într-o lume a "includerii", nu într-o lume a "scindării" ci într-o lume a relaţiei simbiotice între interacţiune si interdependenţă. Fiecare persoană posedă o abilitate deosebită de a urca culmile sau de a cădea în disperare, dar ni se oferă tuturor şansa de a putea încerca? Toţi avem "daruri" si "talente". Toţi suntem identici şi, totuşi, deosebiţi. Un suflet inocent ca cel al unui copil este ca o pasăre care doreşte să îşi ia zborul. Zborul spiritului nu poate fi îngrădit sau restricţionat, el doreşte să fie liber să poată să atingă imensitatea albastrului de o claritate orbitoare. Îndată ce un copil este dezavantajat, marginalizat, zborul este compromis, nu mai poate să atingă înălţimi nemărginite, este reprimat, iar aripile îi vor fi frânte, la fel si spiritul. Egalitatea între copii ar trebui să reprezinte un mod de viață existent, nu doar o concepţie care pare imposibil de atins din cauza unor lucruri minore, care în ochii unora iau proporţii colosale.

Bibliografie:

Popovici Doru, *Elemente de Psihopedagogia Integrării*, Editura Pro Humanitate, 2000
Vrăşmaş, T., *Şcoala şi educaţia pentru toţi*, Ed. Miniped, Bucureşti, 2004
Introducere în educaţia incluzivă-ghid pentru cadrele didactice,2005

Marginalizarea, excluderea şi discriminarea în şcoală

Bibliotecar, Bădica Daniela –
Liceul Tehnologic Dimitrie Dima Pitești

Fenomenul cronic şi regretabil, neparticiparea copiilor rromi în sistemul formal de educaţie, a fost un fenomen neglijat. Cauzele acestui fenomen sunt pe cât de numeroase, pe atât de complexe. Neîncrederea manifestată de rromi în populaţia majoritară, în normele şi instituţiile acestora nu reprezintă
un moft cultural, ci o experienţă istorică tragică cu reverberaţii şi repercusiuni până în prezent. Marginalizarea, excluderea, sărăcia gravă, discriminarea – reprezintă atributele dominante care caracterizează comunităţile de rromi. Pornim de la principiul că daca nivelul de dezvoltare generală a unei societăţi este scăzut sunt foarte importante satisfacerea trebuinţelor de nivel inferior. Utilitatea acestei teorii în domeniul educaţie, în special pentru conducerea unităţilor şcolare, nu poate fi pusă la îndoială.

Analizând datele statistice ce ne pot da indicii asupra educaţiei de bază pentru tineri, asupra ofertei educaţionale existente, asupra calităţii educaţiei şi asigurarea şanselor egale în educaţie s-a ajuns

la următoarele concluzii:
- rata neparticipării la educaţie, a abandonului şcolar, a insuccesului şcolar devin îngrijorătoare,
- o bună parte din infrastructura învăţământului trebuie reabilitată - procesul de reîntinerire a cadrelor didactice din şcoli creează dificultăţi în desfăşurarea actului de învăţare.

Analizând modul în care populaţia de etnie rromă participă la educaţie şi sistemul de învăţământ din judeţ s-a ajuns la concluzia existenţei unor puncte critice ca:

1. Gradul scăzut de cuprindere în învăţământul preşcolar şi post – gimnazial a copiilor de etnie rromă,
2. Acces limitat la forme alternative de educaţie a copiilor rromi care au abandonat şcoala sau nu au frecventat-o niciodată,
3. Numărul redus de cadre didactice de etnie rromă,
4. Accesul limitat al cadrelor didactice la programe de formare continuă din şcolile cu procent de peste 10% copii rromi
5. Absenţa sau insuficienta dezvoltare în cadrul programelor de formare a unor module care să trateze următoarele teme:
- specificul învăţământului rural;
- problematica elevilor cu nevoi speciale;
- educaţia de tip multicultural şi inclusivă;
- crearea unor competenţă de lucru cu adulţii;
- abilităţi de comunicare cu membrii interesaţi ai comunităţii.

6.Lipsa unor materiale didactice, materiale de informare şi documentare cu caracter intercultural,
7. Slaba valorificare a meşteşugurilor specifice rromilor în cadrul ofertei de formare profesională,
8. Insuficienţa manualelor şi materialelor auxiliare necesare predării Istoriei şi culturii romilor şi a Limbi rromani.
9. Nivelul scăzut de instruire şi rata ridicată de analfabetism din rândul adulţilor rromi,
10. Atitudinea rezervată a părinţilor rromi faţă de şcoală şi de participare la educaţia copiilor rromi,
11. Gradul redus de implicare a părinţilor rromi în luarea deciziilor la nivelul şcolilor
12. Lipsa de încredere a părinţilor rromi în rolul şcolii şi transferarea responsabilităţilor, privind educaţia copiilor exclusiv asupra şcolii,
13. Deficienţe în sistemul de colectare a datelor privind elevii de etnie rromă.
14. Nivelul redus de diseminare şi mediatizare a rezultatelor progreselor în educaţie a populaţiei rromilor.
15. Lipsa unor evaluări periodice privind impactul implementării programelor destinate rromilor.
16. Nivelul scăzut de coerenţă şi continuitate a intervenţiilor în educaţie.

În acest sens aceste probleme sunt ierarhizate pe 5 nivele:

nivelul 1: nevoi fiziologice
- lipsa hranei şi a îmbrăcămintei, a fondurilor financiare pentru susţinerea copilului în şcoală,
- lipsa mediului ambiant adecvat în care se desfăşoară procesul educaţional,

b) nivelul 2: nevoi legate de securitatea fizică şi psihică:
- lipsa mijloacelor de transport în comun pentru participare la activităţile şcolare
- insecuritate fizică în cadrul şcoli sau în afara ei datorită violenţei manifestate atât în familie cât şi în

şcoală,
- insecuritatea psihică creată datorită neputinţei elevului de a se adapta la mediul şcolar, sau la standardele de evaluare cerute de educatori,
c) nivelul 3: nevoia de apartenenţă:
- mentalităţi şi obiceiuri (chiar religioase) ce se contrapun necesităţii educaţiei în şcoală,
-ascunderea apartenenţei la un grup social şi apariţia fenomenului de alienare,
d) nivelul 4: nevoia de stimă şi cunoaştere:
- lipsa de stimă şi interes din partea celorlalți elevi,
- o înţelegere submediocră a principiilor aferente unei vieţi într-o societate democratică (drepturi, obligaţii, independenţă, libertate),
- o slabă înţelegere a recunoaşterii şi stimei faţă de proprietate.
e) nivelul 5: nevoia de autorealizare:
- grad scăzut de înţelegere şi participare la procesul de împlinire, dezvoltare şi creaţie a personalităţi proprii
- lipsa unei oferte educaţionale care să îi ajute la declanşarea nevoii de autorealizare.
Cauzele neparticipării la educaţie:
- starea precară materială şi financiară a familiilor din care provin aceşti copii;
- mentalitatea părinţilor sau a tutorilor cu privire la frecventarea grădiniţei de către copii;
- lipsă mijloacelor de transport în comun, acolo unde distanţa până la grădiniţă sau școala este mare (1-5 km);
- o parte din copii sunt daţi de către părinţi în grija bunicilor, a căror stare de sănătate şi vârstă îi împiedică să ducă copilul la grădiniţă;
- desfiinţării grădiniţelor din mica comunitate a unui sat, unde nu sunt îndeplinite condiţiile legale de funcţionare a grădiniţei/scolii;
- lipsa unui mediu ambiental corespunzător desfăşurării procesului educative (clădirii improprii, mobilier inadecvat, lipsa utilităţilor de bază);
- neadaptarea copilului la programul de grădiniţă din cauza necunoaşterii limbii române;
- lipsă de preocupare a educatoarelor în ceea ce priveşte înscrierea unui număr cât mai mare de copii în grădiniţe prin acţiuni de informare şi educare a părinţilor sau prin creşterea interesului copilului de a participa la activitatea din grădiniţă
- în unele cazuri lipsa de profesionalism a personalului didactic angajat în unitatea şcolară.
Cauzele frecvenţei reduse:
- întârzierile de la program;
- timpul nefavorabil sau obligaţiile părintelui de a rezolva alte probleme familiare;
- starea de sănătate a copilului.

Rata neparticipării la educaţie şi rata abandonului şcolar este destul de scăzută şi la şcolile cu clasele I-IV care funcţionează în sate aparţinătoare comunelor, la periferia oraşelor. Având statul de şcoli subordonate, fiind de tipul de predare simultan, unele dintre ele cuprind
în totalitate copii de etnie rromă. Şcolile cu clasele V-XII sunt în general şcoli de tip vocaţional şi de elită în arondismentul cărora locuiesc puţine familii dezavantajate social sau de rromi care nu pot face

faţă cerinţelor acestor şcoli şi refuză înscrierea în altă unitate şcolară.
Cauzele abandonului şcolar:
Cauzele abandonului şcolar, în general, sunt aceleaşi ca şi la neparticiparea la educaţie în plus ar mai fi:
- rigiditatea pedagogică a cadrelor didactice în folosirea metodelor de predare tradiţionale şi puţini interesaţi de aplicarea reformei
Pentru ridicarea calităţii actului didactic şi a actului de conducere administrativă în colaborare cu Casa Corpului Didactic şi Centrul judeţean de asistenţă psihopedagogică s-au elaborat următoarele programe:
- curriculum special pentru predare simultană
- stagii de iniţiere pentru necalificaţi şi debutanţii în învăţământ
- stagii de iniţiere în educaţia pentru calitate
- curs de iniţiere în psihopedagogie aplicată
- evaluare : alternative tehnici , instrumente.
- curs de management educaţional în domeniul dezvoltării instituţionale, în conceperea proiectelor, etc.

La nivelul unităţilor şcolare se desfăşoară următoarele programe:
- programul de recuperare a elevilor care au depăşit vârsta şcolară având ca scop terminarea ciclului primar şi integrarea în ciclul gimnazial, program de remediere a rezultatelor şcolare pentru elevi de etnie rromă în vederea pregătirii examenului de capacitate şi de continuare a studiilor
- programul de susţinerea materială, financiară a elevilor rromi care frecventează cursurile şcolilor profesionale şi liceale
- drepturile nu îşi respectă îndatoririle.

Bibliografie:

Alexandrescu, Gabriela, *Studiu naţional privind situaţia copiilor fără adăpost*, UNICEF, 1999
Achim, Viorel, *Ţigani în Istoria României*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1998

Relația dintre părinți, cadre didactice și copiii cu CES

Profesor Zehan-Platon Ana
Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Blaj-Tiur, Județul Alba

Școala, ca instituție publică de formare și socializare umană trebuie să răspundă cerințelor tuturor elevilor, atât celor care au un ritm de învățare și un potențial intelectual și aptitudinal peste medie, dar și celor care manifestă deficiențe de învățare.
Obiectivul principal al școlilor de masă în care învață elevii cu CES este asigurarea integrării acestora în mediul școlar. Școala trebuie să aibă în vedere transformarea elevului într-o persoană capabilă să-și creeze propriile procese și strategii de raționament utile pentru rezolvarea problemelor reale și apropiate. Diferențierea curriculară necesită astfel selecționarea sarcinilor de învățare după criteriul maturității intelectuale, ritmul de lucru și nu după criteriul vârstei cronologice. Este nevoie de o adaptare a procesului instructiv educativ la posibilitățile intelectuale, la interesele cognitive, la ritmul și stilul de

învățare al elevului.

Adaptarea curriculum-ului realizat de cadrul didactic la clasă pentru predarea, învățarea, evaluarea diferențiată se poate realiza prin:

•adaptarea conținuturilor, având în vedere atât aspectul cantitativ, cât și aspectul calitativ, planurile și programele școlare fiind adaptate la potențialul de învățare al elevului prin extindere, selectarea obiectivelor și derularea unor programe de recuperare și remediere școlară;

•adaptarea proceselor didactice având în vederea mărimea și gradul de dificultate al sarcinii, metodele de predare (metode de învățare prin cooperare, metode active-participative, jocul didactic), materialul didactic(intuitiv), timpul de lucru alocat, nivelul de sprijin (sprijin suplimentar prin cadre didactice de sprijin);

•adaptarea mediului de învățare fizic, psihologic și social;

•adaptarea procesului de evaluare, având ca finalitate dezvoltarea unor capacitați individuale ce se pot exprima prin diverse proiecte și produse (scrise, orale, vizuale, kinestezice).

Tratarea diferențiată exprimă necesitatea ca organizarea, desfășurarea și evaluarea activităților instructiv-educative să stimuleze dezvoltarea copilului. Sarcinile care se dau copilului să fie în concordanță cu însușirile de personalitate, care se află în permanent devenire și transformare, astfel asigurându-se o amplificare a efortului psihic și fizic al copilului.

Diferențierea se poate face atât prin curriculum, prin extinderea și profunzimea cunoștințelor propuse spre învățare, cât și prin formele de organizare a activității și a metodelor didactice utilizate. Copiii aflați în diferite faze ale insuccesului școlar pot fi cuprinși în activități frontale, dar trebuie tratați și individual, cu sarcini de lucru care să țină seama de dificultățile lor.

În activitățile didactice destinate elevilor cu CES se pot folosi metodele expozitive (povestirea, expunerea, explicația, descrierea), dar trebuie respectate anumite cerințe: să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale, prezentarea să fie clară, precisă, concisă, ideile să fie sistematizate, să se recurgă la procedee și materiale intuitive, să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înțelegerii conținuturilor de către aceștia și pentru a interveni cu noi explicații atunci când se impune acest lucru.

Metodele de simulare (jocul didactic, dramatizarea) pot fi aplicate cu succes atât în ceea ce privește conținutul unor discipline, cât și în formarea și dezvoltarea comunicării la elevii cu deficiențe mintale și senzoriale.

Integrarea copiilor cu CES se poate realiza nu numai prin activități educative școlare, ci și prin

activități extracurriculare.

În funcție de specificul lor, aceste activități dezvoltă la elevi priceperi, deprinderi și abilități cognitive și comportamentale, mult mai solide, pentru că, desfășurându-se în afara cadrului tradițional al sălii de clasă, ele permit contactul direct cu realitatea socială.

Activitățile extracurriculare de tipul vizitelor, excursiilor și drumețiilor, permit dezvoltarea relațiilor interpersonale și o mai bună relaționare a copiilor cu societatea, sporirea interesului de cunoaștere a frumuseților naturale și de patrimoniu, formarea și dezvoltarea unor sentimente de prețuire a mediului natural, în vederea adoptării unui comportament ecologic adecvat.

Concursurile cu tematică diferită (sportive, artistice, pe discipline de studiu etc.) dezvoltă la elevii cu CES, spiritul de competiție, de echipă, încrederea în forțele proprii, îi mobilizează la cooperare.

Condițiile de care are nevoie copilul cu CES

- condiții de stimulare și sprijin al dezvoltării din cele mai timpurii perioade;
- flexibilitate didactică;
- adaptarea curriculum-ului la posibilitățile individuale;
- individualizarea educației;
- protecție socială;
- programe individualizate de intervenție;
- integrare școlară și socială.

Forme de integrare a copiilor cu CES:

a. integrare totală - elevii cu CES petrec tot timpul în școala obișnuită, cu excepția programelor terapeutice care se pot desfășura in spații speciale, destinate acestui scop;

b. integrare parțială - elevii cu CES petrec doar o parte din timp în școala obișnuită, sau la anumite discipline școlare unde pot face față;

c. integrare ocazională – participare ocazională în comun la diferite excursii, serbări, întreceri sportive, spectacole etc.

Fiecare cadru didactic pus în ipostaza de a avea în colectivitatea sa un copil cu CES, va iniția acțiuni care presupun: colaborarea cu părinții și consilierea acestora; implicarea directă (participant activ) în lucrul efectiv cu copiii, și nu în calitate de observator.

Relația dintre părinți, cadre didactice și copiii cu CES trebuie privită pozitiv, iar pentru acest lucru este nevoie de respectarea următoarelor reguli:

Părinții și copiii să fie realiști în așteptări; copilul trebuie implicat în luarea deciziilor și trebuie alese situațiile la care poate să participe; trebuie oferite copilului o alegere de două opțiuni, pe care cei mai mari le acceptă; problemele trebuie discutate până când se ajunge la o concluzie acceptabilă, chiar dacă nu se ia o decizie; să existe un parteneriat cât mai strâns între părinții copiilor cu CES și cadrele didactice bine pregătite și informate în legătură cu modul în care pot interveni pentru consilierea acestora; trebuie redusă izolarea părinților, punându-i în legătură cu alți părinți aflați în situații similare, promovând o abordare pozitivă a creșterii și disciplinării copiilor; trebuie susținut faptul că nu există un model unic de părinte, și numai prin unirea forțelor părinților, a cadrelor didactice și a școlii se poate ajunge la o mai bună integrare a copiilor cu CES.

Educația integrată va permite copiilor cu CES să trăiască alături de ceilalți copii, să desfășoare activități comune, dobândind abilități în vederea adaptării, integrării și devenirii lor ca și ceilalți.

Bibliografie:

Verza, E., & Păun, E., *Educaţia integrată a copiilor cu handicap*. Unicef, 1998
Popescu, G., & Pleșa, O. (coord)., *Handicap, readaptare, integrare*, Pro Humanitate, București, 1998
Vrăjmaș, T., *Învățământul integrat și/sau incluziv pentru copiii cu cerințe educative speciale*, Ed. Aramis, București, 2001
Gherguț, A., *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație*, Editura Polirom, Iași, 2006;
Popovici, D., *Învățământul integrat sau incluziv*, Editura Corint, București, 1998

Incluziunea școlară între provocare și realizare

Prof. Marinela Humă
Școala Gimnazială ,,Regina Maria", Bicaz

Dinamica societății actuale și provocările ei continue ne determină să asistăm la evenimente inedite, cu impact major și asupra universului școlar. Mai ales în ultimii doi ani, în timpul crizei sanitare și celei de pe piața muncii, s-a înregistrat o inversare a fluxului migrației, mulți români plecați în străinătate optând pentru revenirea în România.

În acest context, în școlile românești este întâlnită din ce în ce mai des o nouă categorie de elevi care, deși vorbesc nativ limba română, nu au aceleași repere culturale și civice precum colegii lor din țară. O parte dintre ei revin cu întreaga familie, alții sunt lăsați în grija familiei extinse, părinții continuând să lucreze în străinătate. Unii au început școala în România și apoi s-au integrat în alt sistem de învăţământ, iar cum reiau studiile în România. Alții au studiat doar în altă ţară şi vorbesc limba română în familie. Dintre cei plecați și apoi reveniți doar câțiva au beneficiat de programele de limbă şi civilizaţie română din străinătate care să le faciliteze construirea unei viziuni corecte asupra țării natale.

De aceea, integrarea lor școlară și socială trebuie personalizată, luându-se în considerare factori precum: experiențe școlare anterioare, specificul sistemului educațional străin în care a fost integrat pentru o perioadă, abilitățile de înțelegere și comunicare în limba română, nivelul de cunoștințe și competențe dobândite, profilul psihopedagogic, situația familială etc.

Obţinerea competenţelor didactice devine pentru această categorie o provocare continuă, complexă și mai dificilă decât a colegilor lor, ceea ce poate genera o atitudine de respingere a școlii, a sinelui, favorizând abandonul școlar, nu atât prin absentarea de la cursuri, cât prin izolarea față de colectiv, manifestarea dezinteresului față de noul univers și față de propria evoluție. Incompatibilitățile dintre cele două sisteme educaționale la care elevul se raportează îi pot provoaca o suferinţă puternică şi o lipsă de încredere în sine și în sistemul educativ, ceea ce îl plasează într-un cerc vicios. Obişnuinţa de a

forma elevi extrem de competitivi, concurenţa acerbă între profesori, clase, şcoli, nu este un factor care să favorizeze incluziunea acestor elevi cu un profil particular, care pot foarte uşor să fie, în mod eronat, judecaţi ca fiind mai slabi decât ceilalţi.

De cele mai multe ori, înţelegerea noii problematici și găsirea instrumentelor și modalităților de integrare specifică a acestor elevi este lăsată la decizia, intuiția şi bunăvoinţa cadrului didactic.

Ca dirigintă și ca profesoară de limba română am remarcat existența unei constante la nivelul acestei categorii de elevi cu risc de abandon școlar sau cu alte vulnerabilități: integrarea lor într-un mediu educațional constructiv depinde de cât de fericiți sau de cât de confortabil se simt în clasă, în cadrul interacțiunilor cu colegii și profesorii. De aceea, comunicarea adecvată cu ei le va crea oportunități de dezvoltare cognitivă, socială și afectivă, le va consolida stima de sine și autodeterminarea.

Este bine cunoscut faptul că un elev care nu se simte valorizat și este ignorat în familie și la școală, ar putea dori să capteze atenția celorlalți asupra lui prin acte de violență pentru a deveni vizibil, pentru a-și afirma public identitatea. Încurajarea atitudinilor altruiste, promovarea solidarității și a respectului celorlalți, a toleranței și empatiei, educarea sensibilității copiilor devin astfel premisele combaterii acestui fenomen. În acest sens, un instrument de lucru pentru favorizarea integrării ar fi conceperea unui plan de consiliere pentru elevii cu părinți plecați la lucru în străinatate și a celor reveniți din străinătate, care implică demersuri colaborative în cadrul unei echipre de terapie educațională la nivelul instituției școlare.

Plan de consiliere pentru elevii reveniți din străinătate sau cu părinți plecați la lucru în străinătate

Denumirea instituției: …
Aria curriculară: Consiliere și orientare
Durata:
Echipa de terapie educațională:

- ✓ -consilier școlar: psiholog …
- ✓ -logoped: …
- ✓ -diriginte/prof.: …
- ✓ -Clasa:….

Argument:

Adaptarea în mediul școlar românesc a elevilor cu părinți plecați la lucru în străinatate și a celor reveniți din străinătate este o provocare continuă pentru toți factorii implicați din cauza complexității și dinamicii fenomenului.

Copiii ai căror părinţi sunt plecaţi din ţară, cu sau fără contracte de muncă, reprezintă o categorie cu probleme de dezvoltare, expusă riscurilor şi situaţiilor de pericol, care duc în ultimă instanţă la încălcarea şi nerespectarea drepturilor acestora. Părinţii copiilor vizaţi fac parte din categorii diverse: oameni aflaţi la limita sărăciei, oameni care trăiesc din ajutoare sociale, oameni care îşi doresc să le asigure copiilor o bunăstare materială şi posibilităţi de dezvoltare conforme cu secolul în care trăim.

Privarea de afecţiunea, de comunicarea şi de supravegherea părintească îi fac pe aceşti copii să devină

vulnerabili în plan afectiv - motivaţional, cu o stimă de sine scăzută, riscând să abandoneze şcoala sau să absenteze de la cursuri, devenind indisciplinaţi, diminuându-şi performanţele la învăţătură, suferind deviaţii de comportament, ori fiind atraşi de alți tineri să comită fapte care nu corespund normelor aprobate de societate.

Pentru a putea ameliora sau preveni o serie de probleme ce pot apărea, este necesară implicarea elevilor cu părinți plecați în străinătate într-un program de consiliere și socializare, care să vină în sprijinul lor, al familiilor acestora şi al cadrelor didactice.

În vederea integrarii lor școlare și sociale optime, ei trebuie să fie ajutați să înțeleagă motivele reale ale plecării părinților dintr-o țară în alta, fără a-și însuși vreo vină, pentru a putea accepta mai ușor inerentele schimbări majore din viața lor care, de cele mai multe ori, îi determină să se simtă pe o poziție inferioară față de semenii lor, manifestând stimă de sine scăzută, dificultăți de comunicare, de relaționare și de adaptare la noul context.

Prin consilierea psihologică (individuală și de grup) a beneficiarilor, prin activități de învățare desfășurate în cadrul orelor de dirigenție, prin implicarea în diverse activități extrașcolare sau în programe remediale se urmărește oferirea de oportunități pentru:

- dezvoltarea imaginii personale și creșterea respectului de sine;
- clarificarea situațiilor de criză;
- dezvoltarea abilităților sociale ale elevilor, precum capacitatea de a rezolva probleme, capacitatea de a lua decizii, abilitățile de comunicare;
- descoperirea valorilor care sunt implicate într-o situație socială;
- construirea strategiilor de adaptare pentru a face față cât mai bine la schimbările legate de vârstă și la problemele cu care se confruntă;
- asistarea copiilor în rezolvarea problemelor emoționale și/sau comportamentale cu care se confruntă, în vederea soluționării lor adecvate.

Scop general:

♣ Diagnosticarea elevilor ai căror părinți sunt plecati în străinatate și a celor veniți / reveniți din străinătate, în vederea rezolvării problemelor diverse cu care se confruntă;

♣ Consilierea elevilor vulnerabili pentru a preveni apariția comportamentelor deviante, pentru dezvoltarea imaginii și a respectului de sine.

Obiectivele programului:

- ✓ întocmirea bazei de date cu elevi ai căror părinți sunt plecați în străinătate;
- ✓ întocmirea bazei de date cu elevi (re)veniți din străinătate;
- ✓ identificarea elevilor care prezintă simtome ale abandonului (somatice: îmbolnăviri mai frecvente);
- ✓ identificarea elevilor care prezinta inadaptare și dezadaptare școlară: absenteism, scăderea performanței școlare, abandon școlar;
- ✓ identificarea elevilor cu stimă de sine scăzută;
- ✓ identificarea elevilor cu probleme comportamentale: acte de discriminare sau agresive;
- ✓ consilierea elevilor vulnerabili;

- ✓ consilierea tutorilor legali care se ocupă de elevii cu părinți plecați în străinătate și a părinților reveniți din străinătate care parcurg un proces de readaptare la realitățile sociale și educaționale românești;
- ✓ diminuarea sentimentului de abandon sau de înstrăinare/dezrădăcinare prin conștientizarea faptului că nu sunt singuri și fără sprijin;
- ✓ includerea elevilor vulnerabili în activități extracurriculare ca să simtă că fac parte din comunitatea în care învață și locuiesc;
- ✓ activităţi de socializare, de petrecere a timpului liber, activități remediale, concursuri etc.;
- ✓ comunicare on-line părinţi-copii-cadre didactice.

- Rezultate așteptate pentru elevi:
  - ✓ incluziunea şcolară şi socială a tuturor beneficiarilor implicaţi în proiect;
  - ✓ ameliorarea problemelor de natură socio-afectivă ale copiilor implicaţi în proiect, în special a celor care implică imaginea de sine;
  - ✓ îmbunătăţirea performanţelor şcolare ale copiilor ai căror părinţi lucrează în străinătate și a celor reveniți din străinătate;
  - ✓ accesul copiilor la un program de învăţare specializat, complementar celui oferit de sistemul de învăţământ public, prin aplicarea planurilor de remediere și de pregătire suplimentară la disciplinele unde înregistrează dificultăți de învățare;
  - ✓ prevenirea instalării tulburărilor psihice la copii, ca urmare a despărţirii prelungite de părinţi;
  - ✓ dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor și a abilităților de decizie;
  - ✓ dezvoltarea capacităților de autocontrol emoțional și comportamental;
  - ✓ conștientizarea resurselor personale pentru a determina creșterea stimei de sine;
  - ✓ formarea abilității de a lucra în echipă, în cooperare;
  - ✓ dezvoltarea relațiilor de colaborare între cadrele didactice și colectivele de elevi pe care le îndrumă;
  - ✓ îmbunătățirea relațiilor de cooperare dintre școala și persoanele ce au în îngrijire copiii cu părinți plecați;
  - ✓ responsabilizarea părinţilor privind rolul pe care îl au în creşterea şi educarea copiilor;
  - ✓ implicarea membrilor comunităţii locale în activităţi de voluntariat;
  - ✓ prevenirea situaţiilor de risc: tentaţia străzii, drogurile, tentativele de suicid etc.
- Rezultatele așteptate pentru cadrele didactice:
  - ✓ vor dezvolta abilităţi de consiliere a copiilor (discuții față în față) și a părinţilor (convorbiri telefonice, ședinte online pe Zoom sau Google Meet);
  - ✓ vor dezvolta abilităţi de lucru în echipă;
  - ✓ îşi vor însuşi noi tehnici de lucru cu copii aflaţi în situaţii de risc;
  - ✓ vor recunoaşte mai uşor copiii cu carenţe afective;
  - ✓ vor deveni mai receptivi şi toleranţi faţă de copiii aflaţi în situaţii de risc;
  - ✓ îşi vor însuşi şi dezvolta abilităţi de utilizare a internetului etc.
- Monitorizarea atingerii obiectivelor propuse:

- ✓ progresele obţinute de copii în plan psiho-socio-emoțional, înregistrate pe parcursul derularii proiectului.
- Evaluare:
- ✓ -compararea indicatorilor de calitate şi timp stabiliţi cu cei realizaţi;
- ✓ -autoevaluare;
- ✓ -portofoliul de proiecte.
- Grupul țintă:
- ✓ elevi cu unul sau ambii părinți plecați la lucru în străinătate;
- ✓ elevi reveniți din străinătate.
- Beneficiari:
- ✓ elevii, prin dezvoltarea imaginii personale și creșterea respectului de sine;
- ✓ instituția școlară, prin prevenirea absenteismului, eșecului școlar, violenței, discriminării;
- ✓ familia elevului, prin asigurarea unui climat de siguranță dezvoltării armonioase copilului în raport cu sine și cu ceilalți;
- ✓ grupul de prieteni/colegi, prin manifestarea atitudinii de toleranță, empație și solidaritate;
- ✓ comunitatea locală, prin asigurarea șansei la reușită personală.

Discriminarea copiilor cu CES în sistemul de educație românesc

Prof. Fianu Gabriela
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfânta Filofteia” Ștefănești, Argeș

Democratizarea învățământului a fost și este un deziderat permanent al societății contemporane care vizează egalizarea șanselor de reușită școlară în condițiile unei instruiri de calitate. Implicarea democratizării în domeniul educației presupune disponibilizarea efectivă a tuturor resurselor pedagogice – informaționale, umane, materiale, financiare – existente la nivelul societății, pentru formarea-dezvoltarea optimă a celor care îndeplinesc, în diferite etape ale vieții, rolul și statutul de „obiect al educației”.

Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una dintre cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de „egalitate“ înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor șanse.

Specia umană se conformează și ea acelui principiu director al evoluției speciilor – variabilitatea; indiferent de numărul indivizilor, educația lor trebuie să fie diferențiată și specializată, în funcție de „echipamentul natural-genetic“ al fiecăruia, de aptitudinile și interesele fiecărei persoane,

corelate cu nevoile de cadre competente ale societății.

Acest nou principiu de politică școlară a căpătat o expresie practică la începutul secolului al XX-lea când în Franța și în Germania s-au creat acele școli unice („Ecole unique“, respectiv „Einheitsschule“) în care obiectivul principal era acela ca toți copiii să treacă printr-o școlarizare minimă, comună și identică, care să asigure, pentru cel puțin 4-6 ani, un trunchi general de instruire. Din păcate, acestei școlarizări inițiatoare îi urma o școlarizare postgenerală specializată, spre care trecerea era marcată de un riguros examen de selecție și de aspre bariere birocratice, astfel încât învățământul general obligatoriu, marea speranță a secolului trecut „nu oferea decât o egalitate aparentă“.

Reformele secolului nostru, îndeosebi cele contemporane, urmăresc să asigure învățământului, o democratizare autentică, în care educația să nu fie întreruptă pe baza unor criterii formale, iar barierele sociale, regionale, religioase etc. să nu mai opereze o selecție care de fapt frustrează o mare parte a indivizilor de dreptul lor natural la instruire.

Bogdan Suchodlski notează că noul concept de egalitate în pedagogie reprezintă de fapt trecerea de la „democrația formală“ la „democrația reală“, reformele constituind, după concepția sa, mijlocul pertinent de îndeplinire a acestei treceri. „Această chestiune este o formă particulară a unei probleme mai generale, care, în istoria democrației, a fost formulată de mai mult timp și care rămâne totdeauna deschisă, cu toată dezvoltarea sa. Este chestiunea referitoare la diferența dintre democrația formală și cea reală. Faptul că toți copiii au aceeași posibilitate formală de a studia în toate tipurile de școli nu este încă o dovadă a existenței egalității în educație. Este adevărat că egalitatea reală a șanselor este, peste tot în lume, mai mult estimată decât accesibilă, pentru că se disimulează frecvent realitatea școlară, prezentându-se căile formale deschise ale instruirii publice precum și căile accesibile în mod real pentru toți.

Egalitatea șanselor semnifică, în fapt, oferirea de opțiuni multiple pentru capacități și aptitudini diferite, „o educație pentru toți și pentru fiecare”, o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă și condiții socio-economice, dar și o educație pentru fiecare, în funcție de nevoile sale specifice - evitându-se omogenizarea și încurajându-se diversitatea - care să creeze premisele egalității șanselor de acces în viața socială. Această opțiune a fost susținută de politicile de egalizare a șanselor care au avut ca obiective combaterea excluziunii și selecției exacerbate, formarea competențelor de bază pentru toți indivizii, educația de tip „a doua șansă” pentru cei care au părăsit sistemul educativ, integrarea educației formale cu educația non-formală și educația informală, astfel încât să se extindă situațiile de învățare. Această perspectivă asupra educației revine în actualitate prin conținutul Memorandum-ului privind învățarea permanentă, prin obiectivele și mesajele cheie transmise tuturor statelor membre ale UE și celor în curs de aderare. Documentul nu se referă numai la educația și formarea inițială, ci acordă educației noi dimensiuni și valențe, fiind considerată ca un continuu pe durata întregii vieți.

Orientarea sistemelor educaționale actuale se bazează, de peste 26 de ani, pe punerea în aplicare a provocării Educației pentru Toți, pe asigurarea calității, echității și a unei orientări incluzive, prin adaptarea continuă a sistemelor și proceselor educaționale.

Mișcarea globală care promovează Educația pentru Toți, pornită la Jomtien în 1990, este departe de a fi încheiată, ea continuă să preocupe toate țările, chiar dacă s-au făcut pași însemnați în

politici și practici.

Așa cum s-a afirmat și la Forumul Mondial al Educației de la Incheon (Republica Coreea, mai 2015) prin Declarația Educația 2030 - Pentru educație incluzivă și educație echitabilă de calitate pentru toți, pe tot parcursul vieții - recunoașterea dreptului la educație este interconectat cu toate drepturile fundamentale umane.

Accesul și participarea la educație, promovate azi de marea majoritatea statelor lumii, nu au în vedere doar primirea în sistem a tuturor copiilor, ci presupun participarea activă, indiferent de particularitățile lor de dezvoltare, socio-culturale, de apartenență etc.

Pentru ca fiecare copil să participe la o educație de calitate, care să-i valorizeze și să-i dezvolte potențialul este nevoie nu doar de prevederi legislative ci și de politici și procese educaționale congruente, de atitudini și practici angajate, de un mediu educațional adaptat și de ocazii pentru dezvoltare adecvate fiecăruia dintre cei care învață în școli...

Dreptul la educație, deși afirmat şi promovat continuu, nu este încă asigurat tuturor copiilor, deși se recunoaște faptul că de educație depinde viitorul unei societăți, al lumii...

Dreptul la educație este însă pus sub semnul întrebării atunci când apare discriminarea. Fenomenul discriminării constituie, de cele mai multe ori, principala piedică în realizarea dreptului la educație.

Problematica discriminării în școală nu este nouă, ea constituie provocarea, fermentul care pune la încercare cele mai multe sisteme de educație, unul dintre factorii de risc care pot conduce la excluziune socială.

În condițiile actuale, școala trebuie să-și extindă scopul și rolul pentru a putea răspunde unei mai mari diversități de copii. Învățământul, în calitatea sa de prestator de servicii, trebuie să se adapteze cerințelor copiilor și nu invers. Altfel spus, este necesar să se facă trecerea de la integrare la incluziune.

Integrarea este asimilarea unui elev în educația de masă, unde acesta se adaptează (sau nu) politicilor, practicilor și curriculum-urilor existente în școala respectivă, în timp ce școala în sine rămâne în mare parte neschimbată.

„Este imperios necesar” ca Ministerul Educației să gândească măsuri de sprijin pentru copiii cu cerințe educaționale speciale, care se confruntă cu discriminări în accesul la educație, de la grădiniță până la faza studiilor superioare. Așa consideră Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), în motivarea deciziei sale din februarie 2020, când a stabilit că elevii cu cerințe educaționale speciale trebuie să aibă locuri speciale în licee, școli profesionale și universități, la admitere, așa cum se întâmplă în cazul rromilor și copiilor din Republica Moldova. Decizia CNCD a fost luată după ce Consiliul fusese sesizat de către Ana Dragu, psiholog clinician și președintele Asociației Autism Europa Bistrița.

Forul CNCD „reține că elevii cu cerințe educaționale speciale nu beneficiază de aceleași șanse, deși au programă adaptată, fiind nevoiți să rezolve aceleași tipuri de subiecte ca elevii care au învățat după programa standard. Astfel, există o deosebire față de copiii aparținând minorităților naționale, copiii care au alocate locuri speciale în școli și universități pentru a li se asigura șanse egale la educație“.

CNCD reține în motivarea sa faptul că „mulți dintre acești copii s-au lovit de-a lungul parcursului educațional de o serie de factori de natură a-i dezavantaja, respectiv lipsa psihologului, lipsa profesorului

de sprijin precum și alte asemenea, fiind necesar ca aceștia să beneficieze de o măsură afirmativă de natură a le permite accesul la educație, în situațiile în care concurează cu alți copii".

„Situația copiilor cu cerințe speciale obligă statul să adopte măsuri speciale în asigurarea accesului la dreptul fundamental al educației. Elevii cu cerințe speciale se confruntă cu o serie de discriminări în accesul la educație, începând de la grădiniță până la faza studiilor superioare."

Deși legea prevede o serie de obligații pentru stat în a acorda suport copiilor cu cerințe speciale, aceștia din urmă acumulează o serie de dezavantaje pe parcursul etapelor educaționale, astfel încât prezența lor în studiile liceale și universitare este extrem de redusă.

Dezavantajele rezultă din situația acestor copii, din lipsa de resurse a statului pentru a îndeplini obligațiile prevăzute de lege, din lipsa pregătirii de specialitate a cadrelor didactice și din prejudecățile societății față de această categorie de persoane.

Pentru a compensa aceste dezavantaje, statul are obligația de a crea locuri speciale pentru această categorie de persoane, ca una dintre modalitățile de asigurare a principiului constituțional al egalității substanțiale. Copiii cu cerințe educaționale speciale fac parte dintr-o categorie defavorizată, sistemul nu le oferă suficient personal de suport și, deși pot avea abilități deosebite, nu au acces la învățământ de calitate și, pe cale de consecință, la integrare pe piața muncii. Atât timp cât realitatea produce inegalități, acțiunea afirmativă este necesară astfel încât prin intermediul ei să se recupereze distanțele create artificial, asigurând și acestor copii acces la educație, prin crearea unor locuri speciale.

CNCD apreciază că intervenția este necesară nu doar pentru asigura justiția și protecția socială, cât și pentru a valorifica și sprijini potențialul copiilor cu cerințe educaționale speciale.

Bibliografie:

Programul mondial de acțiune în favoarea persoanelor cu handicap (Rezoluție ONU, 1982 – traducere în limba romana prin grija UNICEF, 1991)

Convenția ONU din 2006 privind Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, ratificată în România prin Legea nr. 221/2010

https://www.european-agency.org/publications/ereports/five-key-messages-for-inclusive-education

Copii diferiți- elevi ai aceluiași dascăl
Studiu didactic despre integrarea elevilor cu C.E.S.

Mihaela Răducea

Colegiul Național Pedagogic Regina Maria, Ploiești

Moto: „Învăţătorul este cel care dăruieşte fiecărui om, la pornirea lui pe drumul spre lumină, primele elemente, călăuzindu-i paşii spre marele titlu de *om*. El este acela care modelează materialul cel mai de preţ – *Copilul* – tinzând ca din fiecare bloc de marmură brută să realizeze o fiinţă înzestrată cu cele mai frumoase trăsături, un om care să înmănuncheze calităţile morale cele mai înalte. El este acela care îi

ajută pe copii să descopere „tainele naturii”. Toate acestea au făcut ca activitatea sa să fie socotită „profesiunea de aur”.
(Dumitru Palade)

Omul este prin definiție o ființă dependentă de cei din jurul lui, având în permanență nevoia de a comunica, de a coopera, de a-și împărtăși emoțiile, de a se manifesta într-un mediu social și de a-și face cunoscute abilitățile și aptitudinile de care dispune.

Din păcate însă, nu toți suntem la fel de înzestrați, nu toți suntem la fel de dotați intelectual, nu toți ne putem bucura de un fizic frumos, atrăgător. Întâlnim peste tot în jurul nostru oameni cu deficiențe, mai mult sau mai puțin sesizabile. În societatea civilă ei sunt percepuți diferit, perceperea lor nefiind întotdeauna constantă, ea variază de la societate la societate, furnizând semnificații diferite, în funcție de cultura și de valorile promovate. Mulți oameni au reticențe față de persoanele cu deficiențe, datorită concepției greșite pe care și-au format-o despre această categorie de oameni pe baza unor prejudecăți și stereotipii nefondate. Trebuie însă să realizăm că acești oameni diferiți sunt la fel ca ceilalți, fiind produsul unic al eredității lor și al mediului. Nu avem dreptul să segregăm această categorie de oameni, să o tratăm ca pe o „paria” a societății ci, dimpotrivă, să încercăm reabilitarea ei, integrarea în societate, promovarea în contextul comunității în care ea viețuiește.

Impedimentele ivite în acceptarea copiilor cu cerințe speciale în societate nu vin întotdeauna din partea persoanelor neutre, ci, uneori, chiar din partea propriilor părinți și, ce este mai de condamnat, din partea cadrelor didactice. Studiile efectuate în urma derulării unor programe-pilot în acest domeniu, au evidențiat faptul că există situații când părinții dramatizează excesiv atât situația în care se află copilul, izolându-l cu bună știință, cât și reacțiile inadecvate venite din partea unor persoane străine, identificând o falsă rea intenție într-un gest oricât de neutru. În alte situații părinții refuză să recunoască existența, sau gravitatea reală a deficienței, cultivând la copil convingerea că lumea în care trăiește este rea, ipocrită. O altă categorie de părinți, cea a părinților echilibrați, acceptă cu realism situația și își organizează viața în așa fel încât să acorde atenție copilului cu nevoi speciale. În toate situațiile însă, se pune problema școlarizării acestor copii existând oscilații între a-i înscrie într-o școală specială, sau a încerca integrarea lor într-o școală de masă.

Se adaugă acestor categorii de părinți și o parte, ce-i drept nu foarte numeroasă, care susține că locul acestor copii este într-o școală specială și nu acceptă cuprinderea lor în școala obișnuită sub pretextul că prezența lor ar afecta performanțele școlare ale elevilor obișnuiși și va altera climatul clasei. Este într-adevăr foarte greu de a schimba mentalitățile, având în vedere că în țara noastră, până în anul 1990 a existat obișnuința ca elevii cu cerințe speciale sau cei care nu se adaptau regimului din școlile de masă, să fie orientați spre școlile speciale.

După anii '90, problema incluziunii copiilor cu C.E.S. în învățământul de masă a devenit un subiect central, mult discutat și controversat al învățământului românesc, urmare a alinierii acestei instituții la reglementările internaționale. În acest sens, la nivel național, s-au derulat o serie de proiecte-pilot, iar studiile efectuate în urma derulării acestora au evidențiat faptul că includerea copiilor cu cerințe speciale în școlile de masă este posibilă și poate fi extinsă.

Incluziunea vizează implementarea unor strategii coerente de dezvoltare a conștiinței și formarea comportamentelor copiilor în spiritul toleranței și nediscriminării, al acceptarii și oferirii de

șanse egale pentru toți. Pentru îndeplinirea acestui ideal este nevoie de crearea unui sistem coerent și bine coordonat de incluziune a școlarilor cu diferite dizabilitați, dar și pregătirea celorlalți copii, astfel încât aceștia să-i poată accepta într-un mod firesc, fără a-i izola pe cei care prezintă diferite probleme. Este foarte important felul în care acești copii reușesc să se integreze în colectivul de copii din învățământul de masă, de aceasta depinzând în mare parte mai apoi, evoluția lor.

Din experiența personală pot să afirm că profesorul poate folosi, în procesul predare-învățare-evaluare, diverse strategii și intervenții utile pentru a-i ajuta pe copiii cu cerințe speciale să depășească ostilitatea colegilor și chiar a părinților unora dintre aceștia, să înlăture barierele din calea învățării, să ofere un mediu afectiv pozitiv în care copiii să poată vorbi cu lejeritate despre dificultățile pe care le pot întâlni și să aibă curaj să ceară ajutor. Desigur pentru a reuși toate acestea, profesorul trebuie să posede abilități care să stimuleze comunicarea și relaționarea interpersonală, să sprijine copilul să devină membru al grupului, să manifeste empatie, să fie ferm și consecvent, să folosească înțelegerea și calmul ca modalitate de stingere a manifestărilor agresive ale elevului, să folosească o mimică binevoitoare și o atitudine deschisă. În colectivul de copii pe care îl conduc a fost cuprins și un copil cu probleme de comportament și dificultăți de învățare manifestate prin incapacitatea de integrare și racordare a celor auzite și văzute. Se știe că procesul citirii constă în translația ordinii literelor într-o ordine corespunzătoare a sunetelor și că, dacă între stimulii percepuți vizual (litere) și stimulii auditivi (sunete) nu se realizează această legătură, atunci copilul nu poate asimila procesul citirii. În cazul elevului meu această incapacitate s-a reflectat, evident, în performanța de citire, scriere, calcul- procese în care această aptitudine joacă un rol decisiv. Din cauza acestei incapacități, care s-a manifestat și în comportamentul lui, copilul risca să fie respins de colectivul de copii, risca să nu atingă nivelul performanțelor colectivului și chiar integrarea în mediul social.

Am încercat remedierea acestei deficiențe printr-o abordare diferențiată a învățării/educării acestui elev, concretizată pe de o parte în colaborarea cu psihologul școlar și, pe de altă parte, în planificarea și desfășurarea unor activități recuperatorii, conform nevoilor lui. Nu am omis colaborarea cu familia acestuia și nu în ultimul rând cu familiile celorlalți elevi, colegi de clasă ai copilului.

Jocurile sociale sunt esențiale pentru copiii cu cerințe speciale, întrucât le oferă șansa de a se juca cu alți copii, se desfășoară mai ales în grup, asigurându-se astfel socializarea. Din acest motiv, este bine ca acești copii cu deficiențe să fie cuprinși în sistemul de învăţământ alături de copiii obișnuiți. Ei sunt suficient de simpli și deschiși pentru a accepta ușor un coleg cu probleme de sănătate. Prin joc, copiii cu CES pot ajunge la descoperiri de adevăruri, își pot antrena capacitatea lor de a acționa creativ, pentru că strategiile jocului sunt în fond strategii euristice, în care se manifestă istețimea, spontaneitatea, inventivitatea, rabdarea, îndrazneala. În acest caz, intenția principala a jocului nu este divertismentul, rezultat din încercarea puterilor, ci învățătura, socializarea care pregătesc copilul pentru muncă și viață. Copilul găsește în joc un răspuns pozitiv la încercările sale mascate de a fi înțeles și o confirmare a sentimentului propriei valori. Prin jocurile de educație pentru societate- „Să primim cu o petrecere noul coleg” „„Împreună într-o excursie imaginară”, „Sărbătorim ziua de naștere a unui copil”, „Ce aș face dacă.....”- am urmărit dezvoltarea conștiinței copiilor învățându-i că primirea celor diferiți alături de noi trebuie făcută nu doar din obligație sau milă, ci pentru că fiecare individ are dreptul de a face parte dintr-un colectiv, fiecare copil are dreptul de a participa la activități care să conducă la dezvoltarea lui

ulterioară și la integrarea lui în rândul membrilor comunității .Cultivarea toleranței, a spiritului de echipă, de întrajutorare, a încrederii reciproce, a respectului colegial și a înțelegerii naturii umane au fost obiective pe care le-am vizat prin organizarea concursurilor între elevii constituiți în echipe, prin organizarea excursiilor împreună cu părinții și a workshop-urilor.

Paralel cu munca de integrare a copilului a fost necesar și desfășurarea unor acțiuni socio-educative cu toți părinții. Am considerat că educând părinţii voi realiza şi o schimbare în mentalitatea lor . Părinţii trebuie să fie informaţi şi să accepte că orice copil este o persoană cu anumite caracteristici, speciale, diferite, în concordanţă cu gradul de dezvoltare, are drepturi egale care trebuie recunoscute de către societate şi în special de către părinţi, este o personalitate individualizată.

Modalităţile de realizare au fost variate şi s-au concretizat în: vizionări de filme educative, dezbateri, jocuri și exerciții practic –aplicative cum ar fi: „Ce îmi place/ce nu îmi place la copilul meu", exercițiul „Rece-fierbinte" (jocuri și exerciții desfășurate și în cadrul seminariilor cu părinții). Această abordare diferențiată a educării elevului cu tulburări de comportament și dificultăți de învățare nu ar fi avut rezultatul scontat dacă nu ar fi existat acea colaborare cu copiii obișnuiți, cu psihologul școlar și cu părinții, atât al celui în cauză cât și al celorlalți copii.

Consider că nu putem oferi rețete sau metode sigure, sau program unic pentru integrarea copiilor cu cerințe speciale în învățământul de masă, însă cred că cei care înțeleg că școala este mediul în care se învață acceptarea diversității fizice, psihice, economice, sociale și culturale, sunt acei dascăli vor găsi și cele mai eficiente strategii de integrare.

Integrarea copiilor cu C.E.S ar trebui să însemne o provocare pentru schimbarea atitudinilor, a mentalităților și a practicilor de excludere și segregare. În fața oricărui dascăl toți copiii sunt diferiți, dar toți sunt la fel de importanți.

Bibliografie:

Constantin Cucoş(coordonator), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi gradele didactice, Ediţia a III-a, Editura Polirom Iaşi, 2009.
Alois Gherguţ, Sinteze de psihopedagogie specială, Ghid pentru concursuri şi examene de obţinere a gradelor didactice, Ediţia a III-a, Editura Polirom Iaşi, 2013.

Integrarea socială în mediul școlar a copiilor cu deficiență mintală severă

Profesor psihopedagogie specială, Tupiluș Hortensia
Școala Profesională Specială *Sf. Stelian*, Botoșani

Procesul integrării copiilor cu dizabilităţi constituie o acţiune complexă care generează o fuziune între elementele sistemului personalităţii şi elementele sistemului social, determinand o dinamică de dezvoltare prin intermediul unor factori precum familia, şcoala, instituţiile publice din comunitate.

Abilităţile şi competenţele necesare adaptării şi integrării sociale sunt rezultatul unui proces continuu de învăţare şi antrenament al deprinderilor copilului în situaţii diverse de viaţă.

În urma experienţei de 20 ani ca profesor de psihopedagogie specială şi din discuţiile cu colegii, am constatat că există o strânsă legătură între stilurile parentale şi comportamentul copiilor deficienţi mintal, în special în ceea ce priveşte autonomia personală a acestora.

Ca fiinţă socială, omul este dependent de ceilalţi oameni. Această dependenţă înseamnă, de fapt, ajutor, posibilitatea de a comunica şi coopera. Acest lucru dă naştere la sentimentul de apartenenţă şi solidaritate umană, precum şi la sentimentul de securitate al individului. Întâlnim pretutindeni oameni cu deficienţe. Perceperea lor socială nu este întotdeauna constantă, ea variază de la societate la societate, furnizând semnificaţii diferite, funcţie de cultura şi de valorile promovate.

Recunoscând faptul că orice proces de readaptare a unei persoane cu deficienţe ar trebui să ţina cont de măsurile care favorizează autonomia sa personală şi/sau asigură independenţa sa economică şi integrarea sa socială cea mai completă posibil, trebuie incluse şi dezvoltate programme de readaptare, măsuri individuale şi colective care să favorizeze independenţa personală, care să-i permită de a duce o viaţă cât mai normală şi completă posibil, ceea ce include dreptul de a fi diferit.

Legislaţia trebuie să ţina cont de drepturile persoanelor cu dizabilităţi şi să favorizeze, pe cât posibil, participarea lor la viaţa socială. În cazul în care persoanele cu dizabilităţi nu sunt în măsură de a-şi exercita în mod deplin drepturile lor de cetăţeni, trebuie să fie ajutate de a participa cât mai mult posibil la viaţa socială, asigurându-le ajutorul adecvat şi luând măsurile necesare.

Posibilitatea de acces la informaţie este cheia unei vieţi autonome. Mai mult, profesioniştii trebuie să informeze asupra tuturor aspectelor vieţii, iar persoanele cu nevoi speciale trebuie să aibă posibilitatea de a-şi procura informaţia ele însele.

Autonomia personală este o trăsătură de personalitate, care diferenţiază un individ în raport cu alţii ca orientare generală în relaţiile sale cu mediul (fizic şi social).

Autonomia personală este abilitatea unui individ competent de a-şi conduce viaţa şi de a lua decizii pe baza informaţiilor disponibile.

Autonomia personală este o trăsătură a personalităţii care constă, pe de o parte, în capacitatea de autodeterminare a individului, în abilitatea sa de a lua singur decizii cu privire la propria viaţă şi în capacitatea sa de a duce la îndeplinire aceste decizii, prin iniţierea, organizarea, supervizarea şi revizuirea acţiunilor proprii fără a fi controlat de forţe externe sau de constrângeri, evaluând opţiunile existente şi luând în considerare propriile interese, nevoi şi valori, iar pe de altă parte, în sentimentul pe care îl are persoana că dispune atât de abilitatea de a face alegeri cu privire la direcţia acţiunilor sale, cât şi de libertatea de a duce la îndeplinire aceste alegeri. Sau, pe scurt: autonomia personală constă în capacitatea de a controla propria viaţă împreună cu sentimentul că există posibilitatea de a exercita acest control.

Definiţia astfel formulată integrează două tendinţe întâlnite la autorii care s-au ocupat de autonomia personală: aceea de relaţionare a conceptului de autonomie personală cu capacităţile cognitive şi aceea de includere a conceptului în sfera emoţionalităţii. Ea nu priveşte autonomia personală ca una dintre cele trei nevoi fundamentale din teoria autodeterminării: nevoia de autonomie, nevoia de competenţă şi nevoia de relaţionare (E.L. Deci şi R.M. Ryan, 1991, apud Faiciuc, 2005; Williams şi colab. Apud

Monica Albu, 2008).

La vârstele mici, autonomia este definită ca abilitatea de a efectua independent activităţi / sarcini de zi cu zi, specifice fiecarei etape de vârstă (să mănânce singur, să se îmbrace singur, să se spele singur, etc.). Este foarte important ca părintele să cunoască exact care sunt activităţile pe care copilul le poate face independent pentru a-şi seta corect aşteptările şi a-l stimula corespunzător cu etapa de dezvoltare în care se află. Nu este bine nici să-l "cocoloşească", dar nici să-i pună pe umeri o responsabilitate mai mare decât poate duce la vârsta lui.

Autonomia personală este unul dintre ingredientele cele mai importante ale stimei de sine. Conştientizarea de către copil a faptului că se poate descurca singur şi implicit, creşterea gradului de independenţă a acestuia, duc treptat la sentimentul de încredere în sine şi la dezvoltarea abilităţii de a găsi soluţii la probleme fără a apela la ajutorul celor din jur. Nu putem vorbi despre dezvoltarea capacităţii de rezolvare a problemelor înainte de dezvoltarea autonomiei personale.

Capacitatea de a deveni independent se construieste însă treptat, sub atenta ghidare şi încurajare a unui adult. Fiecare copil are ritmul lui în a deveni independent şi cantitatea de sprijin necesară diferă. Părintele trebuie să acorde la început sprijin, retragându-se treptat, pe măsură ce copilul demonstrează că se poate descurca singur.

Părinţii au un rol esenţial în autonomia copiilor, îi ajută să înţeleagă lumea din jur, relaţiile interumane şi relaţiile sociale care le favorizează dezvoltarea. Copilul trebuie să fie îndrumat să gândească, să simtă, să înţeleagă, să analizeze consecinţele faptelor şi cuvintelor sale. Aceste lucruri se pot învăţa şi implicit educa, de mici. Dacă orice copil este acceptat, iubit şi valorizat în familie încă de timpuriu, acesta va învăţa să se comporte corespunzător, va învăţa să se încreadă în deciziile sale, va învăţa să relaţioneze şi să-şi exprime opiniile, va învăţa că poate.

Una dintre însuşirile esenţiale pe care părintele trebuie să le sădeasca în copil este respectul şi încrederea în sine. Dacă un copil a învăţat din exemplul părinţilor câteva valori de necontestat ale societăţii: hărnicie, curaj, încredere, loialitate, responsabilitate, dragoste, respect faţă de sine şi faţă de ceilalţi, atunci cu siguranţă va fi capabil să aibă comportamentul potrivit în orice situaţie. Învăţarea "abc-ului social" se face de la vârstă fragedă, în familie. Dezvoltarea şi cultivarea respectului de sine şi al increderii îl vor determina să se autoaprecieze la valoarea sa reală, în mod raţional. Încrederea în sine îi va da posibilitatea să nu se considere "un învins", "un nimeni" al societăţii în momentele de cumpănă, inevitabile din viața fiecărui om.

Bibliografie:

Dafinoiu, I., *Personalitatea. Metode calitative de abordare. Observaţia şi interviul*, Ed. Polirom, Iaşi, 2002.

Munteanu, A., *Psihologia copilului şi adolescentului*, Editura Augusta, Timişoara, 1998.

Ciofu, C., *Interacţiunea părinţi copii*, Ed. Medicală AMALTEA, 1998.

Michael, P. Nichols, Richard C. Schwartz, *Terapia de familie şi cuplu. Concepte şi metode*, Pearson Education, 2005.

Şcoala incluzivă

Profesor Covaci Silvia
Liceul Ortodox *Sf. Nicolae* Zalău, județul Sălaj

Şcoală incluzivă - unitate de învătământ în care se asigură o educatie pentru toti copiii şi reprezintă mijlocul cel mai eficient de combatere a atitudinilor de discriminare. Copiii din aceste unităti de învătământ beneficiază de toate drepturile şi serviciile sociale şi educationale conform principiului „resursă urmează copilul". (în conformitate cu prevederile anexei nr. 1 din HG. 1251/2005)

Principiul fundamental al şcolii incluzive este acela că toti copiii trebuie să învete împreună oriunde este posibil acest lucru, iar diferentele care pot există între ei să nu aibă nici o importantă.

În cadrul şcolii incluzive, variatele necesităti ale elevilor trebuie recunoscute şi trebuie căutată o solutie pentru fiecare dintre ele tînând cont de stilurile şi de ritmurile diferite de învătare.

În privința sistemului de învățământ din România există în prezent numeroase polemici și controverse. Ideea de ansamblu care controlează acțiunile celor răspunzători de schimbările din acest sistem este cea de îmbunătățire a serviciilor și de modernizare a acestora în scopul facilitării accesului tuturor tipurilor și claselor de indivizi la educație și formare. Toate aceste tehnici și strategii prin care se dorește implementarea unei structuri solide a învățământului și a unei metode de abordare a educației bazate pe nevoile și capacitățîle reale ale elevului, nu trebuie să se adreseze doar școlilor de masă , obișnuite și implicit elevilor acesteia, ci și copiilor care prezintă deficiențe sau dificultăți de orice natură.

Apare astfel, destul de recent, noțiunea de cerințe educative speciale din încercarea de a înlocui inadaptarea școlară și dificultățîle de natură educațională, în așa fel încât conceptul să fie cât mai sugestiv și mai puțîn etichetator, respectând noile viziuni asupra dreptului la educație.

"Notiunea de cerințe educative speciale desemnează necesitățîle educaționale complementare obiectivelor generale ale educației școlare, necesități care solicită o școlarizare adaptată particularităților individuale și/sau caracteristice unei deficiențe (ori tulburări de învățare), precum și o intervenție specifică prin reabilitare/ recuperare corespunzătoare." (T. Vrășmaș, 2001, pag.27)

Cerințele educative speciale fac trimitere către acea categorie de nevoi și cerințe de ordin educativ care survin și sunt solicitate de personae care prezintă disfuncții sau deficiențe că urmare a unor condiții defavorizante ce condiționează individul și îi oferă un grad mai înalt de specificitate față de cei din jur.Această abordare a învățământului prin prisma cerințelor speciale face trimitere la nevoile, capacitățîle și competențele copilului în mod direct, și indirect, secund, la poziția profesorului sau educatorului.Totuși trebuie precizat că cerințele educative speciale nu abordează problematica elevilor care prezintă dificultăți la o anumită materie iar la celelalte face față satisfăcător sau bine și nici a acelora care nu se pot concentra din varii motive, ci se relaționează direct de spectrul larg al dificultăților care întră în competență psihopedagogiei speciale, mai precis, copiii cu dizabilități , afecțiuni de natură neuropsihica, neurofiziologica, ce prezintă dificultăți de învățare pregnante, persistente, și copiii supradotați.

În acest cadru general de prezentare a cerințelor educative speciale este evidență nevoia unei

schimbări în concepția și practică tradițională de abordare a educației, nu doar din nevoia de evoluție la nivelul altor țări ci mai ales la nivelul acoperirii nevoilor unor categorii cât mai variate și diferite de indivizi.S-au dezvoltat astfel o serie de principii moderne ale educației cerințelor speciale:principiul drepturilor egale ale persoanelor cu deficiențe în planurile îngrijirii, educației și instruirii, sănătății și recuperării, dezvoltării sociale, culturale, spirituale precum și în cel al perfecționării în vederea obținerii locurilor de muncă; principiul egalizării șanselor sau accesul la diversele sisteme ale societății – economic, servicii, informații etc.; principiul intervenției timpurii; principiul asigurării serviciilor de sprijin (resurse umane, instituționale, materiale, financiare, guvernamentale); principiul cooperării și al parteneriatului (părinți, profesori, elevi, consilieri).

În ceea ce privește educația și instruirea, o importantă majoră o are introducerea noțiunilor de educație integrată și școli incluzive care subsumează principiile enunțate anterior și le raportează direct la necesitățîle persoanelor cu nevoi speciale atât teoretic cât și practic.Dacă în România, începutul învățământului incluziv este încă șovăitor și nesigur, experiență țărilor europene și rezultatele lor concrete în acest domeniu confirmă că aceste noțiuni nu sunt doar la nivel teoretic valide, ci sunt deopotrivă aplicabile în practică cotidiană, într-un mod benefic și productiv, nu doar micro-social ci și macro-social.

Principiul școlii incluzive, susținut atât în legislația națională cât și în cea internațională, pornește de la premisa dreprurilor tuturor copiilor la învățătură împreună, fără a consideră starea lor fizică, intelectuală, emoțională sau de diferențiere la nivel etnic, religios, cultural, încercându-se pe cât posibil eradicarea discriminării și marginalizarea copiilor cu cerințe educative speciale.

“Educația integrată- se referă în esență la integrarea în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe speciale în educație (copii cu deficiențe senzoriale, fizice, intelectuale sau de limbaj, defavorizați socio-economic și cultural, copii din centrele de asistență și ocrotire, copii cu ușoare tulburări psiho-afective și comportamentale, copii infectați cu virusul HIV etc.) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora.” (D.V. Popovici, 2007, pag.14)

Integrarea educativă și educația integrată prezintă două mari accepțiuni: prima dintre ele face referire la gradul de cuprindere în domeniul educațional al cât mai multor indivizi educabili, măcar în sfera obligatorie de învățământ- “Pentru că o educație să fie integrată în sensul specific al termenului, ea trebuie să fie în primul rând integratoare, mai înainte de a fi integrativă.”(D.Ungureanu, 2000, pag.16), iar cea de-a două accepțiune este de tip calitativ, referindu-se la valoarea procesului instruirii, că și asimilare și acomodare, că și grad de comprehensiune și aplicabilitate, raportate firește la nevoile persoanelor cu CES, la calitatea educației care să le permită acumularea de cunoștințe și deprinderi specifice, într-un sistem educativ unic și să le faciliteze dezvoltarea raportată la standardele unei societăți democratice în permanentă schimbare.

Educația integrată dorește să ofere copilului cu deficiențe posibilitatea unei dezvoltări fizice și psihice care să-i permită să se asemene cât mai mult posibil cu copiii normali.

Se vehiculează în acest sens conceptul de normalizare care simbolizează idealul educațional și se află în interdependență cu cel de integrare, care reprezintă mijlocul de atingere a scopului.În accepțiunea largă, integrarea are că obiective nu uniformizarea cantității și calității procesului instructiv-educativ, ci mai

curând înlăturarea discriminărilor și segregarilor de orice natură care pot umbri eficacitatea actului educațional.Se poate ajunge în acest fel la nivelul în care școală depășește rolul sau pur instructiv și devine o veriga din lanțul inserției și integrării la nivel social a persoanelor cu CES.Astfel trebuie privită "integrarea că bazându-se pe recunoașterea integrității unei personae, fapt care semnifică să fii tu însăți printre ceilalți, să fii capabil să ți se permită să fii tu însăți printre ceilalți.

Educatia incluzivă a apărut că răspuns la neajunsurile educaŃiei integrate, care nu a reuşit să împiedice marginalizarea copiilor care prezentau diferente fāŃă de "normă" generală a populatiei şcolare.

La Conferinta Mondială "Educatia pentru toti; satisfacerea nevoilor de bază ale învăŃării", de la Jomtiem – Thailanda, 1990, s-a elaborat o nouă strategie a educaŃiei, fundamentată pe paradigmă "educatia pentru toŃi", iar „educatia incluzivă" a devenit parte integrantă a educaŃiei pentru toti. „Educatia incluzivă", că sintagmă, apare prin 1990, bazându-se pe principiul incluziunii care este mai cuprinzător decât cel al integrării.

„Incluziunea" se referă la faptul că oricine, indiferent de deficienta să sau de dificultătîle pe care le întâmpină în învăŃare, trebuie tratat că un membru al societătîi, iar diversele servicii speciale de care are nevoie, trebuie furnizate în cadrul serviciilor sociale, educaŃionale, medicale şi celelalte servicii puse la dispoziŃia tuturor membrilor societăŃîi" (ap. Popovici D., 1999).

Astfel, incluziunea şi "educatia incluzivă" pun accentul pe necesitatea că sistemul educaŃional şi şcolile/grădiniŃele să se schimbe şi să se adapteze continuu pentru a răspunde diversităŃîi copiilor şi nevoilor ce decurg din acestea.

În Declaratia de la Salamanca (1994) se stipulează: "Principiul fundamental al şcolii incluzive este că toŃi copiii trebuie să învete împreună , oricând acest lucru este posibil, indiferent de dificultătîle pe care aceştia le pot avea sau de diferentele care pot există între ei".

Cultivarea toleranței în rândul elevilor

Profesor psihopedagogie specială, Viorica Greab
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.2 Bistrița

Motto: „Toleranța este respectul, acceptarea şi aprecierea bogăției şi diversității culturilor lumii noastre, felurilor noastre de expresie și manierelor de exprimare a calității noastre de ființe umane."

(Declarația UNESCO - 1995)

Asistăm în ultima perioadă, la nivel planetar, la mutații profunde marcate de globalizare, informatizare, mondiliarizarea economiei, creșterea mobilității, dar din păcate, și la exacerbarea atitudinilor conflictuale, greu de gestionat în multe părți ale lumii, soldate cu adevărate drame care se petrec, atât la nivel macro, cât și microsocial. Toate aceste atitudini demonstrează iraționalitatea războiului, indiferent de locul, timpul și motivele care l-au declanșat. Pierderile suferite, întreaga gamă

de drame rezultante ale conflictelor produc răni grave, greu de gestionat în timp.

Să fii tolerant într-o lume în care simțim uneori, presiunea prejudecăților a xenofobiei, a intoleranței, a atitudinilor discriminatorii este foarte important. Dar, ce înseamnă să fii tolerant?

Să fii tolerant însemnă, în primul rând, acceptarea diversității, a diferențelor individuale și ale grupului, diferențe care pot fi de natură culturală, religioasă, de rasă, ideologică, socială. Care este vârsta la care începe toleranța? Iată o întrebare la care educația și școala prin potențialul său, trebuie să răspundă.

Cultivarea atitudinilor antidiscriminatorii și ale toleranței începe în familie, în socializarea primară și este continuată în școală, cu ajutorul educatorilor care au această misiune minunată de a promova solidaritatea, acceptarea și iubirea între semeni. Cuvântul magic al andiscriminării este „iubirea". Numai printr-o comunicare empatică, prin dorința de acceptare a paletei multiculturale, prin redimensionarea valorilor, atât de distorsionate de actualul mers al societății, vom reuși să facem acest lucru, să producem, în rândul elevilor, al educabililor în general, schimbări majore manifestate în comportamentul față de cei din jur.

Rănile trecutului ne marchează și astăzi. Holocaustul și războaiele au semănat durere și moarte, ori scopul nostru și al diplomației este acela de a anihila conflictele și a le controla, astfel încât omenirea să nu mai aibă de parcurs acele tragedii. Din păcate, dorința de expansiune a unor lideri, pe cât de irațională, pe atât de dramatică, este aceea de a încearca răsturnarea ordinii planetare. Conflictele latente, frustrările acumulate și dorința de mărire, de a stăpâni lumea, de a impune reguli absurde, de a trasa noi granițe a apărut ca o rană deschisă, în ultimul timp. Tocmai de aceea, este necesar ca fiecare dintre noi, să luptăm pentru respectarea drepturilor omului și ale copiilor, păstrarea ordinii și democrației, a unei societăți deschisă pentru multiculturalitate și diversitate.

Suntem diferiți și totodată, asemănători. Suntem diferiți prin culoarea pielii, a religiei, a culturii cu care am crescut, dar suntem cu toții, oameni care locuiesc pe această planetă. Într-o societate mulțiculturală este loc pentru fiecare. Niciun om nu este superior altuia, la fel cum nicio cultură nu e superioară altei culturi.

Toleranța înseamnă să-i respecți pe ceilalți oameni, să accepți punctul de vedere al celuilalt/ celorlați oameni din jurul tău, să iubești animalele, să le îngrijești la nevoie, să-i asculți cu răbdare pe cei din jurul tău, să trăiești cu intensitate bucuria și durerea celuilalt, să suporți uneori și ceea ce ți se pare, la început, dificil de acceptat, respectiv, punctul de vedere al celuilalt.

Cultivarea toleranței în rândul elevilor ar trebui să fie preocuparea majoră a fiecărui profesor, pentru diminuarea agresivității în școală, a numărului de conflicte existente care uneori, pot să aibă repercursiuni nedorite de nimeni.

ABC-ul toleranței începe cu asertivitatea, bunătatea, comunicarea, dăruirea, empatia, fericirea de a fi împreună, diferiți și egali în fața lui Dumnezeu și poate continua. Modalitatea noastră de raportare ne situează acolo unde dorim să fim. Putem crea emoții pozitive față de cei din jur printr-un simplu zâmbet, dorința de comunicare, de depășire a barierelor, indiferent de tipul lor. Modul în care noi reușim să facem acest lucru se va răsfrânge pozitiv și asupra personalității noastre și vom reuși să transmitem, prin educație aceste valori. A fi tolerant, nu înseamnă a renunța la valorile și principiile tale, ci la a le ajusta uneori, la acceptarea percepției diferite a celor din jur. Conceptele, limitele toleranței și percepțiile se pot schimba în timp, conjunctural sau în funcție de experiența de viață. A fi tolerant

înseamnă sintetic a avea grijă față de noi și a respecta pe cel de lângă noi.

Cultivarea toleranței ar trebui să înceapă în mod firesc, de la grădiniță și să se continue pe celelate trepte de învățământ, prin activități simple interactive la nivelul grupului clasei, în care toți copiii să fie implicați. Formarea și dezvoltarea abilităților de relaționare, de acceptare prin joc este o metodă aflată la îndemâna oricărui cadru didactic.

De asemenea, observarea atentă a fiecărui copil, a relațiilor care se stabilesc la nivelul grupului, a indicelui de status preferențial, construcția matricei grupului, sunt indicatori care ne oferă posibilitatea de intervenție pentru evitarea tendințelor de marginalizare și excludere, studirea cu maximă responsabilitaea a motivului care a declanșat aceste atitudini și comportamente.

Diversitatea claselor, a relațiilor din actualul peisaj multicultural, este o realitate ce reflectă structura comunităților din care provin copiii noștri. Este foarte important să îi învățăm de mici să respecte cultura fiecăruia, să o valorizeze și promoveze, să aibă deschidere spre multiculturalitate.

În acest sens, încă din anul 2016, în urma parteneriatului activ între Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 2 Bistrița, instituție unde activez, și ONG Partida Romilor „Pro Europa” -Filiala Bistrița Năsăud, am înființat Formația de dansuri tradiționale rome „Tarne Talente” pentru promovarea valorilor culturii romani, în contextul actual al multiculturalității sociale. Precizez că încă de la început, atât elevii, cât și părinții acestora au fost deosebit de încântați de faptul că dansul și valorile culturale rome au fost puse într-o lumină favorabilă, formația având un parcurs spectaculos, participând la diverse reprezentații cu ocazia Zilei Internaționale a Romilor și la mai multe competiții cultural-artistice. De asemenea, în cadrul proiectului european „Ferestre deschise spre lume” derulat la nivelul unității, am urmărit promovarea valorilor multiculturale și în special, a celor rome, fapt ce va duce la păstrarea identității culturale a acestor copii, la păstrarea tradițiilor, dansurilor, obiceiurilor, la acceptarea și recunoașterea din partea majoritarilor a alterității, ca punct de plecare în dezvoltarea comportamentelor asertive, la facilitarea comunicării și la înlăturarea barierelor generate de încetățenirea unor prejudecăți față de această minoritate.

Proiectul „Ferestre deschise spre lume” și-a propus și a realizat antrenarea ONG Partida Romilor- Filiala Bistrița-Năsăud, în vederea atingerii obiectivelor de promovare a valorilor culturale ale etniei rome, de sprijinire a elevilor romi pentru integrare socială la mediul din care fac parte. Susținerea ONG Partida Romilor- Filiala BN a dat plus valoare proiectului, deoarece elevii romi vor beneficia de un sprijin real în promovarea dansurilor, a culturii și istoriei etniei.

Scopul acestui proiect a fost promovarea valorilor multiculturale, a diversității și schimbului intercultural la elevii cu dizabilități de intelect și s-a materializat într-un dialog multicultural între etnia majoritară și cea minoritară. Obiectivele specifice ale mini-proiectului au fost dezvoltarea competenței de comunicare și promovare a cel puțin 5 valori culturale specifice grupului etnic, a celor elevilor din grupul țintă, dezvoltarea capacității de informare despre istoria, tradițiile și obiceiurile identitare, confecționarea de produse tradiționale, dialoguri culturale prin redarea valorilor culturale, toate canalizate pentru producerea sau redimensionarea atitudinilor despre acest grup etnic.

De asemenea, în cultivarea toleranței, un rol deosebit l-a avut consilierea de grup și individuală, suportivă în cazurile de distress, în vederea eliminării prejudecăților despre un anumit microgrup social sau atitudinilor xenofobe. Acceptând ideea că oamenii sunt în general, contaminați de

dispozițiile psiho-afective ale celor din jur, rolul profesorului este acela de a semăna valorile diversității, ale multiculturalității și ale acceptării diferențelor, în rândul copiilor. Promovarea toleranței în context formal și nonformal, modelarea atitudinilor copiilor față de principiile și valorile celorlalți, cultivarea respectului pentru pace, deschidere și solidaritate este o provocare pentru fiecare părinte și cadru didactic, deopotrivă. De modul cum vom reuși să facem acum acest lucru va depinde existența societății de mâine.

Bibliografie:

Niculescu, Dana, *Ce înseamnă să fii tolerant și cum ne educăm această calitate*, Revista „Sănătatea emoțională", 2021.
Biblioteca Publică de Drept, 2011- „Declaratia Principiilor Toleranței"
https://bibliotecapublicadrept.wordpress.com/2020/11/15/declaratia-principiilor-tolerantei/
„10 sfaturi pentru a creste un copil tolerant"- https://www.desprecopii.com/info-id-20162-nm-10-sfaturi-pentru-a-creste-un-copil-tolerant.htm

Incluziunea – factor al dezvoltării sociale

Prof. Chiran Lenuța
Scoala Gimnazială *Carmen Sylva*-Structura GPN 3

Definim procesul de incluziuneca reprezentând ansamblul de măsuri şi acţiuni multidimensionale oferite de domeniile protecţiei sociale, a educaţiei, a sănătăţii, a securităţii, justiţiei şi culturii, destinate combaterii excluziunii sociale şi asigurării participării active a persoanelor la toate aspectele economice, sociale, culturale şi politice ale societăţii

Incluziunea socială ilustrează respectarea statutului și drepturilor tuturor oamenilor dintr-o societate, care vor avea oportunitatea de a participa în mod relevant la toate activitățile desfășurate în comunitate și de a se bucura de un tratament egal cu ceilalți membri ai societății respective. Termenul de incluziune socială se referă la societate și activitățile sale incluzive. Acesta cuprinde numeroase aspecte și domenii, inclusiv incluziunea școlară și incluziunea la locul de muncă. Scopul final al incluziunii sociale este de a garanta integrarea fiecărui individ în societate, indiferent de prezența elementelor limitative.

Incluziunea se definește printr- o serie de caracteristici specifice:

cuprinde toți indivizii societății

abordează toate diferențele fără ca acestea să fie definite de categorii și criterii deficitare

vizează eliminarea tuturor formelor de discriminare

modifică sistemul cultural și social cu scopul de a favoriza participarea activă și completă a tuturor indivizilor

construiește contexte incluzive capabile să includă diferențele tuturor,
elimină toate formele de bariere și blocaje care pot apărea

Ideea de incluziune se suprapune peste cea a integrării și cei doi termeni sunt folosiți în sincronicitate, însă fenomenul de incluziune nu reprezintă nici asimilare, nici integrare, Astel, în acest sens, savantul Jürgen Habermas, afirmă că: „Incluziunea nu înseamnă acaparare asimilatoare, nici închidere. Includerea celuilalt înseamnă mai degrabă că granițele comunității sunt deschise tuturor: de asemenea, și mai presus de toate, celor care sunt reciproc străini sau care doresc să rămână străini "

Măsurile pentru sprijinirea incluziunii sociale școlare pentru grupurile vulnerabile privesc: educaţia preşcolară, educaţia cetăţenească activă, prevenirea eşecului şi abandonului şcolar, acordarea unei a doua şanse de şcolarizare adulţilor, eliminarea discriminării de gen, sprijin pentru organizaţiile societăţii civile etc. Incluziunea şcolară ilustrează exprimarea unei atitudini deschise a cadrelor didactice dar și a elevului față de școala pe care o urmează, consolidarea unei motivaţii puternice care susţine efortul copilului în munca de învăţare, situaţie în care copilul poate fi considerat un colaborator la acţiunile desfăşurate pentru educaţia sa. Vorbim în primul rând în primul rând de crearea unui climat afectiv - pozitiv, de stimularea încrederii în sine şi a motivaţiei pentru învăţare, încurajarea sprijinului şi a cooperării din partea colegilor, de încurajarea independenţei şi creşterea autonomiei personale sunt aspecte semnificative.

Într-o abordare incluzivă, toţi elevii sunt consideraţi la fel de importanţi, fiecăruia dintre ei le vor fi valorificate calităţile, pornind de la premisa că fiecare elev este capabil de performanță, indiferent de mediul din care provine, de etnia sa, de statul social al familiei, de gen sau de o dizabilitate. Școala incluzivă reprezintă dezideratul instituțiilor de învățământ, este dorința continuă de a da șansă tuturor copiilor la o educație de calitate, având ca scop formarea viitorilor adulți ai societății. Școala incluzivă are menirea de a le oferi tuturor elevilor șanse egale, oferind posibilități maxime de dezvoltare pentru fiecare, accentuând aptitudinile și interesele acestuia. Fiecare copil este diferit și special și are propriile nevoi, fie că este un copil tipic sau atipic. Toți copiii au dreptul la educație, chiar dacă suferă de o deficiență, iar o separare a acestora ar duce la discriminare și marginalizare. Filozofia educației incluzive trebuie să se răsfrângă asupra tuturor dimensiunilor din cadrul vieții școlare.

La nivel de instituție școlară incluziunea va avea ca țintă:

- elaborarea unor planuri de dezvoltare instituţională care să ţină cont de nevoile reale ale instituţiei şi ale comunităţii din care aceasta face parte;
- elaborarea unor planuri manageriale în care măsurile pentru incluziune socială şi asigurarea calităţii să fie clar evidenţiate;
- constituirea de clase/grupe respectând prevederile legislative în vigoare şi principiile educaţiei inclusive, etc.

Educaţia incluzivă presupune:

- Valorizarea egală a tuturor elevilor şi a personalului;
- Participarea tuturor elevilor la educaţie şi restructurarea culturii, a politicilor şi a practicilor din şcoli, astfel încât ele să răspundă diversităţii elevilor din localitate;
- Reducerea barierelor în învăţare şi participarea tuturor elevilor, nu doar pentru cei cu dizabilităţi sau cei etichetaţi ca având „nevoi educaţionale speciale”;

- Înţelegerea diferenţelor dintre elevi ca resursă pentru procesul de învăţare, nu ca o problemă ce trebuie depăşită;
- Evoluţia gradului de incluziune în şcoli, atât în privinţa personalului, cât şi în privinţa elevilor;
- Creşterea rolului şcolilor în construirea comunităţilor şi a valorilor lor, precum şi în creşterea performanţelor;
- Cultivarea unor relaţii de susţinere reciprocă între şcoli şi comunităţi;
- Recunoaşterea faptului că incluziunea în educaţie este un aspect al incluziunii în societate.

Școala incluzivă reprezintă dezideratul spre care tindem și ne dorim să ajungem pentru a le putea oferi școlarilor șanse egale, precum și posibilitatea de a experimenta o educație de calitate care să le ofere șanse care să conducă spre o viață decentă și liniștită.

Bibliografie:

Albu, A., Albu, C., *Asistenţa psihopedagogica şi medicală a copilului deficient fizic*, Iaşi, Polirom, 2000
Booth T., Ainscow M., *Indexul pentru incluziune*, Erickson, Trento, 2008

ABORDĂRI METODOLOGICE

Atelierul de lectura_

Profesor: Roşu Alina
Liceul Tehnologic *Dimitrie Dima* – Piteşti

Conform ghidului despre Educație incluziva studiat, subcapitolul Ce fel de strategii de predare-învățare să folosim?, utilizam strategii care sa asigure mai multe aspecte, intre care menționam :

Evocarea cunoștințelor și experiențelor elevilor legate de conținuturile învățării înainte de a intra în contact cu informații noi;

Comunicarea și clarificarea pentru fiecare elev a obiectivelor învățării și a criteriilor de succes. (Limbajul științific necesar, conceptele care trebuie stăpânite pentru a demonstra înțelegerea conținuturilor trebuie să fie explicitate în formularea obiectivelor și a criteriilor de succes.)

Demonstrarea, exemplificarea performanței de calitate, a calității produselor și a nivelului abilităților

vizate

Facilitarea unor discuții antrenante, în grupuri mici și/sau frontale, pornind de la întrebări de ordin superior legate de tema abordată, care să antreneze gândirea profundă.

Utilizarea întrebărilor de verificare și observarea reacției elevilor pentru a culege informații care să ajute la luarea deciziei referitoare la modul de continuare a procesului de învățare;

Feedback oral și/sau scris pentru a sprijini automonitorizarea progresului și identificarea următorilor pași de parcurs;

Facilitarea reflecției elevilor asupra realizărilor și asupra procesului;

Facilitarea autoevaluării și/sau a interevaluării.

In activitatea la clasa la ora de atelier de lectura- proiectul rose am ales III.3. Învățarea prin cooperare în școala incluzivă, astfel:

Tema propusa pentru atelierul de lectura: ,,Dragostea in lirica eminesciana”

Grupa este formata din elevi ce aparțin celor 2 clase, XI A si XI B- profile tehnologice diferite, printre aceștia fiind liceeni care provin din medii dezavantajate, având un statut socio-economic modest și care întâmpina dificultăți semnificative la învățare

Tipul de activitate propus: Jurnalul de invatare.

Jurnalul de învățare-fisă de activitate Atelier de lectura grupa XI-

In vederea realizării acestei activitati, elevii participanți au fost impartiti aleatoriu in 2 grupe, numite după cum au ales ei, fiecare studiază cate o tema eminesciana, astfel:

Grupa1(Fanii lui Eminescu): ficțional si nefictional

Grupa2(Cercetătorii): Scrisorile de dragoste dintre Mihai Eminescu și Veronica Micle

Elevilor le-a fost prezentat pe scurt modul de lucru, cu explicațiile necesare, astfel:

„Jurnalul de învățare este o activitate de scriere reflexivă, care se folosește spre finalul unui proces de învățare. Structura jurnalului poate fi tabelară, elevii având sarcina să consemneze în fiecare coloană răspunsuri proprii, gânduri despre ceea ce au învățat și felul în care au învățat ceva, inclusiv aspecte de ordin afectiv”.

Cele 2 grupe de elevi au facut lectura unei poezii si au completat tabelul:

Ce concept/ idei/ teorii noi am învățat?	Cum am învățat? (ce am reținut despre proces)	Cum m-am simțit în timpul procesului? (în diferite momente/ etape)

Din acestea au rezultat:

G1: FICȚIONAL SI NEFICȚIONAL -studiu de caz poezia Sara pe deal = text ficțional

Compoziție: planul naturii și planul iubirii

Imaginea naturii: priveliște panoramică, înserarea se lasă peste sat, stelele, luna străluicesc, turmele vin

de la păşune
Se apropie ora întâlnirii dintre îndrăgostiți: Sub un salcâm, dragă, m-aștepți tu pe mine
Motive: stelele, luna, apele, salcâmul, dealul
Semnificații: comuniunea om-natură, sentimentele îndrăgostiților au ecou în planul naturii, salcâmul reprezintă copacul îndrăgostiților, axa lumii, ridicarea iubirii la valoare de principiu universal, dealul – iubirea înălțătoare
Personajele sunt imaginare
Locul nu este precizat (o seară, pe un deal oarecare)
Termenii folosiți au sensul figurat /Prezența figurilor de stil și a imaginilor vizuale și auditive
G2: FICȚIUNE ȘI REALITATE
Eminescu și Veronica – dragostea ideală
Formule de adresare: Nicuță, Eminescul meu scump, Eminul meu iubit, Verona, Vreona
Poetul crede că nu merită iubirea ei
Veronica visează dragostea perfectă, așteaptă scrisorile lui, iar sufletul ei e mereu alături de el
In urma prezentarii fiecarei grupe, concluziile au fost:
Existenta unor elemente comune celor două tipuri de texte
Este prezintă iubirea ideală / Iubirea e ridicată la valoare de principiu universal
Tendinta spre perfecțiunea sentimentului
Prin iubire, fiecare pereche găsește un colt din paradisul pierdut
Elevii s-au impus individual si in grup, dand dovada ca sunt cooperanti si sensibili la activitati de tin de Educatia Incluziva (ca ,,proces de identificare atentă și de îndepărtare a diferitelor tipuri de bariere care împiedică un elev sau unele grupuri de elevi să beneficieze la maxim de oferta educațională a școlii. Educația incluzivă urmărește prezența, participarea activă și succesul școlar alfiecărui elev.'')

Principii educaționale în predarea Holocaustului

Prof. Podocea Corina Gabriela
Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogi, jud. Călărași

„S-a întâmplat o dată. Ar fi trebuit să nu se întâmple, dar s-a întâmplat. Trebuie să nu se mai întâmple vreodată, dar s-ar putea. De aceea, educația despre Holocaust este fundamentală."
(dr. Kathrin Meyer)

Holocaustul nu e temă ușor de abordat în lecțiile de istorie. Profesorul trebuie să țină seama nu doar de transmiterea informației ci și de formarea unor competențe și atitudini indispensabile unei societăți pluraliste. Activitățile propuse nu trebuie să sperie, să îngrozească ci să trezească emoție, compasiune, admirație pentru exemplele pozitive și dorința de a contribui la o lume mai bună. Copiii

trebuie ghidați cu atenție într-o zonă a istoriei, în care sursele trebuie explorate interdisciplinar și din perspective diferite, într-o manieră flexibilă, adaptată vârstei și orizontului lor cultural.

Educația despre Holocaust le oferă elevilor oportunitatea să înțeleagă unele mecanisme și procese care duc la genocid și la alegerile pe care oamenii le-au făcut pentru a grăbi, a accepta sau pentru a rezista în fața procesului persecuției și crimei, recunoscând că aceste alegeri au fost câteodată făcute în condiții extraordinare.

Predarea Holocaustului nu trebuie să fie domeniul exclusiv al profesorilor de istorie. Accesul interdisciplinar la educația în domeniul Holocaustului – prin artă, muzică, literatură, teologie, dramă şi ştiinţă – permite educabililor să înţeleagă pe larg această perioadă complexă. Holocaustul pune un număr de probleme educaţionale atât particulare cât şi universale. După ce au învăţat despre cum au trăit evreii înainte de război, cum vieţile lor s-au schimbat sub regimul nazist şi cum cei care au supravieţuit şi-au recăpătat dorinţa de a trăi din nou, elevii vor înţelege mai bine noţiunile de prietenie şi responsabilitate şi pericolul urii – câteva din lecţiile universale ale Holocaustului.

“Noi ne luăm cu toții un angajament pentru încurajarea studiului Holocaustului în toate dimensiunile sale. Vom promova educația cu privire la Holocaust în școlile noastre și în universități, în comunitățile noastre și o vom încuraja în alte instituții”. (Articolul 5 din Declarația de la Stockholm, 2000)

Holocaustul a reprezentat persecutarea sistematică și uciderea evreilor de către Germania nazistă și colaboratorii acesteia, organizată de către stat, între 1933 și 1945. Un genocid extins pe un întreg continent, care a distrus nu doar indivizi și familii, dar și comunități și culturi care s-au dezvoltat de-a lungul secolelor. Holocaustul a apărut în contextul persecuțiilor și al crimelor realizate de naziști, care au avut drept țintă numeroase grupuri suplimentare. Sesiunile de lucru și activitățile ar trebui întotdeauna să-i ajute pe cei care învață să progreseze în privința cunoștințelor despre această distrugere fără precedent și să păstreze memoria indivizilor și a grupurilor persecutate și anihilate. Profesorii și elevii ar trebui încurajați și autorizați să reflecteze asupra întrebărilor de natură morală, politică și socială, ridicate de către Holocaust și asupra relevanței acestora la momentul actual.

Holocaustul a fost un eveniment hotărâtor în istoria lumii, care a depășit granițele geografice și care a afectat toate segmentele societății pe care le-a atins. După zeci de ani, societățile continuă să se confrunte cu memoria Holocaustului, în modalități care se intersectează cu realitățile noastre contemporane. Educația cu privire la Holocaust constituie o ocazie esențială, pentru a inspira gândirea critică, conștientizarea socială și dezvoltarea personală. Totuși, această temă vastă poate, de asemenea, să ofere provocări profesorilor, ca urmare a naturii sale traumatice, proporțiilor sale și a modului sensibil în care interacționează cu provocări precum rasismul și antisemitismul, aflate într-o continuă dinamică. Alianța Internațională pentru Comemorarea Holocaustului (IHRA) reunește guverne și experți din peste 30 de state membre, pentru a întări, a înainta și a promova educația, comemorarea și cercetarea despre Holocaust, în întreaga lume.

Educația cu privire la Holocaust are în atenție discriminarea, persecuția și genocidul evreilor de către regimul național-socialist și de către colaboratorii acestuia și consideră, de asemenea, că înțelegerea crimelor naziste împotriva victimelor de origine non-evreiască este esențială pentru

înțelegerea Holocaustului. De la momentul când agresiunea și persecuția naziștilor s-au extins dincolo de granițele Europei continentale și ale Africii de Nord, predarea cu privire la Holocaust poate de asemenea să includă în cadrul înțelegerii sale și modul cum a fost tratată comunitatea evreiască din Africa de Nord.

Educația cu privire la Holocaust oferă o șansă esențială pentru a inspira gândirea critică, conștientizarea socială și dezvoltarea personală. Holocaustul, un eveniment hotărâtor în istoria lumii, a depășit granițele geografice, a afectat toate segmentele societăților și a apărut în contextul Celui de-al Doilea Război Mondial. După zeci de ani, societățile au continuat să se confrunte cu memoria și cu urmările istorice ale Holocaustului în mijlocul provocărilor contemporane. Acestea includ antisemitismul persistent și xenofobia, dezvăluind genociduri pe mapamond, criza în derulare a refugiaților și amenințările la adresa multor norme și valori democratice. Acest aspect are o relevanță deosebită, având în vedere atât ascensiunea guvernelor care își exercită puterea în mod autoritar, precum și a populiștilor și a mișcărilor extremiste din interiorul democrațiilor liberale. Profesorii care activează în cadre formale (cum sunt școlile) și în cadre informale (precum muzeele și alte entități similare) pot să-i implice pe elevi prin intermediul unor abordări responsabile, bazate pe fapte, făcând apel și la alte discipline de studiu. Deși unic în timp și spațiu, Holocaustul a fost, totuși, un eveniment generat de oameni, care ridică întrebări ce constituie provocări la adresa responsabilității individuale și colective, a înțelesului cetățeniei active și a structurilor și a normelor sociale care pot deveni periculoase pentru anumite grupuri și pentru societate, ca întreg.

Oferiți elevilor șanse pentru a-i percepe drept indivizi pe oamenii persecutați de naziști. Profesorii pot găsi metode pentru a conferi, pentru elevi, o notă de realism dimensiunii Holocaustului și numerelor implicate. Multe persoane vor găsi dificil să realizeze o legătură cu tragedia Holocaustului dacă aceasta este prezentată doar în termeni statistici. Referiri repetate la "cele 6 milioane" riscă să includă comunități și indivizi într-o masă amorfă și încercările de a înfățișa enormitatea numerelor poate, mai mult, să depersonalizeze și să dezumanizeze. În schimb, ori de câte ori este posibil, trebuie să fie utilizate studiile de caz, mărturiile supraviețuitorilor și scrisorile și jurnalele din acea perioadă, pentru a prezenta experiența oamenilor. Elevii ar trebui să fie capabili să dea exemple despre cum fiecare "element static" a fost o persoană reală, care a avut o viață înainte de Holocaust, care și-a derulat existența în mijlocul familiei, al prietenilor și al comunității. Puneți accentul pe demnitatea și umanitatea victimelor din toate timpurile.

Orientarea spre poveștile indivizilor, spre dilemele morale cu care s-au confruntat aceștia, alegerile pe care le-au făcut, ar putea face istoria Holocaustului mai apropiată de timpurile prezente, mai interesantă pentru elevi și mai relevantă pentru viețile lor de astăzi.

Unii profesori ezită să cerceteze istoria Holocaustului, din cauza dificultăților percepute și a sensibilităților în privința predării acestui subiect. Unii profesori se întreabă cum să prezinte dimensiunile tragediei, enormitatea numerelor implicate și profunzimile până la care poate ajunge umanitatea. O parte dintre aceștia se întreabă cum să-i implice pe elevi fără să-i traumatizeze sau fără să se îngrijoreze cu privire la posibilele reacții pe marginea acestui subiect. În special, profesorii doresc să fie pregătiți pentru un spectru de comportamente și de răspunsuri pe care le poate genera intensitatea acestei problematici. Istoria Holocaustului poate fi prezentată elevilor de vârste diferite, când metoda și

conținutul sunt adecvate vârstei. Păstrarea accentului pe poveștile individuale cu privire la victime, la evadare și la salvare, poate fi adecvată pentru publicul de vârste mici. Elevii de vârstă mai mare pot fi rugați să se implice cu materiale mai complexe și mai competitive, cu o pondere mai ridicată în privința utilizării adecvate a surselor primare. Selecția surselor și a manualelor ar trebui să fie realizată cu referire la aceste recomandări, precum și cu manifestarea sensibilității față de nevoile emoționale și la circumstanțele particulare ale elevilor. Dincolo de toate, să nu vă fie teamă să abordați acest subiect. În timp ce poate părea descurajator, experiența a demonstrat că Holocaustul poate fi predat cu succes elevilor și cu rezultate pozitive. Investigați și utilizați întregul spectru al materialelor care descriu metode, bune practici și strategii de învățare specifice, care pot fi utilizate pentru asistarea planificării, elaborării și a furnizării sesiunilor de învățare.

Poate cea mai importantă latură este însă cea care reclamă onestitatea și respectarea adevărului istoric din partea profesorului. Convingerile personale, ideologiile politice sau religioase nu trebuie să afecteze prezentarea trecutului, așa cum a fost. Holocaustul este o temă cu un uriaș potențial de formare a personalității elevului. Antisemitismul, rasismul, xenofobia sau rasismul sunt manifestări care pot fi combătute prin exemplele date de studiul acestei perioade. Evenimentele care au marcat ultimii ani au arătat, mai mult ca niciodată, cât de mult contează să transmitem copiilor ataşamentul pentru valori precum compasiunea, empatia, respectul față de demnitatea umană și societatea democratică.

Predarea Holocaustului. Fișe de lucru

Prof. Prisacariu Elena Mihaela
Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika” Comănești jud. Bacău

Predarea Holocaustului este o parte importantă a activității pe care un profesor de istorie ar trebui să o desfășoare, activitate care are ca finalitate principală cunoașterea corectă a trecutului dar și formarea de competențe si atitudini. Folosirea fișelor de lucru în cadrul lecțiilor cu această tematică poate să faciliteze înțelegerea acestui eveniment tragic din istoria omenirii, ce nu trebuie să se mai repete într-o formă sau alta. Pe lângă folosirea unor documentare cu această tematică și mărturii ale supraviețuitorilor, propunem trei fișe de lucru, care pot fi folosite la o evaluare a cunoștințelor despre Holocaust.

Fişă de lucru nr. 1

Studiaţi textele de mai jos:

„Punctul nostru de plecare nu este individul: Nu împărtășim viziunea că trebuie să-i hrănim pe cei flămânzi, să dăm apă celor însetați sau să-i îmbrăcăm pe cei dezbrăcați... Obiectivele noastre sunt altele: Trebuie să avem un popor sănătos pentru a triumfa în lume."

(Joseph Goebbels, 1937) Holocaust Remembrance Network

„Odată ce voi fi la putere, prima și cea mai importantă treabă a mea va fi anihilarea evreilor. Imediat ce voi avea puterea să fac asta, am să construiesc rânduri de spânzurători... Apoi evreii vor fi spânzurați fără discriminare, și vor fi lăsați acolo până încep să se împută; vor rămâne spânzurați acolo atâta timp cât permit principiile igienei. Imediat ce sunt dezlegați, vor fi agățați următoarea tranșă de evrei, și tot așa, până când și ultimul evreu din München va fi exterminat. Până când toată Germania va fi curățată de evrei."

Adolf Hitler (Hitler and the Final Solution. Berkeley: University of California Press. 1984. p. 17)

„O națiune care se respectă nu poate, pe o scară acceptată până acum, să-și lase activitățile cele mai importante în mâinile unor oameni de origine rasială străină … A permite prezența a unui procentaj prea mare de oameni de origine străină, în raport cu procentajul lor din populație poate fi interpretat ca o acceptare a superiorității altor rase, ceva ce trebuie în mod cert respins." (Friedländer, Saul Nazi Germany and the Jews Volume 1: The Years of Persecution, 1933–1939)

Cerințe:

În ce constă teoria nazistă a rasismului?

Care sunt ideile propagate de către ea?

Fişă de lucru nr. 2

Citiţi textul de mai jos:

„În iunie 1942 am primit ordin să mă ocup de construirea unor instalaţii de exterminare la Auschwitz. În acest guvernământ existau deja pe atunci alte trei lagăre de exterminare: la Belzec, Treblinka, Volzec. (...) Cred că acolo (la Auschwitz) au fost exterminate prin gazare şi ardere cel puţin 2 500 000 de victime; cel puţin 500 000 de oameni au pierit de pe urma foametei şi a bolilor. Aşadar, cifra celor morţi ajunge la aproximativ trei milioane, adică 70-80 %din numărul total al celor deportaţi la Auschwitz (...) Soluţia finală a problemei evreieşti însemna exterminarea tuturor evreilor din Europa."

(Mărturia lui Rudolf Hőss, comandantul lagărului de la Auschwitz)

Sarcină de lucru:

Identificaţi din text informaţiile care demonstrează caracterul oficial, masiv şi organizat al politicii de exterminare practicate de regimul nazist.

Fişă de lucru nr. 3

Decret- lege privind statutul militar al evreilor:

Art. 1. Evreii, indiferent de categoria din care fac parte, sunt excluşi de la serviciul militar.

Ei sunt obligaţi a plăti taxele militare statornicite prin legi, cum şi de a presta munci în interes obşesc potrivit nevoilor statului.

Art. 2. Sunt obligaţi, de asemenea, taxe militare şi evreii care, din cauza condiţiilor fizice, ar fi găsiţi improprii pentru serviciul militar."

(Monitorul Oficial, 5 decembrie 1940)

Decret – lege privind evreii deportaţi:

Art. 1. Evreii de ambele sexe, de la 15 ani în sus, trimişi în Transnistria, vor fi pedepsiţi cu moartea, dacă se vor întoarce în ţară în mod fraudulos

Art. 2. Oricine va înlesni evreilor să se întoarcă în mod fraudulos în ţară va fi pedepsit cu muncă silnică de la 5 la 25 ani."

(Monitorul Oficial, 22 decembrie 1942)

Cerințe:

Care sunt măsurile luate de regimul antonescian contra evreilor?

Identificați deosebirile în ceea ce privește modul în care sunt percepuți evreii în cele două documente.

SĂ ȘTIM, SĂ CUNOAȘTEM, PENTRU A NU SE MAI REPETA!